

Nyíregyháza
KÖNYVE

— 2015 —

Nyíregyháza Könyve

2015

N95

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár
Nyíregyháza

Helytörténeti gyűjtemény – p

Kedves Olvasó!

Az idén immár másodszor veheti kezébe Nyíregyháza könyvét, melyben helyi szerzők, legyenek amatőrök vagy profik, bemutatják műveiket. Ez a nagyszerű kezdeményezés 2014 júniusában indult útjára, amikor is „Írjunk együtt!” címmel pályázatot hirdettünk meg, hogy mindenki, aki elbeszélést, novellát vagy verset ír, lehetőséget kapjon arra, megmutathassa írását a nagyközönség előtt, és az alkotások végre előkerüljenek az asztalfiókból. A tavalyi nagy sikerre való tekintettel ez év júniusában is közzétettük pályázatunkat. A szép számmal beérkezett művekből most is a szakmai zsűri által kiválasztottak kerültek bele a Könyvtár által gondozott kötetbe.

Fogadják szeretettel Nyíregyháza könyve 2015 című kiadványunkat!

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár

Tartalomjegyzék

KÖLTÉSZET

Karádi Zsolt: Hármasoltár	1
Bíbor Kata: Fecskékről és másról	2
Lőkös Angéla: Szt. Pál emlékei	3
Radnó György: Elhiszed?	4
Szunyogh Gizella: Maréknyi homok	5
Teisler Erika, dr.: Novemberi esőálom	6
Vajdics Krisztina: Tél tenyerén	7
Vígh Lilla: Pitypangok	8
Huszár István: Téli képek	9
Méhész Erzsébet: Az én világom	10
Tóth Nándor: A zongora apoteózisa	11
Fábry Szakál Sándor: A Nagy Kép	12
Csokonay Szabó Kata: Rés	13
Polonkai-Gyenes Kincső: Altató	14
Pagonyi Szabó János: Gyorsan perereg	15
Gálik Margit: Kőleves	16
Sonia Pepperdine: Hiába	18
Sepsi Sándor: Lehet szebb az élet!	19
Izsai Attila László: Délibáb	20
Tóth Marianna: Erők	21

SZÉPPRÓZA

Balogh Dávid: A halálfejes gyűjtő	23
Homonnai Rita (Lady Nairi): Szárnyak suhogása	25
Horváth László: Amikor a kicsi Vénusz is porba hullt	31
Papp Gyula: Az el nem halasztott halál.	35
Neuzerné Papp Erika: Elszáll a madár	37
Pusztafi Anikó: A francia	41
Lencsés Károly: Madár ült	44

Tartalomjegyzék

Márton Edina: A démonjaim	50
Anne Red: Légbe firkálom	56
File Hajnalka: Kék kockás varázslat	62
Juhász Szabina: Utolsó Esély	65
Román Ildikó: A kis ablak meséi	70
Végvári Tamás: A világgá ment kabát (mese)	72
TÁRCA	
Csonka Kitti: Egy emlék	76
Naményi Emese: Csigalépcső	80
Safranku Ágnes: Az én legyem	83
DOKUMENTUM	
Csoma József: Nyíregyházáink	87
Szabó László István: Csak mesélek	90
Fejérpataky Tivadar: Így történt	93
Huczik Lajos: Pech vagy szerencse?	96
Sífu Miló András: Ami a sportújságból kimaradt. Emlékvillanások	99
A KÖTET SZERZŐIRŐL VALLOMÁSAIK ÉS LEÍRÁSAIK ALAPJÁN	101

Hármasoltár

I.

Anyám szemében összetört a fény.
Ezer darabra hullott szét a múlt.
Kopott foteljében csak üldögélt.
Reggel volt, s folytonosan alkonyult.

Rám nézett; pupillája szétszakadt.
Alázuhant a hajdan büszke váll.
Már nyelni sem volt képes. Néma váz.
Sejtjei közt matatott a halál.

II.

Köszönöm, lásd, az éveket,
a csúnyákat, s a szépeket,
a boldogot, s boldogtalant,
a számosat, s a számtalant.

Köszönöm, hogy itt vagy velem,
s hogy itt van még a szerelem:
egy érintésnyi régi-régi
láng újra izzik és az égi

fények lobognak föl szemedben.
Sohase szebben. Sose szebben!

III.

Mit tőle kaptam, te viszed tovább.
Arcod ívében őt is egyre látom.
Térdig érő, színes selyem ruhában
egy ifjú nő lépked ott fenn a gáton:

a rojtos szegélyű fotó megőrzi.
Még én sem élek ekkor. Hetven éve.
Ha tudná, hogy tebenned folytatódik...
Átöleli sugárzó fényű kéve.

Fecskékről és másról

Egyszer sem múlt el úgy a Nap,
hogy hitette volna: kiderül,
és a sárból dagasztott várfalak
széleit ültem egyedül.

Senki sem mondta, hogy nem szabad
magasból nézni, mert húz a mély,
szívem helyén egy dőlt barakk
senkit sem várt, hogy hazatér.

Azóta nem szóltam senkinek,
hogy akkor valami megszakadt,
és azóta rajtam ennyi heg,
szemeim sokszor, mint patak.

És azóta más, itt legbelül,
a hatalmas csendből kidereng,
amikor mellém fecske ül,
magam vagyok a fény-meleg.

Szt. Pál emlékei

Minden ott kezdődött a
damaszkuszi úton...
A hangod, a kérdés...
Nem vádolt, csak
okát akarta
tudni a bennem égő
gyűlöletnek és ellenkezésnek.
Tudhattam volna már
korábban is:
István köpenyét lábamhoz
vetették.
Iszonytató volt, mégis
diadalmas.
Vesszen a keresztény, a
hit semmibe vevője,
ez az új próféta-hívő
csöcselék...!
Magam maradtam,
választ kellett
találnom és
adnom Neked.
„Saul, miért üldözöl engem?”
Beleremeg a lélek,
a szív megdermed
a döbbenettől...
Nem látok! Nem látlak,
Te üldözött Isten Fia!
Hittem, elárultad népedet,
atyáid hitét, Dávid
országát.
Vakságom kinyitotta
szemem,
Rád találtam, Uram,
hogy megments, kiszabadíts,

megszabadíts izzó gyűlöletem
tűzétől, régi önmagamtól.
Újjászülettem Veled,
Általad:
új hitem belém oltottad,
a fénnel együtt
visszaadtad a reményt
és új jövőmet: Érted
élni, terjeszteni a
szeretet erejét,
szétszórni a világban
az egyetlen Üdvözítő
Krisztusba vetett hitet,
remélve az örök életet.
Megérte, Jézusom.

Elhiszed?

Téged is becsap az ős-könny.

Nincs is univerzum, csak egy

vészes kicsiny forgatókönyv.

Elhitted?

Hiszen túlélted a születést,

tiéd volt a világ, a szürke

égbolt is köddel kiáltott rád!

De csened, a kétség fejében jár!

Kihasznált kun-halom az árny!

Kérded még?

Csak mese az ősrobbanás,

egy konok képregény.

Elhitted?

Reményekhez ragaszkodva róttad

utadat hegynek fel s le.

Elhiszed, hogy csúcson lehetsz,

mikor nem mész egy lépést se.

Kerek a világ, héééj... (láttad már?)

csak a dobbanások nem untatnak.

Kérded még?

Lehet nincs más éhség és föld,

becsaptak, hogy tűnjön a kétség.

Elhitted?

Csillagot csórtál szép szülőnek,

nem kaphatott, a vetítés megszakadt.

Lyukas bőrrel bátorít a szemfény,

rajtad mulat a Nap, estével kacag,

hol a Hold is csak fonnyadt nevetés.

Hitben helyben hagynak még!

Elhiszed?

Maréknyi homok

Játssz, csak játssz
tenyérrnyi homokban.
Őseid szövetségén
feketére festi
a liliumot az
árnyék.

De te csak játssz
tenyérrnyi homokban.
Jussod az!
Nem Hatalmasoktól
cseppenként adagolt
szándék,

mely
gyermeknek
szemenként játék,
felnőttnek,
apától kapott örökség.
Istentől kapott élet,
kenyér, ima, hant.
S mégis
van kiknek a koporsójára is kevés!
S vannak kiknek méltatlan
ajándék!

Ha barázdába taszít a sorsod
készíts homokból rögöt.
Vedd le az árnyékot a liliumról!
Ne félj, ha az ég dörög.

Szelíd kezekben a rög homokká olvad.
Tenyeredben tovább őrzik őseid kulcsolt kezei.
Járj, csak járj homokóra.

A jövő csak egy arasz.
Nem társad a tegnap és ma.
Elfújja a tavaszi szél,
hiába elméjében, zsebében
ravasz.

Te csak játssz,
játssz tenyérrnyi homokkal...

Novemberi esőálom

Odakinn ezüstcseppek hullanak most alá,
nem látszik most más mögöttük semmi csak a homály.
Színek, formák tűnnek elő... tán házak, ablakok,
s e tükörfényű ablakokban az ősz mosolyog.
Sejtelmes, puha, csendes, fáradt csillogás.
Az ember szinte belesüllyed... oly békés ez a varázs.
A szürkületben villanásként ébred sok kis parázs,
mint hírnöki az ébredésnek, égő fénylabdák.
S mint ahogy a macska oson, halkán és lustán,
úgy borul az éj kalapja a házak fölé aztán,
s míg az ember villanyfényvel küzd az álom ellen,
a város lassan csendesebb lesz, s a homály oszlik egyben.
Csak a tető koppanása emlékeztet rá,
hogy odakinn esőcseppek hullanak még alá.

Nyíregyháza, 2010. november 08.

Tél tenyerén

Fél tenyéren hordoz
az ősz, a téren
szél süvölt,
hallgat a tétova
tél, csillagok szűrt
fénye fél.

Léptedet őrzi a hó,
visz a zaj, csattan
tél ajtó, léptedet
figyeli fény, zenél
a dallamos tél.

Függönyöd libben,
dalol, belül csönd
fuldokol, hangodat
őrzi az év, fél tenyéren
hordoz a szél.

Csattogva int a tavasz,
mennyi tócsa, szürke
csatak, kinyílik ezer
virág, szédülten
fénylik a nyár.

Melenget lágyan az ősz,
sárgával vöröset sző,
zizegve zúg az avar,
fáradtan halkul a zaj.

Így forog, pörög az év,
míg csendes kikötőbe ér,
benne gyűlnek a napok,
mint apró, fehér csónakok.

Mint apró, fehér csónakok,
fénylenek az új napok,
új hónap, új év új lapot
terem, hogy tél tenyerén
mindig rend legyen.

Pitypangok

Zöld pázsiton, mint sárga kiskacsák
Mosolyognak a pitypang- bóbíták.
Öt-hat bóbítás egy csokorban, mint egy család
Szívja magába az éltető nap sugarát.

Aranylón ragyognak még néhány napig.
De van köztük már, ki távolba vágyik.
Türelem! - int a nap. Várjatok még kicsit!
Közel a változás, mely utatokra indít.

S valóban. Egy reggelre a napsárga bóbíták eltűnnek.
A pitypangoknak áttetsző fehér tündérfátylúk lett.
A fátyolban már benne van a nagy út ígérete,
Hogy ismeretlen, messzi útra térnek.

Jó ekkor egy vad tavaszi áramlat,
Mely a pitypangok koronájába kap.
Visszaintenek még, s elrepülnek a jövőbe.
Édesanyjuk itt marad, és megáldja őket.

Tokaj, 2014.04.12.

Téli képek

Nagy hideg lesz még e télen,
hófelleg száll szélszekéren,
kristály-köntöst hint a tájra,
faágaknak mintha fájna.

Fenn a fán madárka farka
billeg - ott a szarka-falka.
Tó jegén egy varjú lépdél,
büszke fejjel körbe kémlel.

Szöttesét a hóba nyomta,
lábnyomát a róka fonta,
nyulat kergetett a réten,
orrát hóba fúrta éppen.

Füvet keres nagy patája,
szarvas a havat kapálja.
Anyja féltve őrzi lányát,
melengeti őzgidáját.

Gémeskút bólint a mélybe,
nem billeg a hintaszéke;
kapott ő egy téli kincset:
fagykovácstól jégbilincset.

Hóember sóbálványt játszik,
nem mozdul hóolvadásig.
Farkaszemet néz a nappal,
fején repedt pléh-kalappal.

Nagy csizmában jön december,
hószakállú öregember.
Nincs fazékja, lila üstje,
kéményből száll pipafüstje.

Szentestén, ha harangoznak,
Angyalok majd biztos hoznak
fenyőfámra aranyszálat,
nyakam köré barna sálat.

Az én világom

Áhítat öleli sorvadó lelkemet,
Aranyló napsugár simogatja testemet,
Mint ha minden földön élő eszköz, tudná mi az, amit
nem szeretnék. Csoszogó lépteid végleg megszűnését.

A napocska is elbújt, a felhő mögül kandikál, érzi ő is,
hogy nem vagy már. Sírdogál a felhő csepp-cseppet
követve. Felálltál mellőlem, elhívott a halál,
s te szótlánul követted.

Nagyon vágyom, egykori kedves hangodra.
Rohanó percek, órák, évek elosontak veled.
Az álmaink, vágyaink mind tova tűntek.
Titokban még szárad, egy pár virág szírom.

Ima, és könyörgés, ezen már nem segít.
Akkor sem, ha hűen követnélek. Csillogó szemeid
magam előtt látom. Búcsúzni nem, némán sírni
vágyom. Mióta nem vagy, sötétségben sarjad az én
VILÁGOM.

A zongora apoteózisa

főhajtás Bogányi Gergely előtt Nyíregyházán

Üres szék sehol sem ásítozik
a közönség ellepi a színpadot is
hallani szeretnék valamit...
csupa vágyakozás vagyok...
valami vibrál a levegőben...
valami, itt ma történni fog...
a várakozás lázas öröme
átjár, legbelül ablakot nyitok...

És, megszólal,...de mi is?
nem hiszek a fülemnek...
ezt, csak odabent hallani...
ajkam suhan a fülemhez...
e zongorán nincs billentyű...
szellő cirógatja húrjait...
hálás dorombolásuk zsongása
bennem is boldogan visszhangzik...

Mi parancsolja meg szememnek,
hogy, jaj, csak ki ne nyíljon,
csukott pilláim tündéerkertje
édes szerelemre hívjon...
langyos tavaszi meleget
érezek...virágok illatát...
önfeledt mámor nevetet,
rázkódtat, nem értem az okát...

Majd, vad vihar tombol...
röpít magával engem is,
csatázom karddal és lovon
mint szilaj, nomád őseim...
Dózsa vagyok és Rákóczi
a zászlót magasan tartom...
ezer okom van táncolni
vagy poharat vágni a falhoz...

Liszt, elismerően bólint,
vidáman kacsint odaát:
„No lám, én írtam volna
ezt a remek rapszodiát?”...

Chopin sem sápadt, beteges,
Inkább, karcsú, nemes virág...
mazurkát jár büszkén, nevetve,
csalogatva tekint miránk...

A nagy söröskorsó megáll
félúton Schubert ajkához,
ilyet még nem hallott talán...
s nem szól a feslett cafkákhoz...

Hol vagytok billentyű-sprinterok,
ti hős hangerő-akrobaták,
kik kápráztatni akartok
püfölvé szegény zongorát?...

E lobogó ifjú művész
lelkéből poézis fakad...
kezeiből erő sugárzik...
életet nyer az élettelen...
az élő meg, hitet...
a hit, reményt...
a remény, gyökeret...
a gyökér, talajt...
a talaj, nedveket...
a nedv, virágmagokat...
én, sugárzó melegséget,
mert ezt hallgathatom...
és fénylő, nagy büszkeséget:
Árpád magam vagyok...

A Nagy Kép

(Dante Alighieri emlékének)

Láttam a Nagy képet, amint vállain
hordozott, parányit, számlálhatatlant.
Nem törte irdatlan teher, a Kín,
idők előtt feszített vászna pattant
olykor, ám nem szakadt, se feslett.
Amit dadogva mondanál szavakban,
azt e ragyogó síkon keressed!
Itt a rejtező Valóság ab ovo teremtve,
hol vakít, hol dús homályba dermed.
A Szent Szándék maga írt a felületre!
Rápillanthat néhanap e túlnani csodára
halandó, soha fide Úr kegyeltje.
Talentum a részt, vagy emez őt találja,
hogy a Teremtést így befejezné.
Ily módon az Alkotó ismer magára.
Hitvánná silányul és engedetlenné,
ki mért időt, erőt fecsérelni bátor,
hogysem saját terhét vállára venné.
Mintha rettenne váratlan csodától,
a rá testáltat folyvást halasztja,
s e gyávaságból erényt kovácsol.
El sosem jut per aspera ad astra,
ha nem pillant Isten vázlatára,
és szívét rút önhittség dagasztja.
A Nagy Kép áll. Kitartóan várja:
alázattal, hittel hódolóknak
néha fellibbenjen fátyla.

2015. május

Rés

Egy rés kellene, ahol betörhetne
szagatott kerítéseken
az égi szépség a sötét szívekbe!
Egy rés, ahol vékony szálon
befut a Hold, hogy mindent lásson;
életünkből egy-egy szeletkét...
Vajon maradt-e még itt lenni
emberi melegség?!
Egy rés kell, hol észrevétlen
csúszhatna át a szivárvány az égen -
újra a földdel szövetségre lépve,
hogy a konok ember megértse végre:
nincs más út...
Értelmetlen vergődéseken át
indulattal szőtt romlásból nem várhat csodát.
Az irigység, a téboly jeges szilánkja
dühödten szúr - vág , köpköd az egész világra, --
csak befelé nem néz...
Alkoholos kábulatában csupán illúzió a lét.

Túl keskeny az a rés, amelyen át
még megtalálhatná saját magát!
Prüszkölhetne akkor! - mily ragadós a sár,
amit - jobb híján - odabenn talál, s a ráragadt
undokságok alatt
görbülhetne...
Eszmélhetne; semmi sem maradt,
csak kínzó sóhaj a Nap alatt!
És mégis kell az a rés, ahol a megszárt vágyak
pille szárnyon tovarepülve,
Utat találnak a végtelenbe.

2015.

Altató

Kicsi Kincsem szemem fénye,
Mamikának ékessége,
Csukd be kicsiny szemecskédet,
S elmesélem, hogy volt régen.

Angyalkákkal éltem régen,
S tündértáncot jártam éppen,
Mikor hófehér nagy paripáján
Egy herceg szárnyalt oda hozzám.

Rám nézett, én Őrá néztem,
S szerelemtől lázban éggett.
Mégívta hát harcát értem,
Százfejűvel nyomban végzett.

Esküvő lett s lakodalom,
Táncra perdült sokadalom.
Boldogságban éltünk hosszan,
S szerelmünk gyümölcse Te lettél mostan.

Gyorsan pereg

Bár gyorsan pereg minden homokóra,
s távolodik egyre múltunk hajója,
de jöhetnek még reményt keltő percek,
hisz gyökeredet mély homokba verted!
Homokba martad, és maradt is rajtad,
maradnod kellett, ha nem is akartad!
Ha kegyetlen villám csapkodta lombod,
ha roppant a törzsed, nagyobb lett gondod,
ha letörte végleg zöld koronádat,
ha homokkal tömte ki tátott szádat,
ha karóba húzták, gyötörték tested,
ha tüdőbaj során, tüdődet köpted,
ha fuldokoltál mint tetves a kútba,
ha indulnod kellett a végső útra,
ha két méter mélység várt a homokban,
ha vihar építette halmod nyomban,
ha erős voltál, vagy tartottad magad,
ha mikések emeltek veled falat,
ha égtél koronád alatt a trónon,
ha gyötörted magad az utolsó szón,
ha kimondtad, megnyugodott lelked,
ha elhagytad már az isteni kertet,
ha pártfogód lett a furmányos kígyó,
ha rád vetette magát a csúf ringyó,
ha bezárult mögötted rút világod,
ha nem látod, hazád, házad, családod,
ha emlékek tükrébe nézel fentről,
ha nem várhatsz segítséget semerről,
ha imád homokban: szállhat reményed,
ha örökös vándor lesz rajta végleg,
ha megpihen virágzó akác ágán,
ha tovább időzhet e csodás vártán,
ha elsírtad közben tengernyi könnyed,
ha felfogtad végül: így sem lett könnyebb,

ha porrá is leszel porból születted,
ha megbékélsz vele: mennybe mehetnél?
Nem szabadulsz tőle még odafent sem...
Csillagszelek fújnak, s szemedben porszem.
Mi moshatná ki egykönnyen belőle?
Fénysugára áradhat csak a Földre!
S láthatnál tán' ott hazai tájakat,
átkos-homokon szenvedni társakat,
a szülőanyádat, homokból várad,
ahol első lépésre mozdult lábad.
Bízva-bíztál, erős gyökeret vertél,
mostoha akáccokkal bölcselkedtél.
Induló utad, egy életre szólt már:
végestelen-végig homokot szórtál!
Végzetes órad, ha bölcs, ha már pereg,
kítárja karját: Szabolcs, Szatmár, Bereg!

2015.04.01

Kőleves

Jártam Bukovina földjét,
Ott hallottam a mesét,
Kalári néni mesélte,
Lehet, talán át is élte.
Az a címe:

Kőleves

Háborúból indult haza egy kiszolgált katona,
Ment-ment sok falun keresztül, belepte az út pora.
Elkopott a ruhája is, bizony sokszor éhezett,
Mert sehol sem kapott enni egy harapás kenyeret.
Ráuszították a kutyát, azt mondták: semmijük sincs!
Kívülre került az ajtón, csak úgy csattant a kilincs.
Végig gondolta magában: - Ez így tovább nem mehet!
Ahová majd ezután jut, ő főzi majd a levest.
Egy kis faluszéli házhoz, bátran be is kopogott,
Felvett egy követ az útról, mit a zsebébe rakott.
Ki is jött egy öregasszony, ő is csak sopánkodott,
Nincsen nála semmi otthon, mindenéből kifogyott.
Üres nála kamra, padlás, se lisztje, se kenyere,
Olyan szegény mostanában, mint a templom egere.
- Kőből főznék egy kis levest, de nincs hozzá fazekam!
- Fazekat adhatok éppen, üres fazék elég van.
Megmosták szépen a követ, betették a fazékba,
Tüzet is gyújtottak alá, hadd lobogjon alatta.
Kóstolgatta a katona, mikor felforr a vize:
- Jónak jó ez, de kellene egy kicsike só bele!
- Hát só éppen akad itthon! - s már hozta is szaporán.
Beletették, kóstolgatták, így lett finom igazán.
- Hát, ha egy jó kanál zsírral megadhatnánk a módját,
Utána még a király is megnyálná a tíz ujját!
Hozta az asszony a zsírt is, betették a levesbe.
A katona ekkor így szólt: - Másutt kolbász van benne!
- Hát kolbászsom nekem is van, hozhatok egy darabot!
- Két darabot hozzon néném! Mindkettőnknek jó nagyot!

Térujt, fordult, gyorsan hozta, belerakták, bele ám!
S finom illat szökött ki a konyha bezárt ajtaján.
Két cica is ott sündörgött, a kutya is vigyázta,
Legalább az illatából kapjanak vacsorára.
Párolgott a finom leves, izlelgették, kóstolták,
S a katona tovább szőtte beszédének fonálát.
-Hát, ha zöldség lenne benne, egy szál répa, pityóka,
Az adná meg csak az ízét, felaprítva apróra.
-Hozok azt is! Van a kertben! - sietősen lépkedett,
Nemsokára minden ott volt, tisztítani lehetett.
Meghántották, felaprózták, betették a fazékba,
Hadd illatozzon a zöldség, hadd főhessen finomra.
Amikor megfőtt puhára, megpróbálták az ízét,
Elégedetten csettintve nyalták a szájuk szélét. (Elismerően...)
Csodálkozott is a néne: - Kőből ilyen finomat,
Lehessen főzni ebédre, nem hallottak még olyat!
Amig fődögélt a leves, sóhajtott a katona:
-Hát még, ha rizskása lenne, egy-két szem beleszórva!
De, ugye, az nincs a háznál? Nem baj, így is megesszük!
-Egy kevés még akad itthon! Jobb lesz, ha beletesszük!
Beletették a rizskását, hamarosan meg is főtt,
Hogy a tányérba szedhessék, alig várták az időt.
Szinültig merték a tányért, kanalazták szaporán,
Dicsérték a finom levest:- Jól sikerült, igazán!
-A kő adta meg az ízét- mondta az öregasszony.
Megengedné, vitéz uram, hogy a kő itt maradjon?
Ha eladná ezt a követ, főznék én is finomat,
Onnan, ahol ezt szerezte, vehetne majd másikat!
-Száz forintért odaadom, ennyit ér a kő nekem.
-Itt a pénz rá! Nem sajnálom, mindenképpen megveszem!
Belegöngyölte a követ, egy szép tiszta ruhába,
Legyen meg, ha kőlevesre éhezik a családja.
A katona útnak indult, és mikor megéhezett,
Másik házban főzte meg a világhírű kőlevest.

Hiába

Hiába a pénz, ha nincs boldogság.
Hiába a pénz, ha nincs mellette igaz barát.
Hiába a pénz, szeretetet nem vehetsz.

Hiába a pénz, ha szíved elszigetelt.
Igaz szerelmet nem hoz,
valós érzelmeket nem pótol.
Az űrt szívedben nem tölti be,
Boldogságnak nem eszköze,
csupán segítője.

Hiába a nagy ház, ha üres,
ha senki nem vár,
s a kongó falak csak saját gondolataid viszhangozzák.

Üres szobákban bútor áll, nem társ.

Hiába a gazdagság, ha önbizalmad sovány,
s életed szegény, vigaszt nem nyújt.
Ölelő karokat tőle ne várj!

Hiába a hatalom, ha nincs kivel megosztanod,
felesleges ha rosszra használod.

Hiába a mosoly, ha belül sírsz.
Hiába van minden, ha szeretet nincs.

Lehet szebb az élet!

Szebb lenne az élet,
ha tisztelnénk és szeretnénk egymást,
mi emberek.

Oly rövid az élet,
élvezzük ki minden percét,
nem kellene fegyverek!

Lehet még szebb az élet,
de ez csak rajtunk múlik,
csakis mirajtunk.

Ha nemet mondunk a gyűlölködésnek,
az irigységnek, s az emberi gyarlóságnak,
és a szeretet előtt fejet hajtunk!

Mi lenne velünk
boldogság és szeretet nélkül?
Meghalna a szív és a lélek.
Meghalna minden érzés,
és kihunynának a fények!

Délibáb

Igaz, a nap sütött,
A delet már rég elütötték.
De ott volt.

Nem erősen sütött
A nap. Mentem, mentem.
Elérjem?

Mint nagy melegben
Szomjasan: A fejemben
Lüktetett vérem.

Hangosan torkomban,
Dobogott Érte szívem.
Nem délibáb...

Még nyár sem volt!
Hívogattam. Megfogjam,
Szeressem?...

Gyorsan átkaroltam.
Semmit sem fogtam.
Mit láttam?

A szép hosszú sima
haja, hangja, arca
Varázsa.

Délibáb vagy szellem?
Elvett mindent, mim volt.
Délibáb?

Nem, Ő volt.

Erők

Az életem útján örökké kísérek
mélyben rejlő erők,
melyek belőlem törnek elő.
Mebélyegzett lelkek kísértenek,
de szembeszegülve erőt merítetek,
és utat mutatva,
minden egyes rémmesébe pozitív hősként kiáltok.
Emberek, sorba álljatok!!
Majd ha ismét együtt leszünk, nem lesz soha ellenfelünk!!

Mert ha összefog a nép,
és ha lesz egy magasztosabb érv,
akkor minden helyreállhat,
minden ember békére találhat.
Meváltás lenne élni, és holnap remélni,
unokáink sorsa rátok van bízva.
E romlandó világba, kellene már egy kis madár,
aki dalával beolvas a világnak.
És az álom világ egyszerre valóra válhat,
ezért tenni kell, ezért menni kell,
talpra kell állni, a gödörből kimászni,
Majd ha ismét együtt leszünk, nem lesz soha ellenfelünk!

Tanultam a hibámból,
a pozitív gondolkodásról,
ahogy szerettem volna élni!
De nem ezt tettem,
magamat egy sötét verembe temettem.
Mert szívem egy temető,
de a pozitív lelkek törtek belőlem elő.
És rájöttem,
élve voltam elásva.
Vége az önsanyargatásnak!
Mert Nem csak álmodni kell,

hanem ezért tenni is kell,
temetni a múltat,
és minden egyes napot úgy megélni,
mintha nem lenne holnap!
Majd ha ismét együtt leszünk, nem lesz soha ellenfelünk!

Mert voltak kik mellettem álltak,
a gödörből kiráncigáltak.
Példa minden egyes embernek,
a sors fonalát kezembe véve,
elindultam rögös utamon,
Felálltam mert fel kellett állnom,
a barátaim a küzdő társak.
Ahol szabadságban ég a lelkem,
nélkülük az utamon nem mehettek,
mert vagytok szárnyalok!
A szabadság madara én vagyok!
Majd ha ismét együtt leszünk, nem lesz soha ellenfelünk!

A halálfejes gyújtó

Esős őszi nap volt, emlékszem az ablaknál ültem, és csak néztem az üvegen lecsurgó cseppeket. Egyik kezemben még mindig ott tartottam a halálfejes gyújtót, míg a másikkal a csuklómat szorongattam. Mellettem az asztalon egy hamutartóban füstölgött az utolsó cigaretta, amit pár perce gyújtottam meg. Nem volt kedvem utána nyúlni, hagytam leégni.

Az esőfüggönyön át egy fény villant, a szomszéd kerti lámpája. Először csak pár másodpercig volt látható, majd folyamatos izzásba kezdett. Kisvártatva maga a szomszéd is megjelent, sárga esernyővel, és egy szemeteszsákkal. Odasétált a kerítéshez, és nagy nehezen belegyömöszölte a zsákot a már így is teli szemetesbe. Felpillantva észrevett, bólintott, majd visszament a házba, meg se várva hogy viszonzzam a köszönést.

Az eső egyre csak verte az ablakot, s az üvegen versenybe kezdtek a cseppek, csakhogy egy éppen újonnan érkező társuk pár pillanat múlva az útjukat állja. A cigaretta teljesen leégett, csak a parázs füstölgött még, lágyan. Felálltam a karosszékéből a gyújtót az asztalra dobtam, és céltalan sétába kezdtem a házban.

A hálószobámban szürke félhomály fogadott, a ruhák szanaszét hevertek a földön, s köztük itt-ott elvélve egy kiürült sörösüveg. Az ágyon összegyűrt telefirkált papír fecnik, a legújabb versem elhibázott vázlatai. Az éjjeliszekrényen az óra 06:10-et mutatott. Több mint egy órán át bámultam az esőt. Csak úgy repült az idő.

A fürdőszobában még nagyobb sötétség fogadott. Az aprócska ablakon alig szűrődött be, az eső miatt amúgy is gyér fény. Felkapcsoltam a lámpát, de pár villanás után megadta magát. Félig vakon sántikáltam oda a tükörhöz, a belőle visszanzó- sápadt bőr, karikás szemek görbe borostás áll, - mintha nem is az enyéme lettek volna.

Visszatértem a nappaliba és a karosszék felé indultam, hogy folytassam a semmittevést, de helyemet már elfoglalta valaki. Egy vak öregember, száján széles vigyorral hintázott kedvenc székemben. Kezében a halálfejes öngyújtóval játszott, hol kinyitotta és meggyújtotta, hol becsukta.

Amikor megérezte jelenlétem, abbahagyta a hintázást, egyszer utoljára bezárt a gyújtót és arcán a mosoly még szélesebbre húzódott.

- Örülök, hogy újra... találkozunk... Nem mertem azt mondani, hogy láthatlak, mert még mindig nem jött el az ideje kedves barátom. - szólt miközben folytatta a hintázást.

- Akkor miért vagy itt - kérdeztem nyersen, de nem mentem közelebb.

- Óóó hát már meg sem látogathatom régi kedves barátomat? - válaszolt zavartalan derűvel.

- Sosem voltunk barátok. - válaszoltam - Réged elköttem pár hibát nem tagadom, de sosem kedveltelek. Mondd hát miért jöttél vagy menj vissza, oda ahová tartozol.

- Semmit sem változtál a hosszú évek alatt. Még mindig ugyanúgy rettegsz tőlem igaz -e? Pedig először te kerestél meg nem emlékszel? - felém fordult és felvonta a szemöldökét - Akkor sikerült legyőznöd, holott először értem fohászokdátál. Hát miért taszítalak még mindig ennyire?

- Mondtam elköttem pár hibát, de már megváltoztam. Nincs szükségem rád, és soha nem is lesz. Válaszolj a kérdéseimre. Mit akarsz? - lassan a félelmet felváltotta a düh.

- Tőled? Édes fiam tőled semmit nem akarok... jelenleg nem. Hisz láthatod a szemem, még mindig vakon tekintek rád. Csak egyszer, akkor egyszer láthatalak, de azóta, sem. Vagy mégis ennyire vágyasz arra, hogy téged nézzelek?

- Nem!! Soha! - szinte ordítottam. - Amíg, nincs itt az időm, nem akarok téled semmit. - mondtam immár halkabban. - De ha nem értem jöttél, akkor mit keresel itt.

- Helyes, én sem szívesen vinnék még el, hiszed vagy nem megkedveltelek. Az igazság az, hogy épp erre van dolgom, és gondoltam csak benézek, de szívélyesebb fogadtatásra számítottam, azok után, amin keresztül mentünk mi így együtt.

- Hát sajnálom, ha csalódást okozok, de ha nincs velem dolgod, menj el. - mondtam fagyosan.

- Már megyek is, megérkezett a szerencsés. - szólt és az ablakon kibámulva felemelkedett a székből. A szemét elfedő fehérség közepén egy fekete kör jelent meg, s benn egy sárga esernyő tükröződött.

- Csak nem? - követtem pillantását, az esőfüggönyön keresztül, a szomszéd éppen az udvaráról lépett ki, munkába indulhatott. Ekkor egy fék csikorgása törte meg a zuhogó eső zaját, és a következő pillanatban a szomszédom már egy autó motorháztetőjére felcsavarodva feküdt kitekert végtagokkal.

- Örülök a találkozásnak helyetted is, de vár a munka... - azzal, mint füstfelhő az öregember átsuhant az ablakon. Az esőcseppek mit sem törődtek vele, ugyanúgy, mint ő az üvegen akadálytalanul haladtak át ködszerű testén. Lassan odasétált a halotthoz, megragadta karját, nagyot rántott rajta, fény villant majd eltűnt.

Az eső esett, kint rémült kiáltozás támadt, én meg csak álltam és néztem a földön heverő halálfejes gyújtót. Majd felemeltem a bal csuklómat és végigsimítottam a régi vágást. Ez a két dolog az öngyújtó és ez a seb, ennyit hagyott hátra számomra a halál.....

Előzmény vers:

Meglátogatott tegnap egy alak.
 "Nyugodj meg"-szólt-"még nem bántalak".
 Vállamra tette, hideg nyirkos kezét,
 S magasba emelte vak tekintetét.
 Öregedő arcán furcsa mosoly villant,
 S szürke szemében vágyakozás csillant.
 "Nem vihetlek el, még nem megengedett,
 Bár nagyon szeretném, de sajnós nem lehet."
 Ennyit mondott csupán, s elengedte vállam,
 Lassan megfordulva elhagyta a házam.
 Miért jött el hozzám, ha nem akar elvinni?
 Még nincsen itt az idő? Merjek neki hinni?
 Magamba roskadva zuhantam a földre,
 Testem görcsbe rándult, kezem ökölbe.
 Miért játszik velem? S csak velem játszik?
 Semmi sem az, minek elsőre látszik.
 Merjek-e hinni annak, amit láttam?

Vagy ezt az egészet csak kitaláltam?
 Annyi kérdésem van, s félnek felelni,
 Ekkora teherrel nem bírok már élni.
 Ha igaz volt mi történt, mikor jön el újból?
 Mikor visz el engem ebből a földi élet-kínból?
 S ha nincs még itt az idő, miért kínoz engem?
 Az életem magamnak kéne elengednem?

Szárnyak suhogása

Ahogy Szabó nyomozó az október végi, őszi levélhullás közepette a napfényes kisvárosának fenyvessel tarkított erdejében sétált egy kora délutáni szombaton, szárnyak suhogására lett figyelmes. Feltekintett. Hatalmas barna füleskuvikok ültek felette sorjában a fákon. A nyomozó megállt ijedtében... ennyi éjjeli madarat egyszerre még soha nem is látott, főleg nem nappal. Hátrébb lépett pár lépést, azonban maga mögött is neszt hallott. Megfordult. Egy hóbagoly fehérlett a színes avarban, és sárga szemei egyenesen a férfi tengerkéek színű szemébe néztek. A rövid, sötétbarna hajú, sportos, közepes alkatú, 30 éves férfi azonnal a bagoly búvóletébe került, mintha a sárga szempár elrepítette volna egy másik világba. Világos színekben pompázó, meszeszerű lepkék szálltak el mellette, és a bagoly háta mögött sárga fény szóródott a fehérségbe. Egy belső hang megszólalt: Ne mozdulj, csak lazulj el és nézz!

Ahogy a szeme előtti fényesség egyre jobban ragyogott, hamar bántotta a szemét, így kénytelen volt lehunyni egy pillanatra. Mikor kinyitotta, egy hosszú, egyenes, fekete hajú, karcsú, alacsony termetű, fehérbőrű, huszoneves lány tartott egyenesen feléje. A testén a madártollak puha ruhaanyaggá válva fátyszerűen rátapadtak a testére, eltakarva a lényeges részeket. A fehérség körülötte betöltötte az egész látómezőt. Odaért a dermedten álló nyomozóhoz. Fekete gombszeme mélyen hatott a férfira. Puha ajkait hozzérintette a bálványá dermedt férfi szájához, aki ezt tudta viszonzni. Minden porcikája megrezdült, forróság érzése ment végig az egész testén. Mikor a lány elhajolt, egy mosoly kíséretében kacintott egyet feléje, majd megfordult, és eltűnt a fehérségben. A férfi ekkor magához tért. A földön feküdt. Barna, vörös és sárga levelek félig betakarták a testét. A nap lemenőben bocsátotta sugarait, amely a hűvösödő időben még melegítették a földön fekvő férfit. Körülötte egy lelket sem látott. Feltápáskodott. Nem értette, mi történt az elmúlt idő alatt, és azt sem, hogy miként került a földre. Egyvalamire azonban kristálytisztán emlékezett... a lány arcára. Hogy lehet, hogy egy hóbagoly itt volt, ebben az erdőben? És hogyan történhetett, hogy átváltozott? Vagy nem is ez történt, csak látomás volt csupán? - tűnődött el magában.

Másnap már kora reggel behívták egy sürgős eset miatt a kapitányságra a szomszédos nagyvárosba, ahonnan társával együtt indult is tovább a megadott címre, egy gyilkosság helyszínére.

Szabó nyomozó ott állt az ajtóban. Tudta, hogy mi vár rá, ha belép a szobába. Rutineljárás már, hiszen egyre több ehhez hasonló esetet látott az elmúlt időszakban, csak egy szokásos ügy, de azért mindig gyomor kell hozzá, hogy megtegye az első lépést minden egyes alkalommal. Eközben a társa, Kovács nyomozó a szomszédokat hallgatta ki.

Mikor erőt vett magán, megtette az első mozdulatot... bement. Vér borította a világoszöld padlószőnyeget, szétszpriccellt vérfoltok mintázták a fehér falat. A bútorok legtöbbször el volt mozdítva: oldalukon fekvve heverték a szoba különböző pontjain. Némelyiken szintén vércseppek szóródtak szerte szét.

A nyomozó beljebb lépett, még közelebb a szoba közepéhez, ahol a holttest hevert. Körülötte fekete csontig égett gyertyák helyezkedtek el egy sóval és hamuval formált kör alakú jel legkülső részén. Mint egy

misztikus kivégzés, olyannak tűnt a férfi szemében ez az egész jelenet, míg akaratlanul is be kellett fognia az orrát és száján át lélegeznie, mivel a tetem büze már elviselhetetlenül terjengett a szobában.

Ki tudja, hogy mióta fekszik már így? Majd ha ideér az orvos, megállapítja - nyugtázta magában.

Sok mindent megélt már, de ez a látvány őt is megviselte. Az élettelen test mellett kisebb tálkákban heverték a halott belsőégei: szív, máj, vesék, tüdők és minden egyéb mozdítható szerv. Elővette a jegyzetfüzetét, majd alapos pontossággal beleírta a látottakat, végül eltette a kabátja belső zsebébe. Sokáig még úgy maradt, aztán úgy döntött, hogy megnézi a vérben fürdő arcot. Ahogy odahajolt, megszedült a látványtól... felismerte a tegnapi estét lányt. Majdnem elesett, mikor a társa, aki ebben a pillanatban lépett be a szobába, érte nyúlt.

- Jól vagy? Tudom, nekem is nehéz még felfogni is, hogy valaki vagy valakik ilyet tesznek. Gyere, szellőztess ki a fejed! A szag is elviselhetetlen, én is kezdek rosszul lenni - mondta Kovács nyomozó, majd együtt a lakás bejáratához mentek.

Az orvos nem sokkal később kilépett a liftből.

- Sziasztok! Mitek van?

- Nézd meg a saját szemeddel, én nem tudok szóhoz jutni - szóló Szabó nyomozó.

Az orvos beljebb ment a lakásba, és hamarosan egy hangos felindulást hallatott.

- Atya ég! Itt meg mi történt? Áldozat-felajánlás?

Anyomozók ismét beléptek a lakásba.

- Nem tudom, de annak tűnik - közölte az orrossal Kovács nyomozó, miután odaértek a halottat vizsgáló orvoshoz.

Miért történhetett ez? És mi volt az a tegnapi eset? - gondolkodott magában Szabó nyomozó, egy szót se szólva a kollégájának a tegnapi történekről, hiszen tudta, hogy úgysem hinné el.

- Szegény teremtés! Csak tudnám milyen rituálé miatt kellett így megcsonkítani? - vélekedett hangosan a társa.

- Jó kérdés. Lehet, hogy most kezdődik el egy mozgalom, ami ehhez fűződik, mert én még nem láttam ilyet, és biztos, hogy ez még csak a kezdet. Utánanézek, hátha van valami kultúra vagy vallás, ami ehhez köthető - szóló Szabó nyomozó, és alig várta, hogy beüljön a szolgálati gépjárműbe, és elhagyja ezt a helyet. Az agya fáraszthatatlanul a lány kedves emlékének járt, és amit látott az utóbbi percekben, az megrémítette.

Az összegyűjtött információk szerint első útjuk délután a meggyilkolt fiatal hölgy barátjához vezettek. Azonban a férfi a bejelentett lakcímen már nem tartózkodott. Kívülről a ház falának egyik oldala teljes egészében hiányzott. Az egész lakásba be lehetett látni. Bútortalan, üres, lelakott ház, kis kerttel.

- Na, itt nem jártunk szerencsével - közölte Szabó nyomozó társa.

- Gyere, kérdezzük ki a szomszédokat!

Mire végeztek az utcában lakó szomszédok beszámolóival teli anyaggyűjtéssel, visszaindultak a kapitányságra. További érdemleges anyagot nem szereztek be útjuk során, azonban visszaérkezésükkor már a járőrök bevitték a halott fiatal hölgy rokonságának egy-egy tagját.

- Hosszú éjszakának nézünk elébe! - mondta nagy sóhaj közepette Kovács nyomozó.

- Hamar végzünk, már nyolckor otthon leszel.
- Egy hamburgerbe fogadjunk!
- Rendben! - egyezett bele Szabó nyomozó, hiszen tudta, hogy most neki lesz igaza, mint mindig. Amióta ezt játszották, még csak kétszer nyert a társa a több mint 800 fogadásukból.

Este 8 órakor kiléptek a munkahelyük ajtaján. Elbúcsúztak egymástól. Szabó nyomozó beült az olajzöld színű autójába, és elindult a kisvárosa felé. Az út fél órát vett igénybe, amelyet szeretett megtenni. Ilyenkor mindig elgondolkodott az életen, vagy jó ötletek jutottak az eszébe egy-egy nyomozáshoz. Még éppen hogy elhagyta a nagyvárost, amikor az autója előtt elrepült egy fehér madár... a hóbagoly. Nem ijedt meg, de oldalra rántotta a kormányt, ügyesen manőverezve, és megállt az út szélén, közel a sűrű erdőhöz. Kiszállt a járműből, és az állat felé tekintett. Síri csend honolt a sötétségben. Sehol egy nesz. Átfutott a másik oldalra, de a feketeség végett semmit sem látott. Visszafelé sietett az autójához. Ekkor döbbenet ült az arcára. Megállt, félig az úttesten. A bagoly ott ült a kocsijának motorháztetején, mintha oda tették volna. Nem szólt egyikük sem. Percek teltek el hangtalanul, majd egy autó rádudált az úton álló férfira, aki azon nyomban a kocsija mellett termett. Ahogy visszapillantott a motorháztetőre, a madár már eltűnt. Hirtelen remegni kezdett. Fázott... és félt... most először igazán félt. Az erdő mélyére pillantott, de sehol nem hallott és nem is látott mozgolódást. Beült a kocsijába, majd elhajtott.

Másnap reggel még sötétség borította a tájat, amikor munkába indult. Jobbra-balra tekintgetett, de a madárnak hűlt helye volt.

Beérkezett a kapitányságra, ellátta teendőit, majd délben kiugrott a közeli büféshez ebédért. A közelben a nagyváros széle húzódott. Amikor várta a hamburgere elkészítését, az erdő felé tekintett. Nem hitt a szemének. A hóbagoly ott ült az egyik fán, és feléje nézett. Letette a hamburger árát a büfés asztalra, és futott a madár felé.

Amikor odaért, a fán ülő állat megmozdult, és a sűrű rengeteg felé repült. A nyomozó követte. Az erdő mélye felé haladva egy kivágott fákkal teli kisebb tisztásra értek, ahol a farönkök között egy kövekkel kitett, égett nyomokkal és hamuval jelzett hatalmas kör rajzolódott, amely kerek forma észrevételéhez nagyon kellett összpontosítani az embernek, mivel a sűrű lábnyomok miatt nagyon elmosódott. A nyomozó azonnal értesítette a kollégáját.

Alig telt el pár perc, Kovács nyomozó ott termett a kis tisztáson. A kis ösvénytől nem messze található helyre nem volt könnyű átjutni a kidőlt fák végett, amelyeket már próbáltak elmozdítani a szegénysorban élő és lopni menő emberek.

- Honnan tudtad, hogy itt keress nyomokat?
- Úgysem hinnéd el! Elég, ha azt mondom, hogy ebédidőben sétálni mentem, és kikapcsolódásként az erdei sétát választottam. És most megyek, és elhozom a hamburgeremet.
- Rendben. Nekem ennyi magyarázat elég. Hívom a helyszínelőket.

A körben lévő gallyakon hamuval teli ujjnyomokat rögzítetek a rendőrök, néhány elégett gyertya viasza között szintén használható lenyomatokra bukkantak, majd az egész délutános és teljes körbevizsgálás után visszatértek a kapitányságra.

Ez idő alatt Szabó nyomozó régi ügyeket vett elő, keresett hasonló eseteket. Váratlanul a bagoly megjelent az irodája ablakában. Ahogy landolt a párkányra, a nyomozót a hang kizökkentette mély töprengéséből. Késő délutánra járt az idő, és sötét volt már, mivel közeledett a tél. A madár rárepült az asztalra. Landolását felfogta a sok irat. A nyomozó ez idő alatt meg sem mert mozdulni. A madár az egyik mélyebben letett aktát a csőrével ügyesen előpiszkálta, majd pislantott egyet egyszerre mindkét szemével a férfira, és ahogy jött, úgy el is tűnt, szárnyaival óvatosan csapkodva, amelytől csak egy-két papírlap hullott a földre. Miután eltűnt a bagoly, a nyomozó kinyitotta az aktát. A benne lévő fiatal fiú priuszán garázdaság és testi sértés büntette is fel volt tüntetve. Ujjlenyomatok is csatolva lettek az irathoz, amit azonnal össze is egyeztetett a jelen ügyben papíron is rögzített lenyomatokkal. Egyeztek. Megörült, hogy forró nyomra bukkant. Behívatta járőrökkel a gyereket, akik azonban nem találták otthon, így várnia kellett másnapig. Mivel nem tehetett mást, azonban haza sem akart menni, még foglalkozott pár félbehagyott ügyével.

Később kiment a munkahelyi folyosón található kis teakonyhába, és készített magának egy forró italt. A mentatea gőzölgött a kezei között szorongató bögréjében, miközben az irataiba mélyedt, de nem tudott koncentrálni a munkájára... a rejtelmes lányon gondolkodott. A munkahelyén nem említette a kollégáinak, hogy találkozott már a halott lánnyal, hiszen nem is volt biztos abban, hogy tényleg látta-e, valóban létezik-e. Netán már akkor is halott volt, és a szelleme látogatta meg? Másképpen nem tudta megmagyarázni magának a dolgot. Tanakodásai közepette ismét szárnyuhogásra lett figyelmes. A már bezárt ablak párkányán megint megjelent a fehér bagoly, és koppantott az ablaküvegen, hogy engedjék be. Ragyogó sárga szemei, amelyek más bagoly szemeinél is fényesebb arany színben tündököltek, egyenesen a férfi szemébe néztek. A nyomozó felkelt az asztalától, letette a bögréjét, majd nagyon lassan odasétált az ablakhoz. Az állat végig követte a tekintetével. Óvatosan kinyitotta az ablakot. A jövevény végig nyugodt maradt, és mihelyst megnyílt az út előtte, berepült, ismét egyenesen a már félig üres íróasztalra. Kicsit megcsúsztatva landolt rajta, majd megfordult, párat pislantott, és hosszú ideig farkasszemet nézett a nyomozóval. Ez idő alatt nem történt változás. A férfi elcsodálkozott ezen. Ismét eljött a madár, ezen a napon már harmadjára tűnt fel, és belül várta ugyanazt a hatást, amit korábban az erdőben, de a madár csak meredten nézte őt.

- Köszönöm a tippet - szólt oda a madárnak, de az állat csak tovább bámulta.

A férfi feladta. Pislogott, majd elsétált a látogató mellett, rá se hederítve. Kinézett a folyosóra, tett-vett az ajtóban, papírokat igazított meg az ajtó melletti falon függő parafa tábláján, és nem törődött a madárral, nem is tekintett hátra. Majd újabb bögrét vett elő a tábla alatti kis szekrénykéjéből, mivel nem akarta a madár mellől elvenni az előzőt, és indult volna ki a teakonyhába megtölteni forró itallal, amikor erőteljes szárnycsapkodásokat hallott a háta mögül. Megfordult, és nem hitt a szemének. A halott lány ott ült az íróasztalának székében, nagy gombszemeivel feléje nézve. Ismét halvány, fátyolszerű ruha takarta. A bagoly sehol, még a tollait se lelte.

- Szia! - köszönt oda a megijedt férfinak, aki elejtette a bögrét.

- Szia! - szólt remegő hanggal, majd közelebb lépett a jövevényhez.

A lány felállt, a férfi elé ment, megsimogatta kezével a nyomozó arcát, majd megcsókolta, aki viszonzta, miközben átkarolta a lány derekát.

Másnap reggel arra ébredt, hogy fázik. Ott ült a székében, fél testével az íróasztalra nyúlva.

Biztosan mélyen elaludhattam, és az egészet csak álmodtam - gondolta magában, de ahogy oldalra tekintett, az asztal szélén, mintegy kikészítve, egy kis puha fehér madártoll jelezte neki, hogy nem álmodott. Az akta is ott volt és az ablak félig nyitva. Felpattant a székéből, és azonnal ismét kérte az aktában szereplő gyerek előállítását.

Még a reggeli órákban megtalálták és bevitték a járőrök kihallgatásra a fiút.

- Szia! Képzeld! Itt az erdőben találták meg a fiút, közel a kör alakú szertartásos helyhez. A srác arcáról a félelem és a halál tükröződik. Megyek és kihallgatom!

- Rendben. Mindjárt én is megyek!

A fiú azon nyomban bemártotta társait, a közvetlen gyilkost is, azonban megbánást nem tanúsított a rendőrök felé. Az is felszínre került, hogy a halott fiatal hölgy barátja szintén szerepet játszott a szertartásban, amely egy új vallás alapját adták. A rendőrség körözést bocsátott ki a többi fiatal ellen.

Szabó nyomozónak munka után még nem volt kedve hazamenni a napi események után, így a nagyváros hatalmas parkjába látogatott el. A kis mesterséges tó melletti egyik padra leült, és nézte az őszi tájat. A hűvös szellő rákényszerítette, hogy jobban összébb húzza magán az világosbarna átmeneti kabátját. Fekete sálja szorosan a nyaka köré fonódott. A tó szélét halomszámra helyezett szoborgalambok élethűen díszítették. Ahogy a szobrokra tekintett, egy fehér hóbagoly látszott közöttük. Sárga szemeit rá meresztette. A férfi körbetekintett. Sehol egy lélek. Majd ahogy visszanezett, az állat már sehol sem volt. Felpattant a helyéről. Egy suhanó árny libbent el a háta mögött, amelyet azonnal megérezett, és amely után őszirozsza illata terjengett a levegőben. Megfordult, és megpillantotta, ahogy egy szomorúfűz felé tartott a lány... a tegnap esti lány. Azonnal utánaeredt.

Hirtelen eltűnt a park sűrű erdejében. A férfi tudta, hogy a körbekerített, magas kőfalú parkból két kijárat vezet, de ahogy járkált, sehol sem lelta a lányt. Szomorúan nyugtázta magában azt a tényt, hogy hallucinál, ez lehetetlen dolog, így jobbnak látta az autójáért menni és hazavezetni.

Az őszi végére a körözött személyek mindegyikét sikerült a rendőrségnek elfognia. Szabó nyomozó társával együtt kifaggatta mindannyijukat, és minden anyagot összeszedtek a bűncselekmények megállapításához. A fiatalok szemében üresség tükröződött, mit sem törődtek a jövőjükkel.

Szabó nyomozó végre bezárhatta az aktát. A szíve megnyugodott. Bár sajnálta, hogy elveszítette a lányt, akit az utóbbi időben nem látott még bagoly képében sem, de tudta, hogy békében nyugodhat most már, mivel meglett a gyilkosa. Szíve mélyén fájt, hogy nem fogja többé látni őt, hiszen lezárult az ügy, biztos most már meg fog pihenni a lélek. Nem is hitte már, hogy valóban létezett, csak látomásként raktározta el a tudatába a lányt.

- Nyomozó! - rontott be egy járőr hozzá. - Jöttek hozzád! Azt mondta a hölgy, hogy nagyon fontos, és csak veled beszélne.

- Rendben. Engedd be! Köszönöm.

- Máris.

Mikor az idegen megjelent az ajtóban, a nyomozó majdnem lefordult a székéről.

- Szia! - köszönt intve kezével is és kis sanda mosoly kíséretében az ajtóban álló.
- Szia! - mondta meredt szemekkel és csodálkozó tekintettel a férfi.

Odasétált a látogatóhoz, megérintette a karját, és érezte, hogy nem szellem. Azon nyomban megcsókolta.

- Hogy lehetséges, hogy élsz? Tényleg Te vagy?
- Igen. Miért, ki lennék?
- A hullaházból nemrégiben elszállított halott.
- Ez kedves! - nevetett a lány.
- De tényleg! Most valóban létezel? Vagy varázslat van e mögött? Azt hittem, hogy a szellemed beleköltözött a madárba, de a végén már azt gondoltam, hogy az egészség csak az agyam találta ki, az tréfált meg.
- Természetfeletti dolog van benne, ezt eltaláltad, de azért nézd csak meg a lezárt aktádat!

A nyomozó az asztalához sietett, és kinyitotta a tömböt. A halott nő képe már nem a szobájában álló lány arcával egyezett. Egy szintén huszonéves hölgy nézett vissza a fotóról, akit soha életében nem látott.

- De...
- De mi? Csak engem képzeltél oda a másik ember helyébe. Segítettem a nyomozást. Nem is örülsz, hogy élek?
- A legeslegjobb dolog, ami csak érhetett engem! - mosolygott széles szájjal a nyomozó.
- Ennek nagyon örülök - viszonzta mosolyát a lány.
- De akkor hogy láttalak téged a valódi nő helyett mindenben?
- Megtetszettél nekem, és éreztem, hogy én is neked, majd a tudatalattid mélyen elrejtett magában, és így a szíved mélyén érezted, hogy mi a feladatod. Úgy foglalkoztál a nő halálával, mintha egy szeretted gyilkosa után nyomoznál. Az embernek szívét és lelkét is bele kell tennie, hogy elérje a célját.
- Ez igaz. Véletlenül nem ismerősöd a halott nő?
- Nem. Csak nála döntöttem úgy, hogy megismerlek. Az első erdei találkozásunkkor mély nyomot hagytál bennem.
- Te is bennem. De akkor mi vagy te?
- Félig ember. Elég ennyit tudnod.
- És a bagoly? A hóbagoly? Az is te vagy, nem?
- A bagoly az emberek szemében a bölcsesség jelképe. Valójában mi, félig emberi lények a Bölcsek népéhez tartozunk, és bagollyá is tudunk változni. Majd később mindent elmondok.
- És a mágia?
- Ilyen dolog nem tartozik hozzánk. A mi varázslásunk valódi és csak a jóra irányul - azzal a férfi elé lépett, mélyen a szemébe nézett, majd hosszasan megcsókolta. A férfi viszonzta, majd szorosan magához ölelte, és ebben a pillanatban ő volt a világ legboldogabb embere. Kint a sötétben, a nyitott ablakon át a baglyok szárnyainak suhogása messze hallatszódot.

/Nyíregyháza, 2013. július 13., Baktalórántháza, 2013. október 27., november 1-2./

Amikor a kicsi Vénusz is porba hullt

Ugyan már! Ez teljes képtelenség! Hogy a szerelem istennője dicstelenül, a porban végezze? Nem hiszi ezt el senki! Ez a tökéletes női alak, ki szemérmesen takarja bájait, de azért láttatni is engedi némiképp, mindig állt és állni is fog, míg világ a világ. Hiszen, minden művész így ábrázolta, emlékezetünk szerint. Ki előtt várandós anyák ülnek sort, hogy megcsodálják, hogy ilyen lányuk születhessen, csak azért is. Na, és a férfinem? Hah! Egy pillantás erejéig, vagy - egy kicsivel tovább is, - elidőznek a csodás alkaton. Miután leveszik végre a téli borítót „házikót” a parkban álló pompás szoborról. S, kis megnyugvással konstatálják: - minden rendben! Vénusz gyönyörű! És ilyen is marad! Említett férfinem fiatalabb tagjai, - mondjuk a diákok - még talán fogadalmat is tesznek. Megkeresik az éltőt, - ha addig élnek is, - a valódit, legalábbis ehhez hasonlót, ha törik, ha szakad. Hogy adnák már lejjebb? Hisz itt egy Leány Gimnázium a közelben, tele Vénusz hasonmásokkal. És, már csak akarat kérdése az egész...

A mi Ősi Gimnáziumunk (Kossuth) viszont csak az erősebb nemből verbuválódott, ekkoriban. Nem tudni milyen elgondolás alapján, csak a hímnem képviselői jártak ide hangya szorgalommal, a tudományok elsajátítására. A női nem mindösszesen tanárnői képviselőkből állt össze. Na, az sem kirívóan sokan. Marcona „ordasok” közé engedni ögzidákat? Jaj! Egyszóval, nem éppen a kellem, a lágyság, volt az uralkodó, és jellemző a falaink között. A szűnni nem akaró versengés, a nyers erőfitogtatás, annál inkább. S hosszú, keserves, sok ökölharc, na meg földhöz kenés eredménye alapján született meg az üdvözítő hierarchia. Így aztán, - hát, istenem - olykor, a véráldozat sem volt ritka. A hímek már csak ilyenek. Most játszunk el, a gondolattal! Mi lenne, mennyit javítana ezen állapoton egy ide telepített Vénusz szobrocška? Ó, egek! Minden esetre, gondolatnak nem rossz... Mintegy, csak úgy ni, - figyelem elterelőnek. Nem írnám, ha nem így lenne, mert megtették! Mielőtt valami monumentális alkotásra gondoltatok, - valamely aranykoszorús szobrászművész áldásos munkájaként született Vénuszra, - bizony ki kell, hogy ábrándítsalak benneteket.

Állt, - mert, hát minden tantermét fűteni kell egy Ősi Gimnáziumnak is, - igen, állt valaha, egy délceg vaskályha. Nem éppen a tanterem ideális helyén, mert a kéményrendszer kényszer úgy adta, hogy a tanár segédeszközéből, a táblákból, előtte terpeszkedve jókora darabot takart. Na és? A tanár kerülgette, nem mi. Vagy ne írjon olyan sokat. Ezen vaskályha viszont, egy gyönyörűség volt. Ó, igen, valóságos ipari műremek. Öntöttvas műremek. Ügyes vasöntők hozták létre a masszív, formatervezett nehéz talpat, a cirádás „nemtudommiylen” stílusú cicomás csúcsos tetőt, és a négy henger alakú egymásba tökéletesen illeszkedő kályhatestet. Valaha, - jobb időkben, - a nagyon is tevékeny fűtők vasparral (grafitpor volt az, te!) bakacsin feketére mázolták. Hát már csak... Haj! Miután a vasporra szánt pénz elfogyott, s, már csak nyomokban látszott a feketés mázolás, a kályha végzetes romlása elkezdődött. Mindenféle csúf, enyhe sűrke, vörös, na meg főleg vakrozdsda ütkezőtt ki rajta itt-ott, majd az egész fűtő alkalmaságát eluralta. A tető alatti utolsó hengernek pedig még külön díszje is volt. Aj, de nem is akármilyen! Egy Vénusz alak, egy kicsi Vénusz dombormű formájában! Az áldóját! E meztelen kicsiny női alak nem állt, mint hasonmásai... Nem! Ledéren, csábos mosollyal arcán, félig ülő-fekvő helyzetben heverészett. Formás, kicsiny bal karja a feje alatt, a jobb keze, nos, a jobb keze, hát nem éppen illő helyen. Bizony, ez telitalálat! Telitalálat egy Gimnázium ki tudja már hányadik, tiszta fiú generációjának. Mert azért dőreség lenne azt gondolni, hogy ezt a regimentnyi legényember, a női nem vasba öntött képviselőjét, észre sem veszi. Hahó! Bizony sokat ácsoroghattak említett ifjaink elábrándozva, elmélázva előtte. De az a rozsdá, ó, az az átok! Ugyan miért

tisztelte volna a mi tündéri kicsi Vénuszunkat? Bizony vastagon belepte őt is, szegénykémet. Menthetetlenül! Csak... Hát, igen! Csak a két kis formás kemény, mit, öntöttvas kemény keblecskéje volt ragyogó! Bizony ám! A frissen síkált velencei tükör sem ragyoghatna fényesebben! Szinte vonzotta a tekintetet. Hát még a kezeket. Jobban mondva, a méretek miatt az újakat. A kicsiny Vénusz meg mosolyogva hagyta... Bár, én sohasem értem tetten senkit vele, amúgy „édes kettesben”, de a két tú hegyes kis kebel valahogy mégis fényes volt, ragyogott, mint két igazi gyémánt. Télen nyáron, minden időben. Tiszta rejtély!

Azért, nagy kár, - jaj, majdnem vétket írtam, - hogy ezen öntöttvas műrekek éppen egy matematika termet tett melegével otthonossá. E „száraz” tantárgy, meg a kis csábos Vénusz... Hej! Nos, legalább annyi vigasz volt, hogy amikor a gimnazista kicsi fiam már elunta a sok matematikai bizonyítást, és már mindenben csak sokszögeket látott, nos, itt láthatott mást is. Csak rápillantott a kályhára és... Mális elöntötte valami langy meleg. Valami lágyság. Végigpásztázhatta a kicsi hölgy tökéletes alakját, a két kis csillogó domborulatot. Hej, de szép is az élet gyerekek! Csak a szinusz és koszinusz tételre is kellett volna... egy picit, na, legalább egy picit. Hát, igen! Mindenre nincs idő azért egy matematika órán sem. Bizony nincs! Mert ezen veretes tantárgy képviselője is, milyen? Istenem, hú, de „száraz” ember! Vasszigorral oktat, és ez még hagyján. De, követel, követel és követel. Ni, minden nap feladja a házi feladatot. Több feladatot is. Jó! Csakhogy képes ellenőrizni is a meglétét, nap, mint nap. Szigorúan, keményen, mosolytalanul. A matematika, - ilyen képviselőjével meg pláne, - méltán vonul be a mord tantárgyak közé. Már bent ülünk a kályhás teremben, van még minutumnyi időm lekoppintani a házi feladatot. Csak lesz talán még annyi idő... Ó, Kronosz, adj még egy kicsi időt! Mert én... Be kell vallanom! Bizony a feladatok túlnyomó többsége, csak egy rejtélyes irománynak tűnt számomra. Pedig elolvastam többször is. És, semmi! És a többinek? Többekévéb, azoknak is. Még szerencse, hogy velem jár az osztály esze, Nyúl Bandi, ki nevéhez méltán, futtában is megoldja ezen cikermányos feladványokat. Ó a forrás! De jó! A többi már a láncreakció dolga. Körmölök hát, villámgyorsan. Igyekszem esztétikusra formálni a másolmányt, nehogy a hihetőség határára tévedjen a „kölcson” művem, mert e' még megteszi... A' meg! - Hogy akkor most a táblánál is, legyen szíves! A kicsi hölgy meg nézhet egy ocsmány lebukást. Ó, kicsi Vénusz, segíts!

De mi ez az idegen zaj, mi felveri a békésen, gyorsan másolókat? Kik másodperceket sem hagynak ki! Hiszen az „életükért” futnak, akarom mondani írnak, hogy füstöl szinte az írószerszám! A zaj erősödik. Egyre. A figyelmet most elvonja két jó cimbora, Wolf és Recsege, kik ádázul farkaszemet néznek egymással. Még csak a kölcsönös lökdösésnél tartanak ugyan, de már előkerült a mamák emlegetése is, egyelőre jelzők nélkül. Jaj, fiúk, kíméljete! Oly szívesen nézném a párviadalt, de még van pár sor az egyenletből. Ja! Még fogadást sem kötöttünk a kimenetelre. Nem lehetne lassítani a tempón? Azért, jó nektek, már kész lehet a „műrekek másolmány”, ha ráértek bunyózni. A hang emelkedik. Szinte harci kurjongatásig. Már nem törődnek vele. De hiszen, ez természetes. Csatatéri zaj ez már, a javából. Szél ellenében is hallani. Még jó, hogy írás közben is jól lehet észlelni, a bevitt ökök becsapódásokat. Csattan az acra mért, szép mélyen, zengzetesen döng a hátra szánt. Oda, vissza! Már a szenteket is szedik sorba, s az anyákat méltatlan jelzőkkel emlegetve, keresik a végső megoldást a bösz ellenfelek. Kell egy végső „roham”! Igen! Az kell, ami padlóra viszi végül is, a silányt. Bizony, mert az idő nem végtelen azért, a tanár bármikor jöhet. Na végre én is aláhúzom két vonallal az eredményt. Már jöhet kedves tanár úr! De a tanár valamiért késik. Az immár egymás test-test közelségébe került dulakodók a tábla és a padosorok előtti placcot választották a bajviadalra. Mint kiderül, rosszul tették, de így szinte lépésnyire előttem, dült az ádáz harc. Teljes

koncentrációval, páholyból nézhettem a hős gladiátorokat. Valamelyiknek győzni kell! Ez tét! Recsege fogát hallhatóan csikorgatva, a harctól eltorzult arccal, most kibontakozott Wolf „halálos” öleléséből. Minden erejét összekapva még egy utolsó öklelésszerű lökést „mért” Wolfra. Hát ess már el, te nyavalyás! Nincs kedved barátságot kötni a poros padlóval? A hirtelen indítástól, a váratlanul és orvul megdobott hős, kényszerűen apró léptekkel hátrált. Tényleg, a gyalázatok gyalázata lett volna, ha most, teljes hosszában hanyatt vágódik. Ó! És a másik meg győz? Hiszen padlót fogott... De! Talán ti nem is tudjátok, milyen jól jön ilyenkor egy felmentő, és akármilyen kis segítség is. Mert Wolf nem esett el! Nem, és nem! Mert volt minek nekitámaszkodni. Istenem, de jó! Hátrafelé, sasszé lépteiben ugyanis útját állta a Vénuszos kályha. Helyette az, iszonyatos robajjal, dübörgéssel, mint egy részeg óriás, darabjaira a harci aréna porába hullt. Ó, egek! Mekkora tragédia ez! Mekkora!

A talán szecessziós, dúsan díszített öntöttvas tető, hatalmas porfelhőt generálva, csak lehuppant. Ám a hengerek különféle világtájakat választva, - immáron szabadon, - széleseben gurulnak szanaszét. Míg nagy koppanással megállnak. Ott, ahol. Hátrahagyva a talpon még izzó, és a szokatlan cúgtól mind jobban felizzó „vulkánt”. S, minthogy vasbilincsetől és börtönéből megszabadult végre az izzó zsarát, potyogott is, amerre tudott. Most már szabad volt. A híradások ezt tovább így kommentálnák: - egyébként, különösebb sérülés nem történt. Jaj, dehogy nem! A kályha magával rántotta, mit, kitepte a falból a már akkoriban flancosnak számító hófehér, zománcos kályhacsövet is. És, balsors! Egyik, (talán épp a kis Vénuszos?) gyűrű telibe találta a szép henger alakú kürtő csövet. Kicsit megegyengetve, megformálva azt, tökéletes laposra. Mint, amin mondjuk átmegegy tank. Miután minden kályha tartozék megtalálta új helyét, masszív mély csodát állt be. Pár pillanatilag. Csak a zománc percegett jól hallhatóan, szorgalmasan, csúf fekete foltokat eredményezve a fűtésileg nagyon is fontos kelléken. A látvány, a kép kimerevedett. A hősök, még mindig küzdő pozícióban egymás felé fordulva, némán mutatnak ösztönösen egymásra. - Te voltál! Nem! Inkább te! Na, én aztán nem vagyok felelős semmiért! Hisz' te kezdted! Én?

De, a következő pillanatokért érdemes volt élni! A fiúk, a küzdők a békekötést kihagyva, megkerülve, néhány segítőtől erősítve, azonnal megkezdték a serény „helyreállítást”. Hátha sikerül eltakarítani a háborús dúlás nyomait. A tanár valamiért már késik, sokat késik. Sebaj! Aki időt nyer, életet nyer! Hát a mondabeli Főnix madár is halottaiból mindig feltámadt... Akkor a kályha is! Jobb lesz ez... Még jó, hogy az ólomnehéz masszív talp a helyén maradt. Egyedül dacolt Wolf vad, a kályhát is elsöprő hátrafelé irányuló lendületével. Helyén maradt, mintegy mementóként. Mutatta: - levett kalappal állj meg itten ember! Mert itt állt valaha, egykoron az kályha. A kályhák, kályhája... A fiúk már rohanva, egymást elütve, begyűjtik az elbitangolt gyűrűket, ami érthető módon tűzforró. Ó, talán nem is érzik a vad rohanásban. Azért le-leteszik, a kezüket ráva morognak valamit. Valószínű, nem imát mormolnak. Recsege most hangosan intézkedik. - Nem azt kell először, te! Én úgy emlékszem... Meg kell cserélni! Most aztán kezdhetjük... De a kályha épült. Igazi gyönyörűség volt nézni, ahogy magasodott. Hogy kicsit el volt forgatva, hát istenem. A kutya-futtában készült munka már csak ilyen. A kicsi, csábító Vénusz csak mosolygott mindenben, - mint szokta, - igaz kissé más irányba nézett, mint egyébként. Majd megszokod! Íme, talán már gyönyörködni is lehetne a kész, komplett „műben”, mikor is a lelkes helyreállítókba hasított a felismerés. A 'zisten! A kürtő! Igen! Az ám, a könnyű lapos, pikkelyesen vedlett kályhacső. Még ott hever szegénykém, mindenki által elhagyottan sorsára hagyva. A fal mellett. Árván. Hát, e nélkül nem kályha egy kályha, az áldóját! Nem tudtad? De lapos, mint a gutaütés. Jaj! Emellett, ha nem kerül a helyére, mit sem ért a nagy igyekezet. Ni, pedig már a kipotyogott izzó zsarátokokat is egyik kézből a másikba dobálva, a helyére pakolták, az igyekvők. Ki kell egyengetni.

Igen, nincs más! Ki kell kalapálni, és úgy... Kell egy kalapács! Egy jó. Kell! Hát kézzel mégsem... Igen, ez lenne most az üdvözítő célszerszám, az egyengetéshez. Nincs! Ó! De találekonyosság csak van! Le a tetőt ismét, és a Vénuszos gyűrűvel, amúgy két kézre kapva, hatalmas ütésekkel, te meg tartsd csak azt a csövet komám! Amúgy, ősember módjára megy a kalapálás, zengzetesen, jobb híján a nevelői asztalon nem különül, mint egy gyárban. Nem valami sikeres... Most meg inkább álnokul tekeredő kígyóhoz hasonlít a cső. Ah, jó lesz az már! Tedd a helyére! Szép! Minden szép! És mikor minden állt már... Rápillantottunk a csalé „műre”, ami nyomokban csakugyan hasonlított az eredetijére, de ó! Mintha a karmester beintett volna, mindenkitől kitört egyszerre a fergeteges röhögés. Mintha versenyeztünk volna a hahotázásban. Talán, hogy sikerült... könnyet csalt a felszabadult „nyerítés”, és zengett egész Ős Gimnázium hosszan. Mikor is már-már alábbhagyott, csak rá kellett nézni a „poraiból feltámadt” kályhára, na meg, főleg a belőle tétován kígyózó csőre, és máris indult a mindent elsőprő röhej áradat. Ismét, és ismét.

És? Mint a mesében. Még mindig kacarásznak a fiúk, a meg nem... De bizony megjött! Megjött a matematika tanár. Húha! A szokásos szemüveges vassziggórral az arcán, ránk sem pillantva, kis sóhajjal leült asztalához beírni a naplót. Nem nézett szét. Nem nézett szét, pedig láthatott volna. Láthatta volna az elmúlt dúló, heves csata nyomait, - még, mihez képest a Hirosimai atomtámadás csak kisebb csetepaté volt. Fel kellett volna tűnnie, a még mindig galádul széttaposott hamuszenny, és főleg, a kályha nyomorúságos volta. De nem és nem! A matematikus csak az algoritmusok világában él, valahol fönn a szférák magasságban, és fel nem fogja a körüle folyó eseményeket. Mi pedig, - a beálló halotti csendben, - csak a „műre” koncentráltunk. Hiszen, az orrunk előttünk volt. Elnéztük a sebtiben összerótt, az összefércelt gyűrűket, az immáron más irányba pózoló kicsike Vénuszt. Ez még hagyján! De mikor a kígyózó „kipufogóra” esett figyelmes pillantásunk, hát... Valakiből, - nem tudta tovább tartóztatni, - kitört a röhej. Hangosan! Majd a másiktól és a többiktől is. Hatalmasan, fergeteges. A főnök, - mert hiszen az osztályfőnökünk volt, - csak felpillantott, és a kép kimerevedett. Hirtelen „megfagyott” minden. Majd, kis legyintéssel felénk, munkájához látván, a tábla felé fordult... A hangtalan röhögés rázta tovább az osztályt, mint földrengés, megállíthatatlanul. (Hátrapillantás nélkül is, tudta.) A tanár, nem bírta tovább cernával. Végül is, ő is kiborult szegény. (Még egy kiboruló, a kályha után) Talán először, mióta ismerjük egymást. Szóval, ezt az órát már így is, úgy is elvitte a cica. Mindvégig azt hitte, őt nevetjük valamiért. Ami, még soha nem fordult elő... Bizony, a harsány jókedv okát, nem tudta meg azon az órán. És a többin sem. A titkot megőriztük mi, és „tettes társunk”, a kis ragyogó keblű, rozsdás kicsi Vénusz. És, úgy gondoltuk örökre. Majd jó húsz év múltán, érettségi találkozon az osztályfőnök, nem bírta tovább. Faggatott „arról” az óráról. Emlékezetéből nem törődött. Ez az óra nem! S, mi kiadtuk neki a titkot. Végül. Jót nevetett ő is, és megkönnyebbült azzal, hogy: - miért nem mondtátok, én meg már azt hittem!

Bizony így történt e nevezetes küzdelem, és így végződött. Ugye így volt kicsi Vénusz? Látod, eme hős bajvívó férfiak csak megbecsültek! Szinte, minutumnyi idő alatt visszaépítették a „monumentális” alkotást. Nem engedték korai romlásodat e legendás leventék. Bár, ki tudja, hol vagy te már azóta...

Az el nem halasztott halál

Akkor még arra gondoltam, hogy az életnek mi az értelme?

Aztán a gondolat, kérdés maradt. Mindég van mit csinálni, halasztódnak a dolgok. Igen, van ebben egy kis Pató Pálosság is. „Ej, ráérünk arra még” Állítunk magunknak, (jól, rosszul) egy fontossági sorrendet. Halasztgatjuk, tologatjuk magunk előtt a teendőket, a napokat, miközben a napok mögöttünk maradnak és persze olykor a teendők is. Megfogadjuk az okosságokat nem hajszoljuk magunkat, miközben persze, hogy hajszoljuk.

Apám kórházba került. A szíve. Szedett rá gyógyszereket, köztük szinkumárt is. Rosszul volt. Magasra rakott párnán feküdt. Izzadt, szóval fogyott a levegő, meg a hátralévő idő. Nem akart kórházba menni. Rábészéltem. A beérkezés után nem sokkal, WC-re menet összeesett. Mikor bementem, azt mondta. Fiam, befostam. Az orvostól tudtam meg, hogy az aranyere vérzett. Nagyon erősen. Megállították a vérzést és kapja a vért. Erről nem tudtam meggyőzni. Úgy nézett ki, hogy jól van. Beszélgettünk. Egyszer csak azt mondja: fiam borotválj meg. Nem értettem a dolgot, hiszen ott a villanyborotva. Ki sem kell mennie a szobából, meg tud borotválkozni. Aztán beugrott egy emlék. Nagypám beteg volt. Egyszer mikor hazajött azt mondta: megborotvtam apámat. Úgy gondoltam, az más volt. Akkor még késsel borotvtak. Nyilván borotválni kellett az ágnak esett öregeket. Nem tudott habot verni. Nem tudta fenni a szíjon a borotvát. Vagy miféle rituálé ez, amiről én már nem tudok. Ez lenne a dolgok rendje, hogy a fiú megborotválja az apját, mielőtt végleg elmegy. Én kora ifjúságomtól fogva szakállas vagyok. Akarom e majd, hogy az utolsó óráim egyikén megborotváljanak? Ő akarta, hát megborotvtam. Legközelebb, mikor mentem, mondta az orvos, hogy nem szedi a gyógyszereket. Tényleg a poharába voltak dobva, áztak a vízben. Azt mondta, öltözik és jön velem haza. Nemet mondtam, de ő erősködött. Egy vénás injekcióval beszédálták. Utána nem mentem. Nem tudtam mit tegyek? Mit mondjak? Mondhatni, csúnyán váltunk el. Nem tudom, hány nap telt el. Már nem kommunikált. Anyám etette. Féltrelyelt. Aspiráció. Nem tudták visszahozni. Hol voltam, akkor? Később Piroska mesélte, hogy volt látogatni. Apám karonfogva, kedélyesen kísért ki a folyosón. Azt mondta neki: nagyon összeveszttem a fiammal. Akartam én menni, csak halogattam. A munka, szóval majd megyek. Halasztódnak a dolgok, nem tudva mi fontos. Lássuk be, az élet igazságtalan.

Akkor már arra gondoltam, hogy az életnek van e értelme?

Festettük a lakást. Nejem köhécselgetett. Hideg van. Kiment az erkélyre, meg az ablakban rázta a porrongyot. Biztos megfázott kicsit. Csak bementünk a sürgősségire. Este volt, egy fiatal sebész vizsgálta. Benn kell maradni. Vizededik a tüdő. Szív probléma. Dehogyan marad. Aláírta, hogy saját felelősségre hazajön. Hétfőn visszamentünk. Vizsgálatok. Probléma van a vesével is. Befekszik és egyre több probléma derül ki. Művese kezelés. Aztán már az intenzíven van. Bemegyünk Mártival látogatni. Megy az infúzió pumpa és oxigént kap. A főorvos elmondja, készüljünk fel a legrosszabbra. Egymás nyakába borulva sírunk. Bemenne persze nem mutatjuk. Másnap ül az ágy szélén és lóbálja a lábát. „Hát apa, ezek itt meggyógyítottak engem” és tényleg úgy is tűnt a dolog.

Pár nap múlva megyek. A főorvos mondja, hogy a vérkép tökéletes, de ez nem jelent semmit. A kezelés olyanra állítja be, amelyet akarnak. Bementem. Elmerengve, szinte unottan feküdt. Egyszer csak azt kérdi: Gyuszikám, miért van itt ennyi halott? Elképedtem. Itt nincs halott. Beteg is alig van. Megvonta vállát. Ha Te

mondod. Beszélgettünk erről, arról. Rám néz. Gyuszikám, én nem voltam rendes veled. Nem akartam tudni. Azt mondtam: majd megbeszéljük, amikor meggyógyultál. Pedig tudtam, hogy nem. Elbúcsúztunk. Majd holnap is jövök. De már nem volt holnap. Neki nem. Másnap a kórházból jött egy távirat. Mondtam Mártnak. Meghalt anyád. Felbontottam és tényleg. Egy órán belül meghalt előző nap, amikor eljöttem tőle. Bementünk a kórházba. Egy kék műanyag zsákba rakták a motyókat, amit feltár szerint átvettünk.

Történnék a dolgok. Az ember megéli, és nem tudja, mi fontos. Kinek, mi a fontos? Neki vajon fontos lett volna, hogy elmondja, amit akart? Huszonhárom év együtt lét után így ér véget, mint egy pillanat. Gyakran mondjuk: életem egyik fontos pillanata volt. Gyűlnek a pillanatok, a történések. Agyunk polcain rakódnak egymásra, mint szekrényben az ócska ruhák, és nem is tudjuk, mi fontos.

Akkor egyértelműen arra gondoltam, az életnek nincs, emberileg belátható értelme.

Anyám ellátta magát, sőt nekünk is főzögetett. Egy nap látom, horzsolt seb van az arcán. „Ültem a lépcsőn, zöldbabot pucoltam és felborultam” Mondta: „nem vesztettem el az eszméletemet”. Nem lehet ezt tudni. A háziorvossal beszélek. Mondja: beutalja, megerősítik egy kicsit. Anyám beleegyezik. Beviszem kocsival. Becsukja az utcai kaput. Lenyomja a kilincset, hogy tényleg bezárta e. Lép kettőt és megfordul. Ránéz a kapura, a házra és azt mondja. Kisfiam, én ide, többet már nem jövök vissza. Ugyan mama, megerősítik és hazajön. Aztán a fekvéstől tüdőgyulladást kap. Sikeresen kikezelik. A hangulata jó, eszik is. Hamarosan felviszik a rehabilitációra. Megyek másnap délelőtt. Látom, vacog. Kérem: mi van mama? De nem tud beszélni. Nem állnak össze a szavak. Hangok törnek fel, mintha dúdolna. Megkeresem az orvost. Szerencsére, csak hörgő gyulladás. Nem sokára kezdik az antibiotikum kúrát. Visszamegyek, elmondom mi a helyzet. Kérem: inna egy kis tejet? Tudom, hogy szereti. Bólogat. Megitatom és elbúcsúzom. Majd holnap jövök. Jövök is. Az ágy üres. Mégiscsak felvitték? De nem. Mondják a szobatársak: „nem sokkal, azután ahogy maga elment meghalt”. Értetlenül állok egy ideig és elbúcsúzom. Megyek, beszélek az orvossal, nem emlékszem, hogy miket.

Akkor arra gondoltam, hogy van e egyáltalán élet?

Vagy valami intelligencia játszik velünk 3 D-ben? Mondhatjuk e, intelligensnek azt a lényt, aki ilyen játékot játszik velünk? Tudjuk. Persze, hogy tudjuk. Isten kimérte a tudás határát. Hol a határ? Elcsépett és agyonhasznált mondat. Határ a csillagos ég. Szóval hol a határ? Vagy a feltett kérdések már túl vannak a határon?

Íme, hát nem csak a történések, de a kérdések is rakódnak egymásra. Válasz nélkül maradnak többnyire, de olykor érkeznek válaszok. Igaz, vagy hamis válaszokat kapunk. Nem tudjuk milyet, csak hisszük, mert az ember mindég hisz és amit szeretne sokszor elhiszi. Illúziókra épül az élet és nem csak a saját illúzióinkra. Egy mindenekfelett álló lény megszabta a határt, a lehetőségeinket, amit mi sokszor érzünk igazságtalannak. Az Ő igazsága azonban más, emberileg beláthatatlan és felfoghatatlan. A vak véletlen lenne? Talán a végtelen mindenség örök rezgése játssza ezt velünk?

Elszáll a madár

A nyírségi főváros pályaudvara koranyári verőfényben fürdött szombat reggel, amint a vonat megérkezvén, fékezni kezdett. A lehúzott ablakban könyökölve Edit tüstént észrevette a férfi tömegből kimagasló, robusztus alakját. Annál is inkább, mert a megbeszéltek alapján az első kocsiba szállt, hogy barátja könnyebben rátaláljon, aki láthatóan azon erőlködött, hogy kiszámolja: hol fog megállni a mozdony. A véletlen „intézkedése” nyomán Tódor épp az ajtó elé került, amikor az utasok kinyitották. Az első leszállók után meglátta barátnőjét, és átkarolva, hihetetlen erejével úgy kapta fel a lépcsőről, mint egy pelyhet.

- Hogy el ne repülj, kismadaram! - köszöntötte vidáman, és diszkréten pusztit nyomott a szájára. Edit csak nevetett zavartan. Közben az utasok is odaröppentettek egy-két megjegyzést:

- Ejha! Ügyes fiú! Ez ám a legény a talpán! A párocscsa egész úton hazafelé nevetgélt. A férfi anyukája, amint meglátta Editet, a nyakába ugrott. Tódor rögvést a fényképezőgépét hozta elő:

- Neked ajándékozom, hisz úgysem látok már veled fotózni.

- Mit tetszik gondolni? Elfogadhatom? - fordult Edit az anyára felé.

- Nyugodtan kislányom, a fiam tiszta szívből adja. Ekkor a férfi féltérde ereszkedett a nő előtt, úgy nyújtotta neki a gépet. Edit meghatottan így szólt:

- Hát akkor taníts meg kezelni, kérlek!

Ekkor toppant be az apa. Edit várta a megszokott, kedélyes üdvözlést.

Ehelyett:

- Mit csinálsz te szerencsétlen kölyök?! - ordította. - Megalázkodsz ez előtt a nő előtt, aki tönkre tett?! Ráadásul neki akarod adni az én karácsonyi ajándékomat! Azt még lenyeltem, hogy ide hívod ezt a bestiát, de amit most művelsz, azt nem tűröm! - a 84 éves öregember hangja megbicsaklott, elhallgatott, köhögni kezdett. A felesége könyörgött neki:

- Csillapodj apjuk, és kérj bocsánatot a vendégtől! Jaj, ezt a szegényt!

- sírva fakadt.

Edit remegni kezdett, Tódor lángvörös lett, és dühös tekintetét apjára szegezte. Az öreg minden erejét összeszedve, a vendéghez intézte szavait:

- Amíg fiatal és egészséges volt a fiam, nem kellett. Most, amikor egy romhalmaz, már jó lenne! Mert kiélted magad egy másikkal, aki megunt, és már a kutyának sem kellesz!

A fia szeme szikrát sórt. Még türtöztette magát, s a fogai között sziszegte:

- Apa, fejezd be! Tudod, hogy nem tehet semmiről, és most is én akartam a kapcsolatot. Egyébként is a gép az enyém, azt csinálom vele, amit akarok!

- Nem a tied! - azzal az apa kikapta a fiá kezéből a gépet. - Vidd innen ezt a szemérmetlen nőszemélyt!

Pillanatok alatt zajlottak le a továbbiak. Tódor az apjához közelített, keze ütésre emelkedett, miközben az anyja ezt sikította:

- Kisfiam, ne üsd meg az apádat!

A fia egy pillanatra megtorpant, aztán irtózatossá erejével kitépte a gépet az öregúr kezéből, a földhöz vágta. A fotomasina rípiyára tört a konyha kövén. Az öregúr a lendület erejétől hátra tántorodott, s nekiesett a falnak. Fulladni kezdett, hisz tüdőbeteg. A fia fél kézzel felemelte, és egy székre ültette.

- Jól figyelj, öreg! Vérig sértetted a nőt, az egyetlen, akit szeretek. Akinek a lelke tisztább, mint a frissen esett hó. Ezek után nem vagy többé az apám, és mivel hónapjaid vannak hátra, engem nem látsz többé az életben! Elköltözöm innét.

Edit akkor már hevesen zokogott, és a zaklatottságtól valósággal rángatózott. Leroskadt egy székre, mert nem bírt megállni a lábán. Tódor gyöngéden átölelte, és felállította. Akkor már nyugodtnak látszott.

- Gyere kicsim, kimegyünk a levegőre. Aztán összepakolom a holmimat.

- Jó, de utána kísérsz ki a vonathoz!

- Arról szó sem lehet; jössz velem.

Az udvaron a nő egyre jobban zokogott, és a hazautazást emlegette. Mire Tódor:

- Ne sírj kedvesem, a lényeg, hogy én szeretlek, és ha nem hagyod abba, tüstént lakatot teszek a kicsi szádra!

Azzal hirtelen kedvese ajkára tapasztotta ajkát. Oly erővel szorította, hogy Edit képtelen volt tiltakozni. Csókja forró és hosszú volt. Beleadta negyed évszázad vágyakozását! A nő talán életében nem élt még át hasonlót... Néha lélegzetvételnymi szünetet tartottak. Aztán a férfi diadalmasan így szólt:

- Látom, elfelejtetted a sírást és a hazautazást.

Válaszul Edit kezdeményezte a repetát. Talán még hosszabbra és hevesebbre sikerült, mint az előző... Akkor rebbentek szét, amikor az anya közeledtét észlelték.

- Jaj, kisfiam, ugye nem mégy el, hiszen este baj lesz veled?

- Anya, ezek után nem maradhatok, és főleg Edit nem. Te is láttad a múltkor, ha velem van, nincs semmi baj. Keresztanyuhoz megyünk. Ott fogok lakni, amíg nem találok albérletet. Azzal bement a házba, csomagolni. Az édesanya kezét tördelve magyarázta:

- Ha a fiam eldönt valamit, azzal nem lehet vitába szállni. Az előbb úgy láttam, viszont szereted, ne is tagadd! Csak azért aggódom, mi lesz kettőtökkel az esti gondjai miatt. Mert azt nemigen fogod bevállalni. Erre a nő nagyot hallgatott. Titkon abban reménykedett, hogy mellette nem fog megtörténni, hisz az ő hiánya miatt van az egész... Tódor két utazótáskával jelent meg. Anyja megint sírva fakadt.

- Mire odaérték, elmondom keresztanyádnak, mi történt. kisfiam. De tudod, ha baj lesz, nem engedi majd, hogy ott lakj. Majd meglátogatlak. A férfi út közben elmondta: tényleg nem akarja az apját többé látni, legfeljebb a halálos ágyán elbúcsúzik tőle. Még viccelődött is:

- Soha nem tudtam, hogy van ilyen fantasztikus csók. Ezért megérte összeveszni a faterral.

Erre Edit szelíden odasuhintott a fejére. A tizemeletes panelház liftjében Tódor közölte, hogy a keresztmama az apja húga. A nő megijedt. Legszívesebben elfutott volna, hisz innét már ismerte az utat az állomáshoz. Azonban Tódor nyugtatgatta; rendkívül kedves az öreg hölgy. Edit erről meggyőződhetett, amint a néni ajtót nyitott.

- Ó, milyen szép és fiatalos vagy, gyermekem! - csapta össze tenyerét és nyomban adott két cuppanóst Editnek.

- Ő az én istennőm - jegyezte meg Tódor pirulva.

Azután Jutka néni váltig dicsérte a bátyját. Hogy milyen gyöngéd és jó családapa; soha életében nem kiabált, és nem verte meg a fiát gyermekkorában sem, pedig igencsak „kátrány” volt. Nagyon ideges a jó testvér, mert érzi a vég közeledtét, és félti egyetlen gyermekét. Miközben az ebédet készítették, feltette a keresztkérdést:

- Mi örülünk neked Editkém, de mit szól ehhez a férjed?
Tódor, akinek jellemzője a hallgatóság és a fontoskodás, közbeszólt:
- Ejnye, Keri, öreg lány létedre azért igazán lépést tarthatnál a korrallal. Van egy modern családi állapot, az úgynevezett házas-független.
- Értem én fiacskám, de neked ez így nem jó.
- Mire találták fel a válópert? Mert ha a halálos ágyamon veszem el, akkor is a feleségem lesz! - kiáltotta a férfi.

Edit érezte, mennyire pirul, és annak ürügyén, hogy a mosdóba megy, eltávozott egy időre... Délután erdei sétára indultak. A fényképezőgép témája tabu maradt, de az idő múlásával az asszony érezte: Tódorja egyre feszültebbé válik. Vacsora után Jutka néni így szólt:

- Fiacskám, haza kellene menned, mert nincs hol aludnod.
- Megmondtam, hogy nem. Bírd ki, amíg az alapítvány keres neked egy olcsó albérletet. Egyébként elalszom a gumimatracon, az előszobában.

Edit már látta a szemén, hogy ideges. Ezért közbeszólt:

- Még nincs késő, a legközelebbi vonattal hazamehetek.

A férfi szeme szikrát szórt. Gyorsan elment zuhanyozni, jelezvén: nem járul hozzá a kedvese távozásához. Miközben ágyaztak, Jutka néni szavai töltötték be a kis szobát.

- Mindnyájan tudjuk, kislányom, ami azelőtt volt, arról nem tehetsz.

Tódor az örökös hengegésével, nagyzolásával és szószátyárkodásával rontott el mindent egykor. Ám mostantól felelős vagy érte, mert elfogadtad a közeledését. Persze ha továbbra sem szokik le, nem vagy kötele. Azt ígérte, ha mellette leszel, nem lesz baj. Ezért félek én is, mi lesz, ha hazamegy.

- De egyelőre nem lehetek mindig itt. Egyébként amikor itt vagyok, valóban nem nyúl a pohárhoz - válaszolt az asszony.

Amikor Tódor kijött a fürdőből, mérgesen kezdte fújtatni a matracot. Elkészülvén, az apját szapulta. Az asszonyok jobbnak látták magára hagyni, ezért Edit is a zuhanyzást választotta. A vízcsofogás mellett tompán vita hangjai ütötték meg fülét. Rosszat sejtve sietni kezdett. Kilépvén borzongva fogadta az eléje táruló látványt. Jutka néni erőszakkal el akarta venni Tódor kezéből az ITALOSÜVEGET! Kirázta a hideg, azonban nyugalmat erőltetett magára.

- Tessék hagyni, nem így kell ezt csinálni - azzal odalépett közéjük. Erősen, határozottan a Tódor szemébe nézett, s kezét az üveg felé nyújtotta.

- Ne haragudj kicsim, de kikészített az öregem - szólt akadozó nyelvel a férfi.

- Add ide! - Sűrű bocsánatkérések és a keresztanya sopánkodása közepette nyújtotta át.

- Akkor gyere altass el, mert egyedül nem tudok. Megírtam neked az egyik levelemben, hogy helyetted a pia a társam az ágyban - azzal egy sámlit tett a matrac mellé, és leültette Editet. Jutka néni látva, hogy minden rendben van, bevonult a szobájába. A férfi lefeküdt, a nő betakargatta, és a haját cirógatta. Közben megkérdezte:

- Hogyan jutottál hozzá?

- Otthon beraktam a csomagba.

- Szóval tudtad, hogy inni fogsz, legalábbis számítottál rá.

- Bocsi, csak a biztonság kedvéért. És nem most akartam megkóstolni.

Miközben Edit könnyeit nyeldeste, Tódor lassan elaludt. Az asszony is nyugovóra tért a kis szobában.

Hirtelen kigyúló fényre riadt fel. Emiatt a szeme elé köd ereszkedett, így kissé később látta meg Tódort, amint üveggel a kezében, dülöngélve feléje tart. Nehezen forgó nyelvvel szónokolt.

- Miattad veszem össze a faterral, te boszorka!

- Már te is vádaskodsz? - vetette oda szemrehányóan az asszony, miközben felült az ágyban.

- Mit bámulsz ilyen ijedten? Igaza van a faternak, mert tényleg tönkre mentem. És egy cégéres barom vagyok! Egy részeseges disznó! Aki fiatalon képtelen volt leszakítani a gyümölcsöt, ami neki termett! Akit most már csak egy válóper választ el tőled, mégsem tud veled mit kezdeni! Aki...

- ... Másodszor is elszúrta - fejezte be a nő a mondatot.

- Mert bejöttél, ott hagytál, nem maradtál velem egész éjjel - torkolta le a férfi.

- Nem ülhettem reggelig a sámlin.

- Hülye tyúk! - azzal Tódor kirohant, és bevágta maga mögött az ajtót. Aztán Edit meghallotta, hogy Jutka néni is felébredt a hangos szóra. A férfi őt is korholta, ezért az asszonynak közbe kellett lépnie. Amint közeledett feléjük a kinti félhomályban, Tódor megpillantotta, és átszellemülten hangnemet váltott, hisz most látta először állva, a fodros vállú, hosszú pettyes hálóingjében.

- Látod azt, amit én Keri? Csendben legyünk, el ne riasszuk ezt az égi tüneményt! Ezt az angyalt, akinek nézd: szárnya is van. Vigyázzunk, mert másodszor is elrepül! - Közelebb lépett kedveséhez

-Hú de gyönyörű vagy így kincsem!

Letérdelt az asszony előtt. Megfogta a kezét, úgy könyörgött. Közben a háttérből a Jutka néni sírdogálása hallatszott.

- Ne hagyj el még egyszer, édesem!

- Úgy beszélsz, mintha nem olvastad volna a Rómeó és Júliát. - felelte Edit csendesen.

- Épp azért mondom, mert olvastam. Én már egyszer megkíséréltem az öngyilkosságot. Utána jött a pia. Még egyszer nem teszem meg, hanem harcolni fogok érted. Közben ásitozva lefeküdt a matraca.

- Rossz harcmódot választottál - Ezzel a kijelentéssel altatta el ismét Edit. Reggel már semmi sem látszott a férfin, ám szomorú volt. A keresztanya könnyei megállás nélkül potyogtak. Editnek a lelkében dúlt a vihar. Tódor szüntelen duruzsolással leplezte zavarát.

- Keri, légy szíves, keresd meg az öltönyömet, mert nem tudom, hová tettem. Délben indulok az alapítvánnyal egy orvosi előadásra, és akkor megdumálom velük az albérletet. Addig ne félj, tudod, hogy nem vagyok veszélyes. Neked nem, csak az istennőmnek. És ne böggj, mert túl öreg vagy és nem vagyok beléd szerelmes, így nem smárolhatlak le, mint tegnap az udvaron ezt a kis boszorkát. Hú, ha láttad volna, micsoda attrakció volt! De sajnós, egyben az utolsó is, mert megint elbaltáztam.

- Hatalmasat, keserveset sóhajtott.

Akkor már az Edit könnyei is peregtek. Alig váltottak pár szót az indulásig. Amikor bejött a vonat, a férfi így búcsúzott:

- Editkém, az élet egy komoly játék. És mi játszunk tovább! Az asszonynak fogalma sem volt, mit jelenthet ez. Úgy érezte: örökre talány marad. Ám sejtette, hogy nekik a síríg tartó boldogtalanság jutott osztályrészül.

Nyíregyháza, 2011.

A francia

Minden nap ugyanúgy telt el. Barátom Jean és én ugyanazon a helyen pakoltuk ki az állványokat, a két széket, és a festékeket. A megszokott környezet más számára láthatatlanul üdvözölt minket minden reggel. A kávézó ablakain visszatükröződött a hajnali napsugár, mely a szemben lévő park fái közt kukucskált át hozzánk. A rózsaszínű faleveleken csillogtak a harmatcseppek - nem tudni miért volt ilyen furcsa színük - és ezernyi apró szivárványt szórtak szét. Ez minden reggel megisméltődött. Mint ahogy az is, hogy a kávézóval szomszéd pékségben friss baguette-t sütnék. A baráti arcok, akik elhaladnak mellettünk minden nap, mosolyogva - ez is megszokott volt. A vásznak, melyeken minden szín harmonizált - ez is. Jean szívesen festett portrékat is, melyekért a turisták és párizsi lakosok szíves örömet várokoztak. Barátom nagy mestere volt a szórakoztatásnak. Mondogattam is neki gyakran, hogy ha nem festene ilyen jól, már rég elzavartam volna valamelyik színházba. Ilyenkor csak mosolygott és bólogatott. Nem sejtettem akkor még, hogy miért.

Aztán egy nap minden megváltozott. Párizs utcái ezután már soha nem mutatták ezt a hangulatot. Az arcukat megváltozott. Pedig látszólag csak egy apró változás történt.

Egy borultabb napon Jean késve érkezett. Nélküle furcsa volt ülnöm az utcán. Az emberek viszont vidáman lépdeltek, az időjárás ellenére ugyan úgy mosolyogva, mint minden más nap. Aggódtam, mert az emberek, akik barátomhoz jöttek, nem akartak várni.

Aztán megérkezett ő is. Arca nyüzött és sápadt volt. Szemei alatt fekete karikák húzódtak, szembogara csillogott a láztól. Felugrottam a székemről, és elé siettem, egy oda nem illő vonalat húzva a képen, amit épp festettem. Nem volt nála semmi, csak egy nyomtatott papír. Óvatosan a kezembe tettem, a másikkal pedig rám támaszkodott. Elkísértem a székemig, és segitettem neki leülni. Alig állt a lábán.

Szemeit lecsukva tartotta, amikből apró könnycseppek szivárogtak. Kezeivel megmarkolta a szék oldalát, s igyekezett egyensúlyban maradni. Óvatosan - s látszott, hogy ez a mozdulat is mennyire megfontolt - felemelte a fejét, kinyitotta a szemeit, s remegve megszólalt:

- Sajnálom, hogy megvártam Önöket, barátaim - nézett a még várokozókra - de attól tartok, hogy a mai napon nem tudok Önöknek segíteni. - Ezután rám nézett, de nem szólt semmit. A tekintetét a még mindig kezemben lévő papírra irányította.

Rögtön olvasni kezdtem. Egy orvosi papír volt. A dátum régi, de ami állt rajta, annak nem számított az idő. Kétségbeesetten néztem barátomra, de az ő szemeit ismét csukva találtam. Arcán kis nyugtalanság játszott, de úgy tűnt, nem emiatt aggódik.

- Hazaviszlek. - Erre nem szólt, csak gyengén bólintott. Közelebb léptem hozzá, a papírt a zsebembe hajtogattam, majd barátom oldalát támasztva - így támogatva őt, elindultunk.

- Mióta tart ez? - bár a papíron láttam a dátumot. - És... - „Miért nem szóltál?” Akartam kérdezni, de nem tettem. - Mi történt, hogy most ennyire rossz bőrben vagy?

- Felesleges ezen rágódni, drága barátom. Tudtam már egy ideje, hogy így lesz vége. Nem akartalak ezzel terhelni. Ismerlek annyira, hogy jobban aggódtál volna, mint az szükséges. Különben is, aggódni is kár lett volna emiatt. Én sem tettem. Megbékéltem a helyzettel. - Ezekhez a mondatokhoz felhasznált egy- két percet, a szavakat nehezen formálta, a láz a hangján is hallatszott. - A gyógyszerek eddig hatottak. De ma reggel már így ébredtem. Mondták, hogy ez így működik. Már számítottam rá. De... Nem akarok erről

beszélni. Amit tudnod kell erről - amit én is tudok, az ott van a papíron. Ezért hoztam. Van egy sokkal fontosabb mondanivalóm. - Belenéztem a szemeibe, és láttam a komolyságát a dolognak. A papírt a zsebembe süllyesztettem - később elolvasom.

- Hallgatlak, figyelek rád.

- Én... írtam. Nem kitalációkat, nem meséket, nem verseket. Rólunk írtam. Mint egy napló. A napjaink, a műveink, a barátaink, minden. A köztünk lévő barátságról, mindenről, amit megtettél értem. - Ekkor összecsuklott, épp hogy el tudtam kapni. Az ölemben vettem a lesóványodott Jean-t. Barátságom szégyene, hogy nem vettem észre, az utóbbi időben milyen drasztikusan lefogyott. Haragudtam magamra és úgy éreztem, nem érdemlem meg a törődését.

Ő nem ellenkezett a segítség ellen. Folytatta:

- Amiket együtt éltünk meg. Meg kell maradnia. Tudom, hogy a te emlékeidben fennmarad, és esetleg azokéban, akik minden nap velünk voltak. De senki más - rajtad és rajtam kívül - nem tudja ezt a mélységet megérteni. Szeretném nekik... elmagyarázni.

Mindeközben megérkeztünk a lakásához, ami majdnem teljesen üres volt. Egnéhány doboz volt csupán, egy kanapé, könyvek kupaca és a festő készlete. Gyengéden a kanapéra fektettem és melléltem. Csodálkozva kérdeztem tőle:

- Mióta nincsenek meg a bútoraid? Miért van minden dobozokban? Be kell költöznöd a kórházba? - Nem értettem én sem a kérdéseimet, de döbbenetem és félelmeim felülmúlták nyugodt énemem.

- Drága barátom. Igen, elköltözöm. De oda én már ezeket sem viszem magammal. Meg fogok halni. Méghozzá igen hamar. Kérlek, hozd nekem ide azokat a könyveket a nagydoboz mellől!

Felálltam mellőle és odavittem neki a naplókat. Bőrkötésű, igen vastag könyvek voltak.

- Nyisd ki azt, amelyiken az egyes van. - Szólt meg elhaló hangon.

Kezembe vettem, amelyiket mondta és kinyitottam. Szépen rendezett kézírást pillantottam meg. Néha még lábjegyzetet is használt. Összeszorult a szívem. Beleolvastam, és mivel a döbbenetem rég elszállt már, meghatódottan olvastam a sorokat, amelyekben az én kedves Jean barátom mesél. Úgy, mint aki mindezt a legtermészetesebb dolognak tekintené, hogy minden apró mozzanatot megörökít közös mindennapjainkból. Lapozgattam a könyvet és rádöbentem, hogy nekünk nem voltak mindennapjaink. Minden egyes nap különleges volt. Mindegyik más volt és mindben volt valami szép és talán valami még szebb.

- Az összes, amit az öledben tartasz, erről szól. Szeretném, ha azt a levelet, amelyik az utolsó kötetben van, elvinnéd a színházigazgatónak, akinek a lánya nálunk járt tavaly ősszel. Emlékszel rá, igaz? - Szemeim könnybe lábadtak. Hát hogynem emlékeznék rá! Jean egyetlen igaz szerelme volt az a lány. Evelin, akinek a szépsége Jean számára földöntúli volt. Sok képet festett róla, azon a portrén kívül, amiért a fiatal, csinos hölgy nálunk járt. Rengeteg kép volt, ami csak az érzésről - amit a lány iránt érzett - és a szépségéről szólt. Csodálatos festmények voltak, Jean legdrágább művei. Egyetlen dolog akadályozta meg szerelmük beteljesedését csupán - Evelin jegyese. Jean beletörődött, s sosem mutatta ki érzelmeit a lánynak, aki sokszor látogatott el hozzájuk szabadidejében. De láttam az ő szemeit is. Ugyanolyanok voltak, mint barátomé. A szemeik sosem hazudtak. Látszott rajtuk, mennyire vágytak a másokra.

Az ő édesapja volt az, aki segíthetett Jean álmát beteljesíteni. És én mindent meg fogok tenni ennek érdekében.

- Emlékszem rá. Elviszem neki. - Ekkor azonban köhögés roham jött rá, nagyon megijedtem, azonnal közelebb hajoltam hozzá. Rázkódott a teste, és szenvedett. Óriási fájdalmai lehettek. Nem tudtam, hogyan segíthetnék neki. A telefonhoz rohantam és a mentőket tárcsáztam. Én nem tudok rajta segíteni, nem tudom a fájdalmait enyhíteni, és ez borzalmas érzés volt.

Hamarosan már a mentőautóban ültem, mellettem Jean feküdt - ébren. Mosolygott, és megszólalt:

- Kérlek, adj címet a darabnak. És figyelj arra, hogy hogyan alakulnak a dolgok. Az igazgató... - köhögni kezdett ismét, de most sikerült felülkerekednie - megígérte... megígérte, hogy bemutatja, és segít megrendezni neked. - Szemei lassan lecsukódtak, majd hirtelen újra tágra nyíltak. Száját összeszorította, de a monitoron, amire rákötötték, látszott, hogy mi történik. Ismét rettenetes erővel törtek rá a fájdalmak, a némaságba taszítva őt. Megfogtam kezét és éreztem a könnyeket legördülni az arcomon. Megszorította a kezemet, és a szemeimbe nézett.

- Köszönöm, hogy a barátom vagy. - Alig hallhatóan suttogta e szavakat, miközben mosolygott. Aztán engedett a szorításból, és éles hang járta be a mentőautót. A szíve leállt. A mentős, aki mellettem ült, azonnal elkezdte az újraélesztést, de én tudtam, hogy már nem segíthet rajta. Vége volt ennek a fejezetnek. Megráztam a fejem, és a fiatal mentős tiszt felírta a halál időpontját. Fél perc múlva a kórházba értünk. Lediktáltam minden adatot, amit kértek, és elindultam. Párizs éjszakai utcáit róttam, először öntudatlanul, mintha az elmém fáradt volna el. Tompán érezkeltem a fényeket, az utcablákat, az embereket. Mélyen a gondolataimban jártam. Az emlékeimben. Aztán gépiesen betértem a legközelebbi kávéházba. Leültem az első asztalhoz, és elővettem kabátzsebemből az utolsó kötetet. Még a lakásban tettem el, sietségemben. Kinyitottam az utolsó oldalon, amin írást találtam. A ma reggelt írta le. Azt, hogy elindul hozzám, és beavat a tervébe. Tollat vettem elő és írni kezdtem. Papírra vettem az ezután következő pillanatokot, igyekezve olyan szemszögből, ahogy én éltem át. Próbáltam minél hitelesebbé tenni. Miután befejeztem, kinyitottam a levelet, amit az igazgatónak írt. Átfutottam, nem éreztem úgy, hogy minden egyes szóra szükségem lenne. Csak leírta az ötleteit a darabban kapcsolatban. Aztán megpillantottam a nevét. Evelin. Új bekezdés következett, csupán pár sor, amiben leírta, hogy a róla festett és az általa ihletett képei a szomszédnál vannak, kéri, egyet hadd válasszak én, a többiből egy jár Evelinnek, és a maradékot fordítsák a darabra. De nem, nem fejezte itt be. Leírta... hogy szereti a lányt. A szívem összefacsarodott. Aztán hozzátette, nem akarja, hogy a lány ezt megtudja. Szereti, épp ezért meg akarja kímélni a fájdalmától. Épp úgy, mint velem tette. Összehajtottam a levelet és visszatettem a naplóba. A mű ezennel befejeződött. A címe pedig A francia lesz, ahogy az emberek mindig is emlegették őt. Ez az ő élete. Az ő műve. Az ő szeretete.

Felálltam az asztaltól, és elindultam ismét. Most már tudtam, hová kell mennem. Egyenesen a színház felé indultam. Az igazgatót biztosan ott találom ilyenkor. Hozzá kell kezdenem, amint lehet. Megérdemli. És az embereknek meg kell ismerniük az igazi barátot, minél hamarabb, hogy tudják, milyenné kell válniuk. Hogy tudjam, nekem milyenné kell válnom.

- Viszlát, drága, drága jó barátom! - suttogtam bele a párizsi éjszakába.

Madár ült

A madár elsőként a férfival került szembe.

A férfi hajnali fél ötkor ment ki. Óvatosan húzta be maga mögött a bejárati ajtót; a kicsik és Lin még aludtak. Kilépett a széles, L - alakú teraszra. Megbámulta az ég alján széthúzódó vérvörös csikot, amely percről percre vastagodott, ahogy a virradat, ásitást színelt. Ilyenkor elfeledte a gyötrelmes napokat, amikor harmadmagával nekiállt, és pirkadattól alkonyatig keverték, és öntötték ki a betontalapatot.

2012 nyarán korántsem volt ekkora a hőség, bár a három férfi bőre barnára sült a napon. A záró kavicsréteg, - amihez nagyobb méretű kavicsokat kell használni - a csiszolásnak köszönhetően márványos motívummá mosódott. Azóta a hajnal előtt fekvé a csillogóra, laposra simított, piszkosfehér, szürke, és világosbarna kavicsokon minden reggel megtört a fény. Most is rézszínű fénypázmák hunyorogtak rajta, a férfi lába előtt.

Onnan vezetett le, néhány meredek lépcsőfok az udvarra. A ház déli oldalához került, ahol a pince volt.

A férfi azért ment ki kora hajnalban, hogy még munkába indulása előtt, felhozza a tavaly nyár óta, odalent porosodó, összehajtogatható gyerekmedencét.

A hőmérséklet napok óta negyven Celsius körül tetőzött, és harmadfokú hőségriasztás volt érvényben. Lin, a lelkére kötötte, hogy szedje elő a medencét, hogy a gyerekek hűsölhessenek benne.

A deszkaajtó, a felső félfába szegezett kisebb lécdarabbal volt zárható, mert a kulcsos zár egy napon, (régen) egyszerűen kihullott az elkorhadt vajatból.

A férfi vízszintes helyzetbe forgatta a fa riglit. Az ajtó baloldali szárnya kicsapódott. Ez nem igazán lepte meg, hiszen a pántok megereszkedtek. Lepillantott a pince gyomrába, és azt látta, hogy megmozdul odalent valami. A sötétség egy kis darabja, mintha odébb ugrott volna. Összefutott a szemöldöke. Benyúlt a fekete ürbe, és vakon a villanykapcsoló után kezdett tapogatózni.

A sötét folt másodszor mozdult meg. Keze a pince belső falán, abbahagyta a matatást. A férfi a vaslépcső felső fokára lépett, hogy jobban el tudja érni a kapcsolót, de ekkor harmadjára is meglátta a mozgó sötétséget.

A folt nekilódult. A férfi szíve dobbant, aztán egy ütem kimaradt.

Az egyre növekedő folt visitott, mintha egy időhurokban vergődne, hogy az evolúció folyamatosságát meghazudtolva a semmiből hirtelen valamivé fejlődjön.

A férfi meg volt győződve arról, hogy egy nem kívánatos albérlője akadt a családnak, teszem azt egy denevér.

A folt, az utolsó pillanatban kikerülte. Megcsapta a döngölt föld hűvös, nyirkos szaga. A szagot a folt hozta föl magával. A férfi, az arca elé kapta a karját, és a mozdulattól az egyik lába megcsúszott, a másikat a zuhanó test maga alá gyűrte. Fájdalmában felszisszent. A fájdalom rövid volt, de annál intenzívebb. A fülébe kiabált, mint azokban a vicces videóknak az internetről, amikor fiatalok, az alvó társuk fejébe húznak egy civődrot, és kanalakkal teljes erőből verni kezdik a vödör oldalát.

Három vagy négy fokot zötytyent a lépcsőn lefelé, míg úrrá birt lenni a fájdalomán, és a térde közepéből hallatszó tompa reccsenésen. Hátra nyúlt, és elkapta a lejárá tetejét. Nem zuhant le, hogy összetörje a sötétséget a csontjait.

És a zaj, bár egyáltalán nem csillapodott, mert a képletes vödör még a fején volt, a kanalak kolompolása még rázta a testét, a sötétség mögött mégis meghallotta a csivitelést.

„Nem denevér, egy madárfészek van odalent.”

A nappaliból egy nagy ablak nézett az udvarra. Lin az építkezés alatt, folyton zsörtölődött az ablak miatt, mert a beton csiszolása során, ujjnyi vastagon szürke, rothadó lápszagú beton szemcsékkal mocskolódott be. Most makulátlan volt, és a tisztára pucolt üveg közepét, a harmadfokú hőségriadó, mintha meglágyította volna, halványkék örvényt festett bele.

Lin otthagya az ablakot, és kiment a házból. Onnan ahol állt, már beláthatta az udvar nagyobbik felét, viszont még így sem láthatott be a ház déli oldalára, ahol a terasz kilencven fokban bevágott a fal mögé. A ház sarka fekete vonalat húzott, és lemetszette az „L” rövidebbik szárát. Az L betűből így lett I betű, és az egész vége az lett, hogy Lin-ben egy nagy otromba felkiáltójelként csapódott le, amitől egy pillanatra rossz érzése támadt. A felkiáltójel, általában (ha nem mindig) veszély, és a figyelmeztetés hordozója. „Nem valami kedves fickó.”

A nap, a szemébe vágott, káprázatot varázsolt elé, mintha valóban eltűnt volna a terasz rövidebbik vége; azon a néhány méteren ott maradt az éjszakából egy szelet.

Az utca felé pillantott, és végigpásztázta a kerítést. Alaposan megnézte a nagykaput, és a kiskaput. Zárva voltak. Zárva kell lenniük a gyerekek miatt!

A kapuk zárva!, gondolta, és a felkiáltó jel, immár a mondat végére biggyesztve egészen másként festett. Elmúlt a rossz érzése, viszont megkörnyékezte egy másmilyen kellemetlen dolog: Az izzadság.

Melle közé tapadt a SunBird márkájú blúza. Sötét folt ütkezött ki rajta. Bőrét marta a hőség, amely akadálytalanul ömlött be, a terasz zsindeles födémje alá. Megmozgatta a blúza nyakát, hogy gyenge légáramlatot generáljon, a bőrére tapadt ragacsos érzés, és a fölsője közé.

– Vic segíts a húgodnak, felvenni a fürdőruhát! - mondta, amikor visszament a házba.

Zúgolódó duruzsolás szüremlett végig a homályhűvös közlekedő folyosón.

– Mért nem tud egyedül felöltözni?

– Segíts a húgodnak! Különben úszik a pancsolás.

A nő levette a papucsát. Keresztülvágott a nappalin, és a hátsó ajtó előtt félrehúzta a függönyt.

A férje még hajnalban felállította a medencét, hogy mire a gyerekek megjönnek az óvodából, valamelyest felmelegedjen a víz. A kerti csapból töltötte meg, egy hevenyészve összetákolta régi locsolócsövön át. A csap vize meglehetősen hideg volt, ezért ígértette meg Lin a férfivel, hogy még kora hajnalban elvégzi a munkát.

A forró levegő, a kopasz egyenetlen talaj hátán, a megbarnult fűszálak közt lebegett. Néhány hete, két napon keresztül esett, és alaposan felázott az udvar. A családi furgon gumija pedig mély barázdát vágott a talajba. Az esőzés után, az aszályos időjárás kiszárította a keréknyomot. Ha félszemmél elég sokáig bámulta az ember, akkor a száraz barázda, és a megsárgult fűszálak, egy ismeretlen korból visszamaradt, fejetetejére borult bárka dongáira, és faszilánkjaira hasonlítottak egy ásatáson.

A puhafalu gyermekmedence, -(akciósan is majdnem drága volt)- a ház déli oldalán lett felállította a bárka szomszédjában. A vízben tűhegynyi szikrák pattogtak, és mostanra kellemes hűvösre melegedett föl.

Előbb Vic szökdécselt a teraszra, és lépett bele a darabka ott maradt éjszakába. Lement a lépcsőn a

medencéhez. Linda, Lisa kezét fogta, és nemsokára találtak Vic-vel a hátsó udvaron. Vic épp a medencébe lépett.

- Óvatosan! Csúszós lehet! - figyelmeztette Linda.

Linda, levezette Lis-t a lépcsőn.

- Segíts légy szíves Lis-nek.

Vic megfogta a húga kezét, és átsegítette a medence peremén.

Linda azonnal a pince ajtóhoz iparkodott, hogy bezárja azt. A pince, mély volt. Otromba felkiáltójelekkel teli. Veszélyes. A ház alá ásták, és meredek vaslétra hatolt belé. Odalent hideg volt és sötét.

Mielőtt bezárta, madárcsivitelés gyámoltalan visszhangja ütötte meg a fülét.

Valahol odalent, fiókák lehetnek. - gondolta.

Főlnézett az égre, kezével napellenzőt formált a homloka elé, de az ég üres volt és szinte fehér a hőségben.

„A közelben lehet a mamájuk. Talán elhagyták őket? Milyen anya az ilyen?”

A medencétől néhány lépésre lévő nyugágyra telepedett. A nyugágy megnyikkant, ahogy megtolta a súlya.

A lányok hangosan élvezték a hűvös vizet.

A nyugágy ringott, és nyiszogott. A nő testsúlya alatt, önmagát hintáztatta. Előre - hátra. Csend volt. Vak, és füledt csend. A délután monotonitása csakhamar elnyomta a gyerekek nyavalygását, amint újra és újra összekaptak valamelyik játékon. A ritmikus nyiszogás előbb utóbb megjósolhatóan kiszorítja majd a fejből a külvilágot, Lin tudta ezt, de nem vette komolyan, vagy nem készült fel eléggé rá.

Az utóbbi időben túl sokat vállalt a munkahelyén, és az irodában már napok óta nem működött a klíma. Kimerült volt. A sivatagi hő is rátett egy lapáttal, hogy elpilledjen, és még csak észre sem vette.

Az udvar a távolba ugrott.

Vonatkürt.

Felpattant a szeme.

„A gyerekek!”

A révület hirtelen megrázta. Most közel ugrott az udvar. Nagyon közel. A medence pár liternyi vize belecsapódott az arcába, és óceánnyi tömeg szétlapította a testét. Levegő után szomjazott. A víz alatt Lis tátott szája, sűrű kicsiny légbuborékokból, csillogó üvegyöngyöket okádott.

„Fuldoklik!”

Felugrott. Tétován forgolódott. Folyamatosan remegett a lába. Hirtelen fogalma sem volt, merre az arra. A nyugágy kilengett hátra, és előre lódult. Megütötte Lin térdhajlatát. Előre tántorodott.

„Jézus! Hol vannak a lányok!?”

Linda csak ekkor lett figyelmes, saját töredezett rémült légzésére.

De a gyerekek rendben voltak. Torkukban gombóccal nézték Lindát. Szemükben látszott, hogy nem értik mi történt, és hogy megrettentek a szokatlan közjátéktól.

Linda, aztán megpróbált mosolyogni.

- Semmi baj. - mondta, a nyugalom látszatával a hangjában, miközben minden erejével azon volt, hogy kipislogja a fáradságot a szeméből.

Lis kirántott egy műanyag vízimalmot a nővére kezéből, erre ismét harsogni kezdett az udvar, de Linda még mindig hallotta azt a fülbántóan hangos vonatkürthöz hasonló üvöltést, amely felugrasztotta. A pinceajtó irányából jött.

Amikor odanézett egy madár ült a fa rigli tetején, amivel bezárta az ajtót. Szárnyával hevesen csapdosott, és hangosan csivített.

„Ez engem bámul?”

Linda, oldalra billentette a fejét. A madár egyre csak csapkodott fekete szárnyaival, és néha megcsúszott a lába, de megkapaszkodott. Sárga csőre volt. Csattogtatott, és a torkából egyre élesebb visítás hasogatta Linda dobhártyáját.

A madár leröppent a talajra, felkapott egy még tekerőző nyálkás sárga valamit. Ekkor eszébe jutott a pincéből hallatszó halk, félnk, csipogás.

„A fészek. Odalent van egy fészek.”

Az emlékeiben a férfi beszélt hozzá: Nem volt túl hideg a tél. A férgek nem fagytak ki. Félek az idei kukoricából nem lesz semmi.

„Meg akarja etetni a kicsiket.”

Tudta mit kell tennie, hogy elhallgattassa végre azt az átkozott madarat. Az ajtóhoz indult, közben figyelte a madár reakcióját. A madár elröppent az útjából. Kireteszelte a pincelejárót, és a madár átsuhant a válla fölött. Le, egyenest a pince hűvös mélyébe.

„Milyen okos egy állat. És milyen rámenős. Hiába az anyai ösztön...”

Visszasétált a nyugágyhoz, és leült. A rugók újra megnyikkantak.

Linda mosolyogva nézte, ahogy Vic most előzékenyen oda ad valamit Lis-nek. Valami játékot.

Egy perccel később másodsorra támadt benne az érzés, hogy valaki figyel. Mikor újra odanézett, a madár ott ült a kitárt pinceajtón.

„Ez engem bámul?”

A madár ezúttal nem csapkodott, nem kiabált torkaszakadtából. Csak ült ott, és merőn bámulta.

Lin öntudatlanul újra bölintott. A madár csőre némán kinyílt, majd gyors egymásutánban összezárult. Csett-Csett-Csatt...

„Beszél hozzám?”

A madár bölintott, és elröpült. A napsugarakban tűnt el. Linda a kukoricaföld fölött vesztette szem elől.

„Hihetetlen”.

Arra gondolt, hogy első dolga lesz, hogy elmeséli a férfinak.

A telefoncsörgésre hirtelen felocsúdott. Megrázkódott. Csiklandozó elektromosság szántott keresztül a hallójáratában.

Felrohant a lépcsőn a teraszra, és becsörtetett a házba. Útközben elkiáltotta magát: Vic figyelj a húgodra!

Igyekezett fölvenni a kagylót, mielőtt még elnémul, mert fogalma sem volt, mennyi ideje csöröghetett, amíg ő a különös törtéteken mélézött.

– Szia, Lin!

– Szia. El sem fogod hinni mi történt, de egy fura madár...

– Bent kell, maradnom. Egy kicsit később érek haza. Mennem kell, este elmeséled mi volt. Csókolom a gyerekeket. Ne haragudj, de tényleg mennem kell. Szeretlek!

Linda elvette a fülétől a kagylót, és a bűgő hangot bámulta a kagylóban.

Az ajtó előtt, ekkor robbant két oldalra a függöny. A madár ugyanazon az éles hangon visítva száguldott keresztül a nappalin. Linda kezéből kiesett a kagyló, és az, mint egy mókadobozból előbukkanó rugós bohócfej, vad hintázásba fogott a telefonasztal lábainál.

Amadár, vadul körözött a nappaliban.

Linda többször is behúzta a nyakát.

„Megtámadott ez a dög. Megveszett!”

A madár élesen az oldalára fordult, de már nem tudta elkerülni az ütközést. A csillárba csapódott. Megpördült. A padlóra üvegszilánkeső zúdult, és a madár teste a cserepek közé esett. Egyik szárnya kinyújtva a teste mellett, a másik a hasa alá gyűrődött. Megvonaglott. Úgy tűnt megsérült, de egy pillanattal később felkapta a fejét. Elrugaskodott, és máris a levegőbe emelkedett.

Linda alig bírta követni a tekintetével. Ide-oda kapkodta a fejét. Egyszer csak élesen irányt váltott, és kiszáguлдott ugyanarra, amerről betört a nappaliba.

Odakintről is behallatszott, ahogy még mindig visít.

„Mi a fene ütött belé? Megetethette a kicsiket. Mit akar ez tőlem?”

Kinyitotta a pinceajtót, hogy a madár...

„A pinceajtó!”

Megdermedt.

„A gyerekek odakint vannak!”

Térdig elnyelte a szőnyeg. A lábai, mintha beleolvadtak volna a nappali szőnyegébe. A telefonkagyló vészjósan ringott az asztal lábainál. Linda a szeme sarkából észlelte az elképzelt, gonosan vicsorgó bohócfejet. Gonosan vicsorogva ringott, fel és le.

„Később érek haza. Csókolom a gyerekeket.”

„A gyerekek!”

A madár újra bevágódott a nappaliba, és egyenesen Lin vállába repült. Linda bőre felhasadt. Forró vér szabadult el a bőre alól, és rögtön az alkarjáig ömlött. A fájdalom előbb görcsbe rántotta az izmait, de aztán végre ki tudott lépni a szőnyeg fogságából.

Kirohant a teraszra.

Vic szemei tágra nyílva. A szája tátva. A kislány sápadt. Linda hirtelen a pinceajtó felé kapta a fejét. A madár a pinceajtó szélén üvöltött.

Lis alatta guggolt. Ameredek vaslétrától néhány centire.

A madár, Lin felé röpített. Forró levegőt lebbentett az arcába, amikor zuhanó repülésben, elsuhant előtte.

„Lis gyere onnan!”

A kislány az anyjára nézett. Kissé megingott, és lemutatott a sötétségbe.

- Lezuhant Lencsibaba. A babám odalent van. Fél.

A kislány szája legörbült és újra megbillent, a mélység tátott szája felé.

Visítás. Szárnyrebbenés, mintha zászlókat ropogtatna a viharos szél.

„Lis!”

A felkiáltójel, ami az L betűből rohadt, most megint másfajta tulajdonságával hozakodott elő. Felhívás volt valamire! Kétségbeesett kiáltás volt!

Lin meglódult. Nekiütközött a korlátnak. Lezuhant a lépcsőn. Reccsent a válla. A fájdalom, könnyeket préselt ki a szeméből. Felkecmergett.

Lis megingott. Lin látta.

- Lezuhant Lencsibaba. Ott sötét van. Fél!

„Lis gyere onnan!”

Lis hátranézett rá, és ekkor, mintha a mélység magába akarta volna szippantani anélkül, hogy lerakta volna a kezét előre bukott.

Linda fölugrott.

Most Lis visított. A madár nem.

Fájt Lis-nek, ahogy az anyja megragadta, és visszarántotta a hajánál fogva.

– Említettél valami madarat. - suttogta a férfi, és Linda mellé feküdt.

Linda, a szuszogó kislányok felé fordult. Végig simított Lis aranyszínű göndör hajfürtjein.

– Egy madár ült... - suttogta a sötétetésbe. - Gyönyörű volt.

Vége

*idézet: Stephen King Halálos árnyék című művéből.

A démonjaim

„Daenerys Whitmore. A popszakma legnagyobb csillaga. A jövő popdivája.” Több mint 300 koncert egy éven belül, nemcsak az Egyesült Államokban. Nemcsak sikeres az ifjú tehetség, de gyönyörű is. „Hová tűnt az ifjú énekes?”

Mindenki tudja, ki vagyok. Főként a celebekről szóló pletykalapok, a tinimagazinok. Több millió lány falán festettem példaképként. Interjúk ezreit adtam televíziónak, rádióknak, újságoknak. A rajongóim imádtak. Minden koncertem teltházas volt. Jótékonykodtam a jegyek árának bevételéből. Egy fotóért, egy autogramomért ölni tudtak volna. Ez voltam én. A tökéletes szupersztár énekesnő, akinek semmi problémája nem volt. Egy hamis világ, amiben léteztem, ahol minden hamis volt. A mosoly, a ragyogó szempár... a történetek után.

Olyan egyszerű csak lélegezz! Be és ki és láss, csodát élsz! Könnyű mondani, mint csinálni, nem igaz? Mintha jogom lenne hozzá. Kész röhej az egész.

- Mrs. Whitmore! Itt vannak a gyógyszerei. Vegye be őket. - Belenéztem a nővér kezébe. Megint egy marék mérge. Mintha én nem lennék eléggé megmérgezve. Szó nélkül lenyelem a tablettákat és visszaülök az ablakba, és szorongatom a játék babát, meg a naplóm. A nővér halkán odajön hozzám és megérinti a hajam.

- Hozzám ne érsz! Takarodj innen! - Üvöltöttem vele. Sietve szaladt ki a szobámból. Semmi gond nem lesz. Jól vagyok, nem fogok nyugtatót kapni, hisz nem ütöttem meg, se meg nem haraptam, nem téptem meg, nem rúgtam meg. A doki szerint nagy haladáson mentem keresztül. Na persze, csak lenne egy valaki a helyemben. Akkor talán megértenék, min megyek keresztül. Milyen érzés, ha bedugnak a diliházba, és még a kutyát sem érdeked.

- Jó reggelt Daenerys! Megvizsgálom, rendben? - Az orvosom dr. Daniel Montero.

Felteszi a vérnyomásmérő mandzsettáját a karomra miközben az idióta kérdéseivel fásaszt mindig, minden nap.

- Láttad milyen szép az idő? Az időjósok ragyogó napsütést mondtak egész hétre. Nincs kedved Danaval kimenne a kertbe? - Nem, nincs kedvem nézni az ostoba ragyogó napocskát. Egy valamit akartam, de azt megakadályozták.

- A vérnyomásod rendben van. Meghallgatom a szíved, megengeded? - Bólintottam. Csak dr. Monterosnak engedtem meg, hogy megvizsgáljon.

- A szíved is remekül ver. - Na, persze. Nekem rég nincs az a valami, ami állítólag érez. Anatómiailag a helyén van az orvosok szerint. De az érzéseimet kiölték. Nincs szívem és kész.

- Dana és te most kimentek sétálni a kertbe. Szedhetsz virágokat is. - Tudja, hogy gyűlölöm a virágokat, mindent, ami a múltamra emlékeztet. Dana rám mosolygott, ahogy mindig szokta megfésült és befonta a hajam. Ezt miért nem tudta megtenni!!! Szerettem, ha törődnek velem, legalább itt.

A kertben megvolt a magunk kis helye. Aszökökút mögötti kis pad.

- Miért Daenerys? - Nem válaszoltam, csak meredten bámultam a szökökútra. Nem akartam mást csak hozzá kerülni, ahol ő van. Az örökkévalósághoz akarok tartozni.

- Nézd! Bátorkodtam neked venni, jobban mondvá a babának egy rózsaszín ruhát. - A kezembe adta én pedig magamhoz szorítottam a kis ruhadarabot és könnyeket hullajtottam.

Az ő kedvence is rózsaszín volt. Imádta a masnikat.

-Daenerys! Nem akartalak megrikatni. Haragszol rám? - Csak ráztam a fejem. Nem, Dana. Egy emlék, csupán amit feltéptél. Magához szorított és megsimította a fejemet. Felálltam és elsétáltam a nagy tölgy alá. Lekuporodtam és csendesesen zokogtam. Élet? Én nem akarom.

Minél többször gondolok a sebre, annál jobban fáj. Minden. Ha lélegzek, ha ver a szívem, ha gondolkozom. Nem lehet megállítani ezt a betegséget, ami felemészt. Átveszi felettem az irányítást, és a semmibe vonszol. Csak azt akarom, hogy valaki mentsem meg tőlük. Mindig itt köröznék felettem. Tudom, hogy figyelnek.

A csoportterápia egy örökkévalóságnak tűnt. A szokásos ki hogy érzi magát kérdéssel kezdtük. Kit érdekel, hogyan érez a másik, hisz arról fogalmuk sincs, hogyan érzek én. Mi is zajlik bennem. Csak tömök belém dobozsámra a pirulákat, mindenféle vizsgálatokra küldenek. Nem fogok megtörni nekik. Nem engedem.

-Jól van. Holnap meglepetésem van számotokra. Addig is szép napot. - Az emberek szétszéledtek körülöttem. Én nem vagyok örült, csak egy lány, akinek elvették a lelkét.

Visszamentem a szobámban és ráadtam az új kis ruhácskát. Gyönyörű vagy.

„Kaptál egy csodaszép ruhát Danától. Tudod, olyan kis babarózsaszínt, amit mindig imádtál.

Holnap lesz egy meglepetésünk a terápián. Tudod te is, hogy nem vagyok örült, de mindenki annak hisz, és ezt gyűlölöm.”

Az ebédlőben örökösen megbámulnak, mintha az ördög lennék. A sarokban szoktam enni, itt nem zavar senki. Innen látom a nagy tölgyet, a kedvenc helyemet. Egyszer majdnem sikerült, most minden rendben lesz. Senki sem fog észrevenni, és senkinek nem hiányzom majd. A másik sarokban egy fiatalabb lány ült. Olyan hideg és sivár a tekintete. Nem nyúlt az ételéhez.

Fogtam a kis tálcámat, és odaültem hozzá. Ránézett Destinyre, majd rám és a szemem megtelt könnyekkel.

- Egyél! - Mondtam neki és folytattam az evést. A kezébe vette a kanalát, és a levest szűrőcsőltette. Ha nem eszik, csak rosszabb lesz. Én már csak tudom. Az orvosok egy szondát vezettek le, és belém tömtek a sok tápszert.

- Daenerys. 18. - Ránéztem majd elmosolyodott.

- Gabrielle. 16. - Szóval csak 16 éves. Ilyen idős koromban kezdődött a karrierem. Az első fotózásom és a debütáló kislemez nagy sikert aratott. Akkor voltam a legboldogabb.

Gabrielle megmutatta a nyakát. Szép véraláfutás. A kötéllel próbálkozott, az nem segít. Fájdalmas, amíg fulladozik az ember, és ahogy halkan megreccsennek a csigolyák, de még nem vagy magadon kívül.

- Látom megismerted Gabrielle-t! Barátkoztatok csak össze! Hasonló a problémátok. - Dana megsimította a hátam, majd továbbment. Egészen különleges ez a lány. Hullámos szőke haja lazán omlik a vállára. Zöld szeme a bánattól elvesztette a ragyogását. Úgy néz ki, mint egy modell. A showbiznisz két kézzel kapkodna érte. Rám meredt és sírni kezdett, de nem az halk könnyezősen, hanem már azon vettem észre, hogy a levegőt szaggatottan és nehezen kapkodja. A hasát simogatta és ordítva sírt azt kiabálva „Miért? Merre vagy? Mit tettem?”

A felismerés fázisában van, amikor rájön az ember, mit is művelt. Engem a sötét büntudat gyötör. A lelkiismeret-furdalás és az emlékek a démonjaim. Megfogtam Gabrielle kezét és erősen megszorítottam. Az itt tartózkodásom óta először érintkezek hasonlóval, mint én.

Hihetetlen, de megöleltem, és én is sírtam vele együtt. Talán őt még meg tudom menteni, és enyhülne a

fájdalmam. Tudom, hogy Gabrielle nem Ő. Meglepett, hisz nem húzódott el, szorosan megmarkolta a pulóverem ujját. Mintha megnyugodott volna. A sírás abbamaradt majd letöröltem a könnyeit.

- Köszönöm. - Elég volt ennyi is, hogy tudjam, a jó út felé tartok látszólag.

- Nincs mit Gabrielle. Gyere velem! - Elindultunk a szobám felé fel a lépcsőn.

Leült a fotelbe és körbenézett. Mindent alaposan. A régi szobám nem így nézett ki. Nem is emlékszem, rá igazán, hogy milyen is volt azelőtt.

Másnap jött a meglepetés. Kivonszoltak minket a társalgóba. Mind itt vagyunk, és sokan meresztek a szemüket rám. Biztosan röhögnek rajtam és ujjal mutogatnának rám. Megigazítom a hajam és összekuporodom, amennyire csak tudok. Dana lép mellém, aki megfogja a karom, és a folyosó végére vezet, ahol egy szobában vár valaki rám. Egy árnyék.

Biztosan anya akar kivinni innen, mert rájött, hogy nem vagyok bolond. Nagy lendülettel leülök az egyik fotelbe. Várom, hogy megforduljon anya.

- Szia Daenerys. A nevem Ty Lambert. Én leszek a segítőd.

Na, nem. Nem, nem, nem. Mit képzelnek ezek? Felállok a székről és az ajtó felé rohanok. Hiába rángatom, a kilincset nem nyílik.

- Én is próbálkoztam ezzel annak idején, hiába, nem fogják kinyitni. - A sarokba húzódok és onnan figyelem ezt a Ty-t vagy kit.

- Röhögsz a nyomoromon mi? A nagy popsztár, aki előtt fényes jövő állt, nézzék hová került! Nem akarom, hogy sajnáljanak, csak azt akarom, hogy anyám hazavigyen.

- Daenerys. Hat évig éltem itt. - Ez meg miről beszél. Közelebb megyek és leülök vele szembe.

- Hány éves vagy?

- 23. Hidd el, van kiút a pokolból. - Persze. Mindenki ezt mondja, de nincs. A démonjaim megölnék engem, és akkor vége mindenek.

- Attól, hogy nem beszélsz hozzám, én kommunikálok veled. Meg fogom törni ezt a némasági fogadalmat. Elmondom miért voltam itt. 17 évesen elmentem egy vadvízi evezésre és a bátyám, aki már nős volt - és a felesége gyermeket várt -, nos, elkísért. Persze mindent ki akartam próbálni. Örült voltam és egyedül akartam lemenni a folyó legmeredekebb részén. Figyelmeztetett, ne menjek és mégis mentem. Baleset történt. Felborultam, ő utánam ugrott, de későn. Meghalt a szemem előtt. Magamat hibáztattam hat teljes évig, de mára már megbocsájtottam magamnak. - Most azt várja, hogy nyíljak meg előtte. Azt ugyan várhatod. Honnan tudjam, igaz-e amit mond.

- A heg a nyakamon megmagyaráz mindent. - Jó nagy vágás. Véget akart vetni az életének úgy, hogy elvágja a torkát. De legalább őt biztosan szeretik a szülei és látogatták.

- Engedd, hadd segítsek. Bízz bennem! - Ha kivisz innen, akkor talán. Bólintottam mire a kezét nyújtotta felém. Olyan ártatlanul nézett. Kezet fogtam vele. És akkor elkezdődött valami új az életemben. Egy új fejezet nyílt meg életem könyvében.

Ty minden nap meglátogatott, és újra elmondta a történetét. Én csak hallgattam. Olyan kitartó, hogy minden átkozott nap ide jön a pokolba, és egy bolondhoz beszél. Hihetetlen.

6 hónap múlva...

Beszélek az emberekkel anélkül, hogy kiborulnák vagy üvöltenék. Gabriellel minden reggel virágot szedünk a babáinkkal, és eljárnak misére. Imádkozunk, hogy életünk jobb legyen.

Talán anyuék megbocsátanak és hazatérhetek. Ki tudja, merre visz az utam? Lehetek boldog bűntudat

nélkül? Szembe kell nézmem a ténnyel, Destiny nem jön vissza. De önmagamat ostromozom érte. Hallom édes kacaját, ahogy a nevemet kiáltja, aztán elnyeli a sötétség.

Egy évvel ezelőtt azon törtem a fejem, mi legyen a turném legújabb városa. Milyen ruhát válasszak az interjúra. Aki most vagyok, görbe tükör egykori önmagamnak. Nem akarom úgy végezni, mint a vörös lány. Magába beszél és mindenkit bánt maga körül.

- Daenerys! Jó hírrel jöttem. Öltözz fel szépen! Olyan izgatott vagyok!

- Dana. Haza megyek? - Ennyi idő elteltével már többet kommunikálok Danaval aki mérhetetlenül boldog. Felcsillant bennem a remény sugara.

-Meglehet. De most gyérünk! - A virágos ruhámat vettem fel. A hajamat Dana magasán lófarokba fogta. Úgy ahogy régen anya tette.

A társalgóba vezetett, ahol megláttam egy kifinomult nőt. Haját laza kontyba tűzte fel, virágos blézert viselt. Leültem és vártam. Dana a nőhöz ment, és felém tartottak. Akkor megismertem a gyönyörű idegent. A tékozló nővérem hazatalált. A karjaiba vettem magam, és mélyen beszívtam az illatát. Nem akartam elengedni. Olyan volt akár az anyám. Magas, karcsú, zöld szemű hosszú szőke hajú. Sírtam mivel mást nem tehettem. Nikky megbocsájtott. Köszönöm.

- Daenerys. Nézz rám! - Felemelte az állam, hogy alaposan feltérképezzen.

- Nikky. Megbocsájtottál? - Mosolyogtam.

- Nem hibáztatlak, ami történt. De ha megnyugtat, igen. Destiny? - Rámutatott a babámra. Bólintottam, ő az. Akire vigyáznom kellett volna az életem árán is. De megbuktam, és most szenvedek érte.

Az irodában várakoztam a nővéremmel, a terapeutámra. A kezét szorongattam és mosolyogtam. Most már tényleg azt hiszik, bolond vagyok.

- Elnézést, amiért megvárakoztattam Önöket. Dr. Ron Lambert, Daenerys Whitemore terapeutája. - A kezét nyújtja a nővérem felé.

- Nicole Novelli, Daenerys nővére. Örvendek a találkozásnak. Úgy tudom az öccse, Tye segít a húgomnak. - Na, álljunk csak meg. A terapeutám öccse az a Tye? Lepörög a fejemben Tye beszéde. Akkor a saját bátyja is kezelte. Bezzeg engem csak most látogat meg a kitagadott nővérem. Anya és apa soha nem telefonáltak, irtak vagy látogattak meg, soha de soha. Tye szerencsés fiú, annak ellenére, ami történt vele. A családja segített feldolgozni a történeteket, bár nem nagy sikerrel, de mégis ott voltak vele. Dühös voltam a szüleimre, a világra, amiért hagyta, hogy ezt tegyék velem. Hányszor fordult meg a fejemben a halál gondolata? Rengetegszer. Sőt próbálkoztam is párszor, de sikertelenül.

- Daenerys, kérlek, beszéljék a nővéreddel, addig Danaval kimész az udvarra. - Most elmondja a szokásos bemutatót az életéről. A kezelésekről, gyógyszerekről. De azt nem mennyire vágyom az otthonra. A szüleim támogatására, hogy azt mondják: Veled vagyok, nem ellened.

Bő fél óra telt el mikor a nővérem kijött az irodából és beszólitott.

- Daenerys - kezdte dr.Lambert - meghoztam egy fontos döntést számodra. Én, Monteros doktor és a vezetőség úgy döntött, hogy...- A nővérem átvette a szót.

- Én leszek a gyámod nem anyáék. Hozzám költözzél, persze kezelésekre kell majd járnod továbbra is, míg meg nem gyógyulsz. Mit szólsz hozzá? - Mit szólok hozzá? A világ legboldogabb embere lettem a Földön. Sírní kezdtem az örömtől, hogy nem kell bezárva élnem az életem ebbe az örültek házában.

-És Tye? Vele mi lesz? Meg fog látogatni, ugye? - dr. Lambertre néztem, aki bólintott. Jelezve felém nyugodjak meg.

- Örülök, hogy segíthettem neked, Daenerys. A ma éjszakát még itt kell töltened, de holnap reggelre kész lesznek a papírjaid és a bájos nővéredhez költözhetsz. A kezelések időpontjait még egyeztessük.

-Köszönöm dr. úr. - Elbúcsúztunk majd kikísértem Nikkyt a kertbe. Megsimította a hajam, pusztit adott és végig ölelt. A démonjaim ellensége a szeretet, amit a nővéremtől kapok. Lehet, hogy nem kelek fel az éjszaka közepén, nem lesznek dührohaim, nem a halálkörül forognak majd a gondolataim. Újra, egészséges leszek. Daenerys Whitemore a popsztár.

Miután Nikky elment, a szobámba mentem fel csomagolni. Dúdoltam egy népszerű dalmot. Énekelek, újra. Ez ijesztő és... Destiny az égből megbocsájtott nekem. Feloldozott a bűnöm alól. A lelkem enged újra érezni, felolvad a szívem.

Gabrielle-t meglátogatták a szülei. A legjobb barátnőm lett, amióta idekerült. Már egészen jól halad, ahogy telik az idő, kezdi feldolgozni a tettét, és annyit beszél hozzám, mint egy papagáj, be nem áll a szája. A boldogságom ráragadt, de most el kell mondanom neki, hogy hazamegyek.

-Daenerys? Miért pakolsz a bőröndbe? - Aggódva fürkészett végig. A szeme a táskám tartalmát pásztázta végig.

- Hazamegyek, holnap a nővéremhez.

- Itt hagysz minket Dana-val? - Lefelé görbült a szája és már ki is buggyant az első könnycsepp. Odamentem hozzá és megöleltem.

- Vissza kell járnom kezelésre. És meglátogathatsz majd, minél jobban leszel. Ígérj meg nekem valamit! Ne add fel a reményt, hogy meggyógyulsz!

- Jó. Igyekszem. De hiányozni fogsz.

A nap további részét Gabriellel töltöttem. Dana átjött hozzánk egy búcsúvacsorára. Remek esténk volt. Az utolsó estém itt.

- Boldog vagyok Gabrielle, amiért sikerült feldolgoznod a vetéléseidet.

- Nélkületek nem ment volna. - Megfogtuk egymást, kezét és megígértük, míg világ a világ a legjobb barátnők maradunk.

Másnap reggel szaladtam lefelé a lépcsőn a bőröndömmel a váróba. Nikkyt nem láttam, de egy szőke hajú, kék szemű kislány szaladt felém. Belekapaszkodott a lábamba, majd felnézett. Nem lehet igaz. Nem lehet ő.

- Szia. Destiny Novelli a nevem. - Nikky futott felénk, majd egy mozdulattal leszedte rólam a kislányt.

- Ne haragudj. Ő a lányom és nagyon illedelmes volt a kisasszony, hogy bemutatkozott. - Megpusztilta az unokahúgomat, majd papírokkal a kezében elindultunk a boldogság felé.

Kettő év elteltével...

Pörgök akár a bűgőcsiga. A hangmérnök ellenőrzi a beállításokat, a fények rendben. Technikailag minden jól működik. A backstage-ben várok immár Destiny-vel, aki a fellépő cipőimben próbál sétálni. Az asszisztensem kihozza a vizemet, a törölközőm. Eljött a pillanat, egy perc múlva újra a színpadon leszek három év kihagyással. A csapattal körbeállunk és imádkozunk azért, hogy itt lehetünk, a szereteteinkért és az életért.

A közönség őrzöng, tapsol, füttyög. Amint felcsendült az első akkord, a gyomrom leszállt a helyére.

Két év után rájöttem valamire, amit szeretnék megosztani. Az élet olyan nagy érték, amelyet el nem lehet képzelni. Nem tudod megfogni, mérni, mégis annyira kevésnek tűnhet. Amikor bekerültem a süllyesztőbe, el akartam dobni magamtól ezt a csodálatos érzést, azt, hogy élek.

Magamat hibáztattam a húgom haláláért. De mégis hogyan kerültem ki ebből? A nővérem mellém állt. Megtanított arra, ha van melletted valaki, sokkal könnyebb minden. Egy érintés, egy szép szó, egy kedves gesztus, és egy szívből jövő mosoly. Nem a sok gyógyszer segítette át, hanem a családom. Anya és apa, akik belátták a hibájukat, a kitagadott nővérem, aki immár visszafogadott, és az unokahúgom, aki esélyt mutatott arra, hogy van kiért élni, küzdeni, szeretni, nevetni. A démonjaim már a múlt emlékei, azok, akiket soha nem tudok majd kitörölni az emlékeimből, de elhalványulnak, és a világ hangja betölti őket.

Légbe firkálom

Én, a lány, ki Noé bárkáján... - kezdem emlékirataimat legalább fejben összeállítani. Rád gondolok, bárki légy is, aki majd egyszer, valamelyik távoli idősíkból olvasol, ki tudja, milyen formában.

Csak magamra hagyatkozhatom ebben is. Elkaptam ugyan egy szárnyast, aki néhány szavam kiválóan adta vissza, leginkább azokat, melyek érzékeny női talpat, lábfejet, bokát, lehetőleg egyszerre feltörő kövek galádságát követően egyáltalán nem suttogva törtek fel belőlem, de miután naplóm folyamatos gondozása érdekében tényleges szövegviszmondásra kértem ez állatot, azt rikácsolta, ne nézzem diktafonnak, menjek arrébb, keressek magamnak másik palimadarat!

Buggyant csőrös, gondoltam, és elképesztőn szemtelen!

- Az ilyenek miatt szálltam ki a leghíresebb vízi járműből! - kiabáltam mérgesen. Aztán megbékéltem vele, különben sem adódott választásom, eleinte csak ez a nagyhangú röpködő volt a szigeten a társaságom.

Korábban, ahogy történetembe belekezdve is mondtam, Noé bárkáján zsúfolódtam. De nem zúgolódtam. Szórakoztatónak találtam, hogy oly sokfélék a mellettem utazók, ismerkedtem, barátkoztam! Érdekes volt, igen, és tanulságos. Láttam, másképp is lehetett volna élni. Még AZELŐTT. Csupa nagybetűvel említem gondolatban is, hisz nem tudom, mennyi idő telhetett el, fogalmam sincs, mennyit írunk jelenleg. Amúgy az évszámokkal mindig is bajban voltam!

Tehát Akkor, jelentsen ez bármilyen emberi számítás szerinti időt is, szivacsként szívtam magamba a legkülönbözőbb történeteket. Addig sem jutott eszembe saját hányódásom. Ráadásul tengeribetegségre hajlamos nő vagyok. Ugye, ezek után nem irigysz az ingyenes, más szempontból is kiadós, kitüntetésnek szánt út miatt?

Ha már oda keveredtem, ott is azt az Egyetlent, a hasonlót, vagy azt a 'Teljesenmásémégis!' társat kerestem, akivel kiegészítjük egymást. Aki nélkül nem jó.

Nem voltak konkrét elképzeléseim, mindig is az érzéseim döntöttek. Nem tudok mérlegelni, nem tudok játszani. Vagyis, játszani tudok! Megjátszani nem.

Tisztában vagyok a hibáimmal, és úgy éreztem, véletlenül taszigálódtam fel a nem tudom, mihez képest, de utolsó pillanatban. Rosszkor voltam egy bizonyára jó helyen, ám én, egyedüli tökéletlenként, nem tartoztam közéjük. Nem engem kellett volna megmenteni. Ezt bizony elsiették! „Ajándék csónak, ne nézd a lapát!” alapon történhetett ez a casting, nevettem magamon. A többieken nem kacarásztam. Megvolt nekik a saját bajuk!

Nem szerettem volna pszichológusként tündökölni, nem kérdeztem, rajtam kívül kinek van még elege az effajta életből, és kinek jó így, de én elhatározásra jutottam. Addig akartam kiszállni, amíg a mosolyom nem vált elvárt, erőltetett múmosollyá.

Így aztán megkerestem Noét, hogy ha lehetőség van rá, partra vetődnek. Érzem, eljárt felettem az idő, s

amikor megnézem a mellettem elszállásolt tyúkot, tükröt tart elém, hogy öregszünk. Mi, többiek is! De talán még nem késő talpra állnom! Nem akarom elhamarkodni, és arra is felkészültem, hogy a szárazföldön sem vár semmi. És senki. Ennek ellenére.

Noé látta rajtam a higgadt elszántságot, és rábólintott kérésemre. Gyors közvélemény kutatás is történt, de tényleg senki sem szeretett volna követni.

Néhány feltételt azért szabtam Noénak, akár ő a Főnök, akár nem! Az én döntésem, tehát a saját tempóban történhessen távozásom. Ha többször is visszahőkölök, akkor se pusmogjon a hátam mögött senki! Örüljenek, hogy két lépésnyivel nagyobb lesz a léttér. S ha már nyakig vagyok a vízben, ne mentsenek ki akkor sem, ha fuldokolni látszom! Megelégszem azzal, hogy idő előtt nem löknek bele.

Mert rosszul esett volna, ha rosszul esek. Mondjuk, a talpamra. És repedsarkúként érkezni boldogulásom tegnap még nem is remélt színhelyére... Ezt rémálomban sem akartam!

Nem volt mentőövem, pedig többesélyes ez, amit úgy hívunk, élet. A bárka is lehet megérkezés, és a part is lehet zsákutca, tudtam. Mégis bátran ugrottam.

Amikor kiúsztam a partra, teljesen kifulladásra, szinte körül sem nézve „vízcseppmentes legyen, az a lényeg!” helyre tettem magam. Bár olyannyira megközelítettük jövőendő lakóterületem, amennyire csak lehetett, szúrt a tüdőm, köhögtem, és alig kaptam levegőt.

Új élet, új esély! - örvendeztem ennek ellenére.

Am, ahogy távolodott a bárka, és elcsendesült az addig tán szedett-vetettnek gondolt társaság ricsaja, szorult a szívem. Ezt már nem az úszás okozta, és nem csupán a fáradtság miatt aludtam át két napot. Azután kinyitottam a szemem, s tetszett vagy nem, belevágtam. Elkezdtem, amit egykor annyira akartam. Élni, a magam ritmusában. Nem retúrjegyet vettem, ez volt a natúr valóság. S az a vastag hajókötél is láthatatlan, noha egyre vékonyodó fonálként, mégis sokáig fájdalmas emlékekkel kötözött a múlthoz.

Eleinte még kabinszomszédom (Jól van, csak nagyzolok! Nem is volt külön kabinunk!), az öreg tyúk csipkelődései is hiányoztak. Elég volt rá gondolni, és máris görbült a szám lefelé. S tekintetem a látóhatárt kutatta, hátha valami protekció révén visszakerülhetek a helyemre. De miután a távozás az én választásom volt, sőt azt is kikötöttem, hogy ne mentsenek ki, nem sajnálhattam magam a végtelenségig.

Kialakítottam egy új életstílust. Nem állíthatom, hogy nagyon stílusos volt, de mégiscsak jobban hangzik, mint a napi rutin! Vegetáriánus lettem. Azelőtt ettem húst, ám Noé mellett leszoktam róla. Kannibalizmusnak nevezik, ugye, amikor a szomszédaidat eszed? Bár néha, OTT összezárva, némelyiknek szívesen átharaptam volna a torkát! Pedig szerettem őket, szerettem volna, igen!

Tehát maradtam a gyümölcsnél. (Nem volt Atkins diéta, és Norbit sem ismerem még.) S mivel tudomásom szerint egyedüli emberként éldegéltem e vidéken, jó étvágyam ellenére felmértem, hogy az életem bármédig is elég lesz!

De egyszer csak árnyék vetült addigi nyugis életemre! Éppen a magát legédesebbnek tettető, és a fa

legelérhetetlenebb ágán lévő gyümölcsöt céloztam meg, amikor valaki elkapta akkor már derékig érő hajam, és földre rántott! Hátracsavarta a kezeim, amitől torkomra fagyott a sikoly. Pedig addig mindkét, e testrészekkel végezhető tevékenységet önállóan is akár, bármikor bevethető női fegyverként tartottam számon! A hosszú köröm és a sívító hang, gondolj csak bele!

Utólag láttam, s láttam be, nem is lett volna értelme kiabálni. Egy. Nem volt, ki megmentsen. Kettő. Amikor szembenéztem ez Átokkal, egy torzonborz, szakállas fickó vicsorgott rám. Jézusom. Hogy került ez ide? - kérdeztem volna, de beszédképességem hirtelen elhagyott. Ájulásba menekültem.

Arra eszméltem, hogy lapáttenyereiben vizet hozott, és itatni próbál. Az előzmények ismeretében e tettét sem számoltam az értékelendő cselekedetek közé, s jól beleharaptam a kezébe!

Hát, így kezdődött. Lassan összebarátkoztunk, de amikor ezt az ürgét elkezdtem szépnek látni, elgondolkodtam, vajon a választék hiánya miatt, vagy ilyen sokat romlott a szemem, esetleg addigi kiváló ízlésemnek beintegetve a kémia lépett volna működésbe?

Tényleg nincs az az Egyetlen, a Tökéletes, akit Noés időszámításom előtt is kerestem már, ám több emberben is lehet valami abból, amire vágyunk, amire kimondatlanul is szükségünk van, s ha eme bennük lévőket kisebb-nagyobb alkalmazkodó képességgel készséggel elfogadjuk, és ráadásul szerencsénk van, a jövőnk egymásba olvad, mint az Y két szára, s együtt megyünk tovább? Kisebb szerencsénél párhuzamos, villámlátogatásos szerelemnél X formáció alakul!

Nem és nem bírtam rálegyinteni, azt mondani: no és! A korom ellenére - s most ne a fekete porra gondolj! - sem leltem a választ. Nem vagyok tanult nő. De úgy sejtem, ez hiányzik majd a legokosabb könyvekből is! Mindig is hiányozni fog.

(Várj. Most jut eszembe, mi az, hogy könyv, és egyáltalán, a bennem felbukkanó dolgok honnan erednek? No, mindegy. Jönnék, beszélni meg szeretek, hát szóvá teszem őket!)

Lesz olyan, amelyik „Így működik az emberi test” címmel kelleti majd magát, esetleg olyan nagyképű, melynek borítóján „Ilyen az ember” felirat díszel, de ki tudja azt leírni, vagy akárcsak körülírni, eldadogni, mi is Együtt a test, szellem és lélek, anyag és sár, önálló gondolatok, kiszámíthatatlan érzelmek kuszának tűnő halmaza?

Ki tudja megfogalmazni, mi az ember? Mitől ő az, aki? S mitől jó egy kapcsolat?

Sokszor jártak a fejemben efféle gondolatok, de az én emberem ezekben követni nem tudott. Amikor hangosan elmélkedtem, szegénykém csak hümmögött. Próbált, tényleg megpróbált felzárkózni, de hiába szorította a kezem, a lelkünk iszonyú távol volt. Ő a jelenben élt, a manak, túlélte, én pedig szerettem volna jobbra tenni a jövőnket is. Érzelmeim ellenére, vagy azokat épp kiegyesítve, értelmet adni létünknek!

Egy napon azt mondtam neki, elmegyek, úszom egyet, formában tartani kissé szétesőben lévő, kacskaringós vonalaim. Sokára jövök, ne izguljon értem. Csak félig-meddig figyelt rám, úgy, ahogy megszokhattam már. Vagy ahogy meg kellett volna szoknom?

Vonalaimra régóta nem is reagált, eszmefuttatásaim nem fogta fel, ahogy azt sem, értetlenségével mikor nem szabadna még egyet pendítenie túlfeszített idegeimen.

Belecsobbantam a tengerbe. És soha többé nem tértem vissza. Pedig akartam. Eleinte igen. Helyrehozni a helyrehozhatatlant is. Mert nem volt ugyan konkurencia, de kihívás sem. Nem tudtam, azért van-e velem, mert ő is szeret, vagy megszokott már, kényelmes a helyzet, meg hogy úgyszincs más. Magamban biztos voltam, tudtam, nem lehet mindig lobogás egy kapcsolatban, így a miénkben sem, de ez természetes, és ha hullámvölgyben jönne más, én akkor is vele maradnék. Ám zsigereimben hordoztam a bizalmatlanságot is. Iránta. Tán előző életem örökségeként.

Szerettem volna újra partot érni, ezúttal valahol másutt. Más utat akartam. A végleges megérkezést.

Most jobb kondiban voltam, nem fulladoztam, mint a Nagy Bárkáról történő távozásom után, mert akkoriban nem sportoltam egyáltalán. Jó messzire jutottam, mégis kezdtem azt érezni, hogy vizet, hátralévő életemben kizárólag kedvenc kagylópharamban szeretnék látni. Egyszerre csak kis mennyiségben. Embereim által szervírozva. Mert nincs minden veszve. Még megtalálhatom.

Ekkor pillantottam meg valamit a távolban. Szárazföldnek tűnt ez is! Izgatott lettem, ám ettől váratlanul összecsaptak a fejem fölött a hullámok. Meg ne fulladjak itt, idő előtt, a lehetséges jövőm kapujában! Összeszedtem magam, lebegtem a víz tetején, sodródtam egy kicsit, majd előre kapva újra kezembe vettem az irányítást.

Nem részletezem, csak érintőlegesen, nagy vonalakban írom le. Megérkeztem. Itt is volt egy pasi. (Noé, Te tudtad ezt? Hogy többen is túlélhetjük, mint ahányunkat összeszedtél?)

- Köszönöm, hogy valaki Őt is! - gondoltam akkor, amikor még hittem, Benne találtam meg elképzelt kikötőm, Egyetlen Kedvesem. De nem. Nem dettó ugyanaz, mint a Másik, mert ez a férfi legalább szorgalmas volt. Ő sem akart itt leragadni, és tervei voltak. Bárkát épített, tudod? Önálló otthon lehetett volna, ha nem kergetett volna meg egy eredetileg alkatrésznek induló, immár törött léccel. Mert szerinte miattam nem sikerült.

- A lüke locsogásod az oka mindennek! - harsogta, és ahogy már futni sem bírva ott állt, villámokat szórt a tekintete, és hadonászott azzal a darab fával...

Nem tehetek róla. Vicces volt a kép. De talán tényleg nem kellett volna nevetnem. Nem annyira. Mert erre azt is hozzátette, hogy ezek után egyedül indul útnak!

Ez lett az utolsó csepp bennem. Már nagyon utáltam a vizet, eleget nyeltem mellette is, de voltak még álmaim. Legalább vigyen el egy darabon, és majd kitesz valahol! Ott, ahol én szólok, naná! Menni akartam, ha ez azzal is jár, hogy össze leszünk zárva.

Mert az utóbbi hetekben szemeim előtt állandóan a tenger táncolt. Akkor is, ha nem láttam, csak

hallottam moráját. Hiányzott a bárka. A Noé-féle. Honvágy lett volna? A sokszínűség hiánya? Vagy az lehetett a baj, hogy „ketten is egyedül” állapotba jutottunk? A tömegiszony iszonya? Nem tudom, de tényleg.

S hiányzott az a bárka is, amiről én álmodtam. Ahová megérkezni lehet. Ahol nincs tömeg. Ahol rám vár valaki.

- Ha nem viszel, nem könnyögrök! - vetettem oda vállat vonva. Megvártam, míg elalszik, és egyáltalán nem kulcsrakész építményét elkötöttem. Nemcsak az a bizonyos lécs hiányzott még róla, erre hamarosan rájöttem. És nem is csak emiatt volt nehézkes az irányítás. Emberem² szándékosan elhallgatta előlem a technikai részleteket. Hirtelen nagyon nő lettem, amikor segíteni szerettem volna neki a mielőbbi indulás érdekében. Talán sejtette, hogy nem csak a szám jár, hanem az agyam is, és félt, hogy nyakába zúdított szónoklataim, mint például „A cselekedet azon férfiuék kétségbeesett próbálkozása, akik nem tudnak álmodni!” valamiféle figyelemelterelést szolgálnak.

Noha akkoriban ezt a mondást neki céloztam, és e frappáns kis szövegben én testesítettem meg a kreatív, nem álmodozó, annál jóval mélyebb jelentéssel bíró Álmodót, eljött az ideje nekem is tettekre váltani.

Mert most éppen a félig szétesett bárka dülöngél alattam, én megint kezdek tengeribeteg lenni, és egy darab telefonszám sincs kéznél! Telefon sincs még, ami azt illeti. Pali Madár alszik valahol, vele sem tudok üzenetet küldeni, hogy mentsenek meg, amúgy is, kinek is üzennék! Emberem²-nek, aki holnap reggel úgymint elátkoz?

Sajnálom kissé magam. Többet érdemelnék, tudom. De süllyedek! És tömondatokban vagyok kénytelen filozofálni.

Ez a helyzet másképp is felfogható, görgetem tovább a gondolatok láncát, igen, továbbra is hosszasan, mert nőként sosem bírtam megérteni a tömondatok lényegét. Kellemetlen, sőt, életveszély, amiben vagyok! Ám ha ez újabb esély, újabb választási lehetőség? Noé sosem állította, hogy az a világ, amelyben éppen élünk, a lehetséges változatok legjobbika! Ezért engedhette, hogy megmentésem ellenére kiszálljak abból a ladikból. A te választásod, gondolhatta magában, olyan lesz, amilyennek megéled. Igaza lehetett, nem kenhetek rá semmilyen felelősséget.

Megtehetem, hogy leülök, és feladom. Megvárom, míg elsüllyed alattam a bárka, és kapálózás, fulladozás árán, de nyugalomba kerülök. Vagy összekapom magam újra, mint már annyiszor, itt hagyom a legalább eddig kilátással kecsegtető, legalábbis induláskor boldogságba vezetőnek tűnő, ugyan csak átmeneti helyzetet, ahol pillanatnyilag ugyancsak erőteljesen villog a vészjelző, de ennél csak jobb szituációba kerülhetek.

Újabb hullámok csapkodása, bennem, körülöttem, de beérhet a dolog, és boldog lehetek. Nem számít, ha sebeikkel, az sem, hogy nem is sebesen, ha sikerül megérkezniem.

Tehát, most ugrom. Nem partközelsben vagyok, nem biztos, hogy lesz révbe érés. Pedig már nagyon megértem rá. Ha nem hallasz rólam többé, szeretném, ha megértenél, és tudd, hogy legalább megpróbáltam. És akkor is szurkolj nekem, úgy, utólag is!

Mert lehet, hogy mégis vár rám egy part. S olyan jól leszek, úgy lefoglal (Jaj. Majdnem azt mondtam, Emberem³, de nem, elég volt, nem sorszámozom őket tovább!) az a hétköznapi, neked talán egysikúnak tűnő élet, a Másikról való gondoskodás, hogy nem diktálom levegőbe a továbbiakat. Pedig sokszor eszembe jut majd, megérdemelnéd, hogy erről is tudj. A hányattatásaim után arról a vágyott... Tudod. Így volna kerek.

Kék kockás varázslat

Egészen kicsi koromban szürke színűnek láttam a világot. Ez a szememen lévő vastag szürkehályog következménye volt. Ezért nem igazán érdekelték a játékok sem. Ha meg is szerettem egy-egy puha tárgyat, csak azt tapogattam, nyomkodtam hosszú ideig. Hiába kérte édesanyám, hogy vessek rá egy pillantást, nem engedelmeskedtem. Elég volt, ha a hangját hallottam, mert a szürkéség láttán nem volt élmény számomra mások szemébe nézni.

Egyéves voltam, amikor a második szemműtétem folyamán eltávolították a látószervemben lévő hályogmaradványt. Aliglátóvá váltam. A tény, hogy már mindent színesnek látok, részben felkavart, részben új, pozitív élményként hatott rám. Az eddig hön szeretett, sárga színű puha játékmacskámtól például irtózni kezdtem, ám a kék első látásra lenyűgözött. Ez a kedvenc színem ma is.

Akkoriban az egyik legkedvesebb időtöltésemmé vált a konyhában történő zenehallgatás anyával. Így lett lételemem a könnyűzene. Miközben szólt a magnó vagy a rádió, olykor a fehér konyhaszekrényünkbe is bekukkantottam. Megtetszett az ott sorakozó edények csörömpölő hangja. Egyszer egy kerek, drapp tányér földre dobását is kipróbáltam, hogy minél cifrább zajt keltssek vele, mert számomra nagyon fontosak a hangok. Nem ismertem annak törekeny természetét, és a szóban forgó tányér két kifli alakú darabra tört. Ettől nagyon megijedtem. E rémület után végleg elkerültem a porcelánedényeket, mint játészereközöket.

Pár nappal később, egy derús délelőttön ismét hallgattam a rádiót a konyhában. Ültem az etetőpadomban, s láttam, hogy velem szemben is „ül” a szekrényajtón valami kék színű tárgy. A tányérral történt „baleset” után nem mertem a közelébe férközni. Csupán anyai nagyikám vette észre, hogy érdeklődve szemlégetem.

- Az törölőruha - mondta nagy. Ezután már közelebb merészkedtem „ő” kékségéhez. Ekkor vettem észre, hogy fehér kockák is „nevetgélnek” rajta. Azt hittem: a törölő „szemtelenkedik” velem, amiért távolról „nem mutatta meg” a kockáit. Nem ez történt. Csupán gyenge szemem rendetlenkedett, s csak közelről nézve észleltem, milyen is valójában a kék kockás törölőkendő. Már azelőtt tudtam, hogy a ruha nem törekeny, mint a porcelántányér. Azonban a biztonság kedvéért először csak lassan, óvatosan engedtem ki kezemből a törölőt, és eresztettem le a pévécére. A kendő gömb alakú lett, de épségben maradt. Nagy kirázta.

- Ezt már mosni kell! - kiáltotta vidáman. A ruharázás hangja erős volt kifinomult fülemnek, ám mikor nagy visszaakasztotta a szekrényre, újból ledobtam, mert anya nem hitte, hogy játszom vele. Ám mikor meggyőződött erről, így örvendezett:

- Juj! De szemtelen egy babus! - És mikor rásandítottam nagyira, majd mosolygó édesanyámra, anya ezt mondta örömmel:

- Jé! Rám nézett a baba! - A törölődobálás volt az első incselkedős játékomb. Még a kiságyba is magam mellé tettem néha. Hasonlót jól látók is játszanak. És ekkor döböntem rá, milyen jó érzés szerettemre nézni, főleg, ha még játszom is velük.

Hároméves koromban új lakásba költöztünk, ahol kisebb volt a konyha. Így kevés volt a hely a törölővel

történi játszáshoz. Legkedvesebb textiliámat azért nem hagytam cserben. Ha például anya olyan zenét hallgatott, melyet dörmögősnek, félelmetesnek ítélt, felkaptam a törölt, s beszaladtam vele a szobámba.

Nehéz tanulással, betegségekkel teli gyermekkorom volt. Nem szerettem az iskolás életet a számomra nagy teher, s a csúfolódó diáktársak miatt. Eleinte nem volt megfelelő szemüvegem az íráshoz, olvasáshoz. Így rengeteget kínlódtam a tanulással. Kezdődő allergiám miatt sokat hiányoztam, ám jó tanuló lettem, amikor távcsőszemüveget kaptam. Anya is sokat segített a leckékben: jószerevével ő tanított meg írni, olvasni, számolni. Az általános iskola befejezése után egy speciális szakképző intézményben elsajátítottam a tízujjas vakírást és a számítógépezelő-használó szakmát.

A nyíregyházi Bánki Donát Középiskolát szerettem igazán, ahol a gimnáziumi tanulmányaimat végeztem távoktatás keretében. A konzultációkra szinte olyan örömmel jártam, mint egy klubba. A nyári szünetben hiányzott ez a közösség. Ilyet régebben sosem tapasztaltam. Furcsa, hogy a tanárim és diáktársaim itt kedvesebbek, megértőbbek voltak velem szemben, mint a speciális tanintézményekben. Egy-két hetente, szombati napokon jártunk iskolába. Az órák anyagát digitális diktafonnal rögzítettem, s otthon számítógépre másolás után hallgattam. A házi feladatokat e-mailben küldtem el. Csak szóban vizsgáztam, mert írás alól felmentettek Budapesten az erre hivatott szervnél. A tanulmányi átlagom négyes volt.

Nehéz éveim alatt oly sokszor szerettem volna magamhoz venni a picit koromban látott, hön szeretett konyharuhámat. Különösen kilencéves koromban hiányzott nagyon, amikor az iskola közelébe költöztünk, s a nagy lakása távol esett otthonunktól. A nagyie, aki mindig eszembe jutott kedvenc kék kockásomról. A messzeség okán ritkábban tudtam eljutni nagyszülőmhöz. Bánatomban egyszer gyalog is megtettem szüleimmel a hosszú utat, hogy megtudjam, milyen messzire kerültünk idős szerettemtől. A konyharuhát mással próbáltam pótolni, mert a régi tönkrement. Ugyanis édesanyám egy szép napon az ebéd melegítése közben kockás kedvencemmel fogta meg a lábas fülét, s a gáztűzhely lángja belekapott a törülőbe. Ez az incidens „halálos” sebet ejtett rajta. A boltokban nem lehetett ilyet kapni. Bár sikerült szerezni olyan ruhaszövetet, melynek anyaga teljesen más volt, mint a konyharuháké. A kék kockái is halvány színben sápadoztak, de így is örültem neki: évekig helyettesként szolgált. A szakiskolában egy kedves ismerősöm világoskék csíkos pólója is megtetszett. Vettünk egy ehhez hasonlót, melyet fejem alá terítettem a párnámra, úgy aludtam el, s néhányszor az iskolába is elvittem. Ha kimostuk, nagyon hiányzott. Azonban az igazi törülőruha után így is vágyakoztam, reménytelenül.

A sors kegye folytán települt környékünkre egy divatruház, ahol az öltözködésre használt ruhák mellett más textiliák is kaphatók. A negyedik évfolyamot végeztem a Bánkiban, amikor egy borús, őszi napon otthon a leckét bújtam, szüleim pedig vásároltak maguknak a fent említett boltban. Óriási meglepetésként fogadott, amikor pakkjukból „kikandikált” egy szép, új törülőruha, s róla kék-fehér kockák „nevettek” rám. Ez régi imádottamhoz hasonlított. Szívem repesett az örömtől, mikor megtudtam, hogy szüleim ezt nekem szánták. Azóta velem van nap közben, s minden éjjel a párnámra terítem, s hozzá simulva álmodom.

2012-ben ragyogó, langyos idővel köszöntött ránk a tavasz. Gyakran vágytam a szabadba. Nem tudtam megfelelően kiélvezni a jó időt, mert izgalommal készültem az érettségire. Fontosnak éreztem a sikeres vizsgát, hisz régi vágyam volt a gimnázium elvégzése. Rettogtem attól, hogy nem jól sikerül a nagy megmértetés, s a tanévisméltés képe rémített. Hiszen nem élhettem másik, évek óta tartó nagy céloknak, a francia nyelv tanulásának. A sok lecke mellett nem győztem idővel, s energiával. A nagy

érettségi hajrá közben egyre többször úgy éreztem: minél többet tanulok, annál kevesebbet tudok. Édesanyám időnként belekérdezett a leckébe, alig nyögdécseltem valamit. Ettől félelmem tovább fokozódott.

Ijedtemben egyre többször kerestem menedéket tanulás közben a kabalatörlőmnél. Anya ennek láttán azt ajánlotta, rejtsem el táskám mélyében, hátha az érettségim is jót tesz majd lelkemnek az a tudat, hogy velem van.

A vizsga előtt mindenféle rosszat álmodtam. Tudtam, hogy a pokoli félelemtől történik. Az érettségi reggelén a felszerelés mellé becsúsztottam nagy, fehér nyári táskámba a törlőmet is. Ám a vizsgabizottság mindenkitől szigorúan elkérte a táskákat, nehogy valaki puskázzon. Mielőtt leadtam a csomagomat, közöltem a bizottsággal, hogy táskám rejt egy kabalát, mert nagyon izgulok. Mire tutorom így szólt:

- Nyugodtan vegye ki, s teritse maga elé a padra azt a „törlőközőt”! - E gesztustól meghatódtam. Hirtelen a speciális iskolai, alsó tagozatos éveim emlékei jelentek meg előttem, amikor hangosan sírtam, mert tanáraink elvették tőlem kedvenc csokoládém papírját, mellyel otthoni hangulatot próbáltam varázsolni az iskola rideg világába. Ráadásul tanáraink még abba is beleszóltak nyolcéves koromban, hogy mivel töltssem otthon a szabadidőmet. A Bánkiban pedig ahol felnőttek ülnek a vizsgáztatók előtt, megengedték, hogy kabalámmal feleljek. Míg szüleim otthon rendkívül izgatottan várták az eredményt, addig a tételem kihúzását követően a padomon várakozó kék kockásomhoz bújva állítottam össze feleletemet egy-egy tantárgyból, s szóbeli beszámolómnak csodájára jártak a tanáraink. Földrajzból például olyan tételt húztam, melynek témájával keveset foglalkoztunk a gimnáziumban. Azt hittem, ebből felelek majd a leggyatrábban. Ám a pici kori, tévéből szerzett információim alapján a kabalámat tapogatva mégis sikerült felhozni agyam mélyéről ezt is. A jó teljesítmény után a vizsgáztatók úgy vélték: valószínűleg kicsi koromban szemben volt ágyammal a tévé. Ám régóta tartó, valóság iránti vonzalmam által emlékszem így vissza a régen hallottakra. A térképhasználatban pedig a gyengén látóknak készített földrajzatlazsom segített.

Mikor megpillantottam majdnem színjeles érettségi bizonyítványomat, nem hittem a szememnek. Viszont a szüleim szívét is megdobogtató eredmény igaz volt. Sosem fogom elfeledni remegve várt, életre szóló élményekkel teli, sikeres érettségi vizsgámat, melyet amíg élek, „törlősségi”-nek becézek.

Utolsó Esély

Hangos sóhaj szakadt fel a mellkasomból, amint a nő mögött bezárult az üzlet ajtaja.

- Komolyan mondom, még egy ilyen vevő, és világá szaladok!

- morogtam. Rosie feje jelent meg a raktárajtóban, az én tekintetem pedig vigyorgó ábrázatára esett.

Résnyire húztam a szemem, majd keresztbe fontam a karomat magam előtt.

- Elárulnád, mégis mi az, amin ilyen jól szórakozol?

- kérdeztem sértetten. Még mindig vigyorgó fejét követte a teste is, és egy piruett szökkenéssel mellettem termett.

- Egyszerűen csak muris, hogy a szegény, mit sem sejtő halandók mennyire ki tudnak hozni a sodrodból. - kacarászott.

- Csak a gözcsap hiányzik ilyenkor a fejedről!

- De hát te is hallottad, mit leművelt itt nekem!

- érveltem az igazam mellett.

- A végén már azt hittem, a fejére borítom az összes krémet, amit lepakoltatott velem a polcokról. A szeme sarkából rám pillantott.

- Vagy esetleg megátkozod? Vállat vontam.

- Még az is előfordulhatott volna.

- Sejtettem. - folytatta komolyabb hangot megütve

- akkor viszont oda lett volna a gondosan felépített inkognitó. Elhúztam a számat. Témánál vagyunk.

Sokszor hallani az emberektől, hogy a sorsunk befolyásolható, a döntéseink képesek azt megváltoztatni, és mindig van legalább két út előttünk, amire, ha szeretnénk, ráléphetünk. Nos, az én létem erre pontosan ráció. A sorsom már születésemkor beteljesedett, és ha akartam sem választhatam volna más utat. Bár...az is igaz, hogy nem vagyok ember. Nem egészen. Boszorkány vagyok, és arra esküdtem fel, mint a Fehér Rend tagja, hogy óvni és védeni fogok minden olyan teremtményt, melyet a sötét hatalmak képesek befolyásolni, és ezáltal a pusztulásba sodorni. Ám ez szigorúan titokban tartandó, és semmi esetre sem derülhet rá fény. Annak katasztrofális vége lehetne...jobb nem is gondolni rá. Ezért élünk az emberek között, beépülve a társadalomba, ezért van a tanítványommal közösen egy natúrkozmetikumokat forgalmazó üzletünk. Ironikus, hogy míg nappal bőrszépítő kencéket árulok, és próbálom kielégíteni a vásárlói igényeket, addig éjjel vadászom. Ha a rend hírt kap egy sötét teremtményről - lett legyen az sötét boszorkány, démon vagy más romlott lélek - az én dolgom megtalálni és megsemmisíteni. Röviden: én vagyok a Pusztító. Kudarcot még sosem vallottam. Amint ezek a gondolatok cikáztak a fejemben, nyílt az ajtó, és szembetaláltam magam a társammal. Tony az egyik legprofibb nyomkövető és olvasó a boszorkánymesterek között, ezért is választottam magam mellé. Bár a Rend szabályai szerint rangban fölötte állok, ennél fogva követnie kellene az utasításaimat, hajlamos az öntörvényűsége. Amikor ezt számon kérem rajta, tettetett felháborodással, pimaszul a képembe vágja, hogy ennek ellenére mégis égető szükségem van rá, emellett ő mindig is "szabad lélek"-ként tekintett magára. Erre a kijelentésére általában csak a szememet forgatom.

- Mi újság?

- kérdeztem nyugtalanul, mert a tekintetében volt valami furcsán vészjósló. A pultra könyökölt, és mélyen a szemembe nézve válaszolt.

- Személyesen Kendra adta ki a ma éjjeli feladatot. Hirtelen a tudómban rekedt minden levegő. Suttogva ismételtém el a legmeggrázóbb szót a mondatából.

- Személyesen... Bólintott, majd jelezte, itt az ideje mára bezárni a bazárt, és készülődni az éjszakai műszakra. Két órával később már a fényes, fekete terepjáróban ültünk, mi magunk is talpig feketében. Már este hét is elmúlt, s így tökéletesen beleolvadhattunk a leszálló sötétségbe. Tonyhoz fordultam.

- Hová vezettek a nyomok? - tettem fel az egyik olyan kérdést, amire még nem tudtam a választ. Társam ugyanis beszámolt a Mesterrel folytatott beszélgetéséről. Ő, vagyis Kendra, a ma élő leghatalmasabb fehér boszorkány, a Rend vezetője. Általában a helyettese, Carlos adta ki az utasításokat a vadászattal kapcsolatban. Eddig csak egyszer fordult elő, hogy Kendra személyesen is bekapcsolódott egy ügybe, de akkor az majdnem mindegyikünk életébe került, tehát joggal érezhettem, óriási a baj. Amikor Tony beavatott a részletekbe, gyanúm sokszorosan is beigazolódtott. Hugh, Rendünk másik nagyra becsült tagja érző. Sajnos még nem volt szerencsém találkozni vele. Képes megítélni az ember lelkének legmélyén rejlő képességet, akár pozitív, akár negatív töltetű az adottság. Jelentést küldött a Rend vezetőjének, hogy a városunkba érkezett egy nő, akiétől sötétebb lelke talán csak magának az Ördögnek van, és érzékelt még nála nagyon erős sötét tudást is. Folyamatosan a figyelte, mindig a sarkában volt, és várt. Aztán az utóbbi pár napban sorra érkeztek a rendőrségre a különböző eltűnéseket bejelentő telefonhívások. (Igen...ott is vannak páran a Rend tagjai közül...) Hugh semmit sem tehetett, hisz nem tudta bizonyítani, hogy az események mögött állhat valaki, az pedig szóba sem jöhetett, hogy nyilvánosan megvádolja, mert egyrészt, ha így dolgoznánk, az egész inkognitó felesleges lenne, másrészt úgy tűnt, a környéken nagyon megkedvelték az újonnan érkezett hölgyeményt. De aztán minden megváltozott. Az eltűnt személyek pontosan azután hat nappal kerültek elő, hogy utójára látták őket. A viselkedésünk teljesen normálisnak tűnt, azt az apróságot leszámítva, hogy semmire sem emlékeztek abból, ami az elmúlt hat nap alatt történt velük. Ez volt Hugh számára a figyelmeztető jel, azonnal cselekednie kellett. Immár teljesen biztos volt benne, hogy a nő áll a dolog hátterében...vagyis...valaki, aki az egyszerű emberek szemében egy dekoratív fiatal nő...aki melleleg démonhadseréget teremt...

- A külváros melletti folyóparthoz

- felelt a társam.

- Egész pontosan a romos kastélyhoz. Komoran felnevettem.

- Remek választás! Roppant teátrális!

- kiáltottam gúnyosan.

- A horror iparra kellett volna szakosodnia!

- Azt meghiszem!

- csettintett a nyelvvel Tony.

- Oscar-díj gyanús a díszlet. Gyakran ironizáltunk, miközben vadászatra indultunk, de most valahogy minden más volt. Sokkal baljósatúbb. Felsőhajtottam.

- Tudom, mi áll vagy bukik a ma éjjeli teljesítményemen - apró szünetet tartottam - a világunk sorsa. Tony nem szólt egy szót sem, csak elengedte a sebváltót, és erősen megszorította a kezemet. A romos kastélyról, mely a folyóparton állt, már jó pár éve senki nem vett tudomást. Néhányan még emlékeztek rá,

és a bátrabbak el is zarándokoltak, hogy megnézzék, de ahhoz, hogy bemenjének, már senkinek nem fülött a foga. Az a szóbeszéd terjedt mindenfelé, hogy átkozott hely, és szellemek tanyáznak a falai között. Ez az állítás talán nem is állt olyan távol a valóságtól. Ahogy felmentünk az ódon lépcsősoron, nyugtalanságom egyre csak fokozódott. Jobbra is és balra is árnyakat láttam, ami azt bizonyította, nem vagyunk egyedül.

- Szerencse, hogy nincs szükségünk elemlámpára.

- szólt fojtott hangon Tony.

- Úgy érzem, szükségem lesz mindkét kezemre. Aprót bólintottam.

- Pontosan. Néha jól jön a sötétben látás képessége. A látásunk leginkább a macskákéhoz hasonlatos. A pupillánk is ennek megfelelően változik. Tökéletesen látunk a sötétben is. Egyre beljebb hatoltunk, s nemsokára elérkeztünk a kúria szívébe. Hatalmas, bálterem nagyságú fogadószobában találtuk magunkat, ahol annak dacára, hogy több éven át senki sem járt, túl nagy volt a rend. A falakat csodás selyemtapéta fedte, a bársonykárpitozott székek és kanapék pedig olyan újnak tetszettek, mintha csak tegnap hozatták volna mindet a bútorboltból. Lélegzetünket visszafojtva füleltünk, de a csend, ami körülött bennünket, szinte siketítő volt. Végül én törtem meg.

- Találtál valamit?

- kérdeztem halkán, mert társam időközben a hidegen ásító kandallót vette szemügyre.

- Azt hiszem igen.

- válaszolt, de a hangja furcsán akadozónak tűnt.

- De nem tudom mire vélni... Azonnal mellette termettem, és arra felé fordítottam a fejem, amerre ő nézett. És akkor éles fájdalom hasított a fejembe, olyan elképzelhetetlen kín, amelyet addig még elképzelni sem tudtam. Éreztem, hogy a padlóra roskadok, mint egy zsák, de a végtagjaim merevek és erőtelnek voltak, semmit sem tehettem az ütközés elkerülése érdekében. Aztán a fájdalom lassacskán szűnni kezdett, de érezkeltem, hogy az elmém gúzsba kötötte egy sötét igézet. Össze voltam zavarodva, hiszen eddig azt hittem, én vagyok az egyetlen boszorkány, aki képes az elmét bilincsbe zárni. A Rendem feje is így tudta, és úgy vélte, igen nagy kegy, hogy fehér véru birtokolja, nem pedig a sötétek egyike... Aztán meghallottam a hangot a fejemben...a saját hangomat... - Örülök, hogy végre láthatlak, drága Rebecca! Remélem, te is éppen annyira örülsz a találkozásnak, mint én. - nevetett, de a hangja minden jókedvet nélkülözött. Tömény gonoszság áradt belőle. Végre ki tudtam nyitni a szememet, és amikor képes voltam fókuszálni, ott álltam a hatalmas terem kellős közepén, és farkasszemet néztem saját magammal. Illetve a tökéletes másommal... Tonyt ugyanaz az igézet láncolta a közeli kanapéhoz, ami engem is kínzott. Tudtam, minden szót hall, mindent lát, és mindent érez, de tenni semmit sem tud. Ránéztem, és lángba borult a szívem...hogyan lehettem ennyire idióta...nem vettem észre a bennem rejlő érzéseket...sem az ő érzelmeit...szerettem...tisztan szívemből...

- Ó, nagyon köszönöm! - furakodott ismét a hangom sötét változata a fejembe.

- Így sokkal egyszerűbb lesz minden! Kezdtém kijönni a békétüresből. Még mindig nem értettem semmit, fogalmam sem volt arról, ki ez a boszorkány, mit akar, és legfőképp: hogyan lehet Ó Én? Megvizsgáltam a rontást, mely akadályozott abban, hogy az elméjébe törjek. Iszonyú erőfeszítés árán rést nyitottam rajta, és tudatomat átcsúszattam az övébe. Különböző képek villantak fel előttem, mintha gyorscsévélőre állítottak volna egy filmet. Két totyogó kislányt láttam, ikreket, egyforma szabású ruhájuk csak a színében különbözött. Az egyik piros volt a másik pedig zöld...a piros ruhás mintha mérges lett volna, és hirtelen

megragadta a zöld ruhás torkát, és szorongatni kezdte...majd sikoltozást hallottam, és egy felnött nőt, amint lélekszakadva rohan a gyerekek felé... Nem akartam elhinni azt, amivel szembesültem...az a nő...az én anyám. Hirtelen rántást éreztem, és a kép eltűnt, én pedig újból a padlón találtam magam. A rontás sem tudott annyira lebénítani, mint az előbbi képsor.

- Ez volt a pillanat, amikor kiderült, miben különbözünk, nővérekem! - szólalt meg sziruposan.

- Anyánk rögtön eltávolított a közeledből, mert tudta, ha nem teszi, rövid időn belül végeztem volna veled, és a hatalmam már akkor teljes lehetett volna. A vér olyan kötelék, amit nem lehet felbontani...de ő roppant furfangosan elrejtett előlem, és Kendra védelmét kérte... az ostoba... Fellángolt a dühöm. Erősebben, mint az utóbbi időben bármikor.

- Ne merj így beszélni az anyámról! - üvöltöttem teli torokból.

- Nincs semmi jogod hozzá! Felkacagott.

- Ó, ne légy már ilyen! - kényeskedett, de a hangjától még a hátamon is felállt a szőr.

- Nem kell már sok idő ahhoz, hogy olyanná válj, mint én, és akkor majd megérted, miről beszélék. Elakadt a szavam. Eddig biztosra vettem, hogy meg akar ölni. Hogy én voltam a célpont.

- Mégis, mi a fenét akarsz ezzel elérni?

- köptem a szavakat.

- Nem juthatsz ki innen... élve semmiképp! Fölvonta a szemöldökét.

- Úgy gondold? Akkor közlöm, hogy óriásit tévedsz. Démonjaim már a Rend rejtekhelyén vannak, és épp ezekben a pillanatokban veszik át az irányítást felette. Ami pedig téged illet, kedves testvérem, megfizetsz mindazért a kínzásért, amit el kellett szenvednem miattad. Amikor idejöttél, még nem is sejtettem, mekkora fegyvert fogsz a kezembe adni. De te megtetted. Igaz szerelmed itt van körülünkben, és a szerelem legalább olyan erős, mint a vér köteléke. Igazán kár...egész jóképű a fickó...mégis fel kell áldoznom... - ezzel odalépett Tony mellé, és szájon csókolta. Abban a pillanatban azt hittem, elveszítem a józan eszemet, de a tudatom meglepően tisztá maradt. Úgy tűnik, az ikertestvérem mindent tudott rólam, azóta, hogy megszülettünk, de egyvalamit nem. Amit úgy hívnak, Utolsó Esély...ő számításba se vette...túlságosan önző és alantas volt hozzá... Tudtam, mit kell tennem. Óvatosan, hogy ne figyeljen fel a mozdulatra, a hátam mögé csúsztattam a kezem, és kitapintottam az övembe csúsztatott pengét. Bár a helyiségben hideg volt, az acél tűzforró, és ez megerősített abban, helyesen cselekszem. Tonyra néztem, aki már tökéletesen tisztában volt velem, mire is készülök. A tekintete könyörgő volt, és egy pillanatra meg is ingott volna az elhatározásom, ha nem épp az ő élete forog kockán. Villámgyorsan kihúztam a törő, majd ugyanazzal a lendülettel egyenesen a szívem közepébe döftem. Nem éreztem fájdalmat... azután, hogy végzetes sebet ejtettem magamon, a tudatom csodával határos módon elvált a testemtől, és ott maradt az átkozott falak között. Láttam, ahogy az ikertestvérem szeméből fekete vér serken, és azt is, hogy azután kínok között vergődve megsemmisül... Tony ott maradt egyedül, megszabadulva a rontás béklyójából. Odakúszott a testem mellé, melyből az utolsó csepp vér is elszivárgott, és a mellkasomra hajtotta a fejét. Amikor ismét felnézett, nem sírt, de tekintetéből olyan mérhetetlen fájdalmat olvastam ki, hogy ha még lett volna szívem, egész biztos beleszakad. Múltak a percek, és azon kaptam magam, nem csak néz, de lát is engem. Nem tudtam, képes vagyok e beszélni, minden esetre megpróbáltam. De csak néma hangok hagyták el az ajkamat, szólni már nem voltam képes. Kinyújtottam felé a kezem, és ő is ezt tette. Amikor az ujjaink összeérték, hirtelen úgy éreztem, ismét hús-vér ember vagyok. Mintha megerősítést nyert volna valamiben,

elhúzódtól tőlem, és kirántotta a mellkasomból kiálló pengét. Pánikba estem, de nem tudtam elvonni a figyelmét. Lelki szemeim előtt lejátszódott, mire készül. Képtelen voltam elfordítani a tekintetemet, de nem akartam látni, ahogy véget vet az életének. Azután a csodálkozástól távra maradt a szám. Nem öngyilkosságra készült... a pengét a csuklójához nyomta, amiből friss vér serkent, és egyenesen mozdulatlan szívemre csepegett. Éreztem, hogy halványulok, és nem tudtam, mi fog történni, amikor egy pillanattal később ismét éreztem a hátam alatt a véremtől lucskos szőnyeget. Újra azt éreztem, hogy élek. A szívem viszont nem dobogott... akkor mégis hogyan lehetséges?

- Szerelmem... térj magadhoz... kérlek... tudom, hogy hallasz... Felpattant a szemem. Ha eddig azt hittem éleslátó vagyok, hát óriásit tévedtem. Most láttam csak igazán mindent, a maga teljes valójában. Olyan pontosan ki tudtam venni a szoba részleteit, mint még addig soha. Ám nem az érdekelt...elfordítottam a fejem, és belenéztem abba a szempárba, amit mostantól minden egyes nap látni akartam, és mindent odaadtam volna azért, hogy ez igaz legyen... Viszont...ha látok, és érzek is, akkor beszélni is tudok...

- Hogyan lehetséges? - ez volt az első kérdés, amire választ akartam kapni. Meglepetésemre Tony bűnbánóan lehajtotta a fejét, és úgy tűnt, küzd a szavakkal.

- Lehet, hogy nem fogsz neki örülni, de nem volt más választásom...nem tudok nélküled élni...

- Anthony! - vettem fel régi stílusomat, ami a helyzetemet tekintve igencsak visszásnak tetszett.

- Azonnal magyarázatot követelek! Halványan elmosolyodott, majd minden kertelés nélkül kijelentette:

- Miénk az öröklét, Becca! Megtettem azt, amitől eddig viszolyogtam. Vámpír lettél. Ahogy én is. A szavai sokkoltak. Csak egy módon lehet boszorkányból vagy boszorkánymesterből vámpír...ha az erejét felajánlja cserébe... Ránéztem. Máris sokkal világosabbnak tűnt a bőre, a szeme viszont a régi volt...és abban a pillanatban megértettem, hogy semmi sem lehet olyan fontos számomra, mint ő... Egy pillanatig még fogva tartott a tekintete, a következőben pedig már a száját csókoltam, de olyan hévvel, ami nem is tudtam, hogy bennem lakozik. Ő pedig visszacsókolt, hasonló lelkesedéssel. Hosszú percekig csak csüggtünk egymás ajkán, aztán megszólaltam.

- A szerelmem örökké tiéd!

- a hangom magasabb lett, mint amire emlékeztem, ez csak most tűnt fel.

- Az enyém pedig a tiéd!

- válaszolt őszinte érzélemmel. Talpra ugrottam, és magammal húztam őt is. Várakozóan nézett rám, nem tudta, mit akarok tenni.

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy táplálék után nézzünk. - jelentettem ki. Harsány kacagást kaptam válaszul, majd kézen fogott, és kivezetett a házból. Hangtalanul lesuhantunk a lépcsőn, és beleolvadtunk az éjszakába. Vértörő csillagunk a fejünk fölött ragyogott, miközben vadásztunk... most először... igazából.

A kis ablak meséi

- Ahogy nézlek titeket - mondta a kis ablak -, szóval ahogy itt álltok most kedves bogaraim, látom, nagy gond nyomja a szíveteket.

A sok kicsiny hangyagyerekek lehajtott fejjel sorakoztak egymás mellett, és egy nagy sóhajlás hallatszott az esti hold fényénél.

- Igen, van valami, amit el szeretnék mondani neked kis ablak, remélem, tudsz nekünk segíteni - Az egész még a múlt nyáron kezdődött - kezdett bele Piringyó a történetbe.

Holdsugarka és én elindultunk a szokásos évi nektárgyűjtésre. Útközben talákoztunk egy kedves kis hernyóval, aki éppen egy fa körül csúszkált. Nagyon kedves kis teremtmény volt -tette hozzá Holdsugarka. A kis hernyó csak körbe-körbe járt a fa tövében, és nem is vett bennünket észre. Egy kis idő elteltével felkapaszkodott a fára, és valami nagyon furcsa történt vele. Nem is tudjuk elmondani, hogy micsoda, nem értettük, de nemsokára már csak azt láttuk, hogy elnyeli valami átlátszó szörnyeteg!

- BRRRR - borzongott bele a hangyasereg.

- Azért jöttünk most ide hozzád kis ablak, hogy segíts nekünk és a kis hernyónak, mert nagyon nagyon sajnáljuk, és nem tudjuk, hogyan szabadíthatnánk ki őt.

- Induljunk el és együtt nézzük meg a kis hernyót - ajánlotta a kis ablak - és míg megyünk, elmondok nektek egy csodát, amit alig fogtok elhinni.

- Csoda????? - kérdezték egyszerre Piringyó és társai.

- Igen egy csodát, várjatok, megértitek nemsokára mi is az.

- Tudjátok a hernyók egy nagyon különleges teremtmények. Amikor megszületnek kicsi csúszós állatok. Aztán elérkezik egy nap az életükbe, amikor érzik, el kell menniük otthonról, és egy új lakást kell keresniük. Ekkor elindulnak és a nagy erdő belsejébe mennek, ahol egy lombos fára felmászhatnak és engedik, hogy fa betakarja őket egy édes réteggel. Ezt láttátok, amikor Piringyóval megpillantották a szörnyeteget.

Eközben lassan odaértek a nagy fához.

- Ohhhh - kiáltottak fel ijedten a kis hangyák - eltűnt a hernyó!!!!

- Nyugodjatok meg itt vagyok - szólalt meg mellettük valaki. Erre mindnyájan megfordultak.

- De te pillangó vagy és nem a hernyó! - értetlenkedtek

- Valóban így van - vette át a szót a kis ablak - ő nem hernyó, mert már új ruhába öltözött.

Látjátok ez a csoda amiről a sétánk elején beszéltem. A hernyók bebábozódnak egy kis időre hogy utána ilyen csodálatos teremtmény legyen belőlük.

- Hiszen ez lehetetlen - mondta Holdsugarka - mi láttuk és akkor még csak egy hernyó volt. Hogy változott meg?

- Tudjátok - a pillangó odafordult a hangyákhoz és így folytatta - én átéltem. Ahogy másztam-másztam fel a fára, nagyon elfáradtam és elálmosodtam. Így megpihentem, és egy nagyon szép álmot láttam. Egy nagy fényugár vett körbe, és betakart, amitől olyan jó meleg lett a testem, és nem fáztam. - Mert tudjátok, én nagyon nem szeretem a hideget. Ezután egy virágokkal teli mező képét láttam álmomban, amelyen egy kertész dolgozott, és szépen színek szerint ültette a virágokat egymás mellé. Sárgát, lilát, bíbort, ezüstöt, violát és még sok-sok ezer színű virágot láttam. Aztán valaki elkezdett kopogni - Kopp-kopp csak ezt

hallottam. Először azt hittem, hogy egy fakopáncs, de még erőteljesebben hallottam, és most már egyre közelebről. Akkor vettem észre, hogy a kertész közeledik felém fatalpú cipőjében. Azt mondta nekem, el kell induljak a felhők és a nap felé, felfelé. Elkezdtem erőlködni, hogy bizony én nem tudok repülni, hiszen egy hernyó vagyok. Erre elmosolyodott a kertész, és intett, hogy nézzem meg magam a folyó tükrében. Akkor legnagyobb meglepetésemre sok -sok színbe pompázó szárnyakat vettem észre magamon. Amikor felébredtem azt hittem álmodtam, de ahogy nagy nehezen felébredtem és kimásztam az ágyamból éreztem, hogy nem csak álom volt. Így elmentem és megnéztem magamat a tó tükrében, látjátok már ti is, hogy átváltoztam, és tudok repülni.

Ezzel a pillangó szétnyitotta szárnyait, felemelkedett, és elrepült a napsütötte égbolt felé

A hangyák tátott szájjal figyelték, ahogy eltűnt a pillangó a szemük elől. A kis ablak és barátai hazaindultak, útközben mindenki csodálattal gondolt vissza a kis hernyó átváltozására.

A világgá ment kabát (mese)

Valahol réges-régen történt ez a kis mese. Egy kicsinyke kedves faluban esett meg az, amit most elmesélek. Semmiben nem különbözött ez a kicsinyke falu a többitől. Dolgos emberek lakták, kik szinte névről ismerték egymást. Itt, ezen a csendes kis környéken éldegélt egy idős házaspár. Egy fiúgyermekük volt, aki megházasodott, és fiatal feleségével messze költözött. Így a házaspár már egyedül maradt. Józsi bácsi, vagy, ahogy a felesége Eszter mondja, „Jóskám”, a földeken dolgozott. Szerette a kertjét, s minden évben büszke volt a termésére. Imádta leszedni az Ősz kezdetekor az almát, s csodálkozni piros színében. A szőlőből pedig mindig alig várta, hogy megkóstolhassa, az első pohár borocskát. Na de, ennek a Józsi bácsinak volt egy valamije, amit rettentően féltet. Persze a felesége volt az első, akit mindentől féltett. „Virágocskám”-nak hívta, ami onnan eredt, hogy elsőnek „Esztikének” becézte, majd abból véletlenül néha, „Estike” lett, s így ebből a virágnévből lett a „Virágocskám”. Amit rettentően féltett, az nem volt más, mint egy fekete kabát. Nagyon vigyázott rá. Még régen, régen, mikor nagyon fiatal volt, akkor kapta, s a kabát a szívéhez köt. Kéfélt, tisztította, és nagyon vigyázott rá. S hiába telt az idő, hiába lett öregebb a tulajdonosa, a kabát mindig tiszta volt. Úgy vigyázott rá, mintha a gyermeke volna. Nem volt olyan este, hogy ne kéfélt volna át, s nem fényesítette volna ki a gombokat. S azok mindig olyan fényesek voltak, hogy a légy fenékre esett rajta. - Hely, de szép ez a kabát. - Mondta elismerően, miközben arcán mosoly terült el. De a kabát nem érezte ilyen jól magát. Elvágódott. Napról - napra csak nézegette a falu útját, ami belevezetett a semmibe. Érdekelte a kabátot a messzeség. Egyik este az előszobában a megszokott helyén himbálózott, s elhatározásra jutott. - Megyek. - Adta ki szinte magának az utasítást. - Megint kezdted? - Zsörtölődött rá Eszter fejkendője, ami éppen mellette lógott az egyik fogason. - Feszt csak mennél. - Fújt rá. - Igen. - S ezzel leugrott a fogasról. - Mindent látni akarok. A hegyeket, a folyókat. Sőt, még a tengereket is. - S felállva már indult is. - Mért nem jó itt neked? Hisz vigyáznak rád? - Kérdezte a kék otthonka, aki érezte, hogy ez a mindig kíváncsi, és mindig mindent látni akaró kabátocska hiányozni fog neki. - Ilyen jó világod még egy nem lesz. De a kabátot mindez már nem érdekelte. Kilépett az ajtón, és elindult az udvaron keresztül. Átugrott a kapun, s már várta is a végtelen. Várták a hegyek, a nagy városok. Bizakodva indult el. Ki a faluból végig az út mentén. Egész éjjel ment, s mire felkelt a nap már messze járt. Vándorlása első napján egy kutya érte utol. Nagy bozontos füle ide - oda lengett a feje mellett. - Merre - merre? - Kérdezte a kutya, s lelassította lépteit. - Nem tudom. - Válaszolta könnyedén az utazó, s a végtelenségbe tekintet. - Látni akarok mindent. - S csillogó tekintettel nézett a kutyusra. - Ugorj a hátamra. - Lihegett felé kolbászos illattal a kutya. - Mindegy merre megyek, elviszlek. - S a kutya akkorát vigyorgott, hogy a kabát is elnevette magát. Nem is kellett neki kétszer mondani. Jó volt az állat puha bundájára felülni. Megkapaszkodott a foltos kutya hatalmas hosszú fülében, s az állat már szaladni kezdett. Élvezte a kabát, ahogy a szél végigsüvített mellette. Nagyon messzire jutott, mikor hirtelen már nem bírt kapaszkodni, s elengedte a kutyus fülét. De az állat annyira szaladt, hogy észre sem vette, társa elvesztését. A kabát nagyot bukácsolt, és egy pocsolóba esett. Kimászott belőle, és egy nagy erdő szélén volt, de más kötötte le az érdeklődését. Hatalmas hegyek voltak előtte. Olyanok, amelyeknek a csúcsa már a felhők közé kúszott. „Hogy fogok odáig elmenni” - sápitózott magában, mikor hirtelen mozgolódás támadt a közelében. - Bogáncsnak hívnak. - Mondta a kutya, és nyelvét kinyújtva állt meg az új barátja előtt. - Későn vettem észre, hogy leestél. - Nézte

a koszos kabátot. - Miért estél a tócsába? - Kérdezte vigyorgás közben. - Csak itt volt hely. - Nézett rá mérgesen a kabát, aki még soha nem volt ilyen koszos. - Pattanj a hátamra. - A kutya türelmesen várt, s nem bánta, hogy a kabát teljesen összekoszolja. - Hová viszel? - Kíváncsiskodott, miközben Bogáncs elindult az erdő szélén. A kabát hallgatta a fák suhogását, a levelek, félelmetes nesztét, s az állatok furcsa hangjainak a keveredését. - Te mondtad, hogy sok mindent látni akarsz. Hát, én ráérek. Így elkísérlek. - Nézett rá kajla mosollyal a foltos eb, s tovább haladt előre. A kabát hirtelen csobogó hangokat hallott, majd egy folyón akadt meg a tekintete. Még soha nem látott ilyen nagy folyót. Sőt, be kellett magának vallania, hogy még csak folyót sem látott. Hirtelen minden elvarázsolta. A békák brekegése, a folyó zúgó, bűgő hangja. A madarak éneke, a víz friss, kellemes illata, a víz felszínén játszadozó halacszkák. S tessék, ez a jószág, akit csak nemrég ismert meg, már el is hozta egy nagy folyóhoz. De ami ezután történt, azt már a kabát nem nagyon akarta átérezni. Bogáncs megállt a folyó szélén, és egy hatalmas nagy rángatózással, lerázta magáról a kabátot. Talán még a mai napig sem tudja megmondani, hogyan is történt, de a kabát leesett a kutya hátáról, és a folyó közepére esett. A vad folyó pedig elrabolta. A kabát úszott le az árral, s egyre gyorsult. Kalimpált a karjával, s segítséget keresett. Bogáncs a parton szaladt a kabát után. - Se...blugy, blugy - segítségéig. blugy, blugy. - Csapkod a nagy füledet. - Kibálta be a kutya, segítség gyanánt. A folyó sodrásába több szikla is beleállt, s a kabátnak nagy munkába került, hogy ne csapódjon neki egynek. Közben próbált válaszolni újdonsült barátjának. - Nekem - blugy - nincs nagy fülem. Főleg, - blugy - bozontos fülem nincs. Bogáncs beszaladt a vízben, s bundája teljesen vizes lett. Közeledett barátjához, miközben majdnem őt is elsodorta az ár. A víz belecsapott a szemébe, s így alig látott valamit. De azért sikerült a kabát mellé evickélnie, és óvatosan megfogta a szájával, s kihúzta a partra. A kabát prüszkölt, s alig bírta elhinni, hogy kikerült ebből a slamasztikából. - Legalább, - nézett rá fancsali képpel Bogáncs, - már nem vagy annyira koszos. - Ezzel megrázta magát, s a víz ezer irányba csapódott le a kutyusról. - Hú de nagy kaland volt. - Terült el a fűben a kabát, s hagyta, hogy a naposka kissé megszáradtsa. Ekkor, nem is olyan távolról segítségkérő hangok jutottak el hozzá. -Segítség. Anya hol vagy?? - A kérdés többször megismétlődött. - Nézzük meg. - Tanácsolta Bogáncs, s ahogy a még vizes kabát elhelyezkedett a hátán, már el is indult a hang irányába. Egy kicsi kecskét találtak. Szikla mellett ült, és sírva kereste a mamáját. - Ti tudjátok, hol a mamám? - Kérdezte hüppögve. - Hát nem. - Rázta foltos fejét Bogáncs. - De segítünk megkeresni. - Mondta a kabát, aki kényelmesen feküdt társa hátán. - Hogy hívnak? Őt, - intett a kutya felé, - Bogáncsnak hívják. Én pedig a kabát vagyok. - Merészke vagyok. Fent a hegyekben, - kezdte a kiskecske, - elkóboroltam anyukámtól, s nem találtam vissza. Aztán nagy köd lett, és ide kerültem. - Szája megint sírásra görbült. - Jól elcsatangoltál. - Szólt elismerően a négy lábú. - De tudod mit. - Vigyorgott rá. - Visszakísérünk a hegyre. - Úgyis kalandokat keresünk. - Helyeselt a kabát, aki még csak most nézett szét, s meglepődve vette észre, hogy mennyire elvitte a víz. Hiszen már a hegy lábától nem messze voltak. A kiskecske azonnal jobb kedvre derült. Így már hárman indultak neki az ismeretlen hegynek. Lassan ment le a nap. Az éjszakát egymás mellett töltötték a tisztáson, s a következő nap reggel, már korán nekiindultak. A kabát ismét barátja hátán üldögélt, s nem tudta miért, de szomorúságot érzett. Fogalma sem volt, hogy miért, de még nem is érzett ilyet. A kecske boldogan ugrált elől, s nagyon várta, hogy találkozzon édesanyjával. De egyszer csak Merészke, egy hatalmas kiáltás társaságában eltűnt, a többiek elől. Bogáncs gyorsan előreszaladt, s egy gödörben találták meg a kecskét. - Megütötted magad? - Kérdezte aggódva a kabát. - Nem. De nem tudok kimenni. - Nézett kétségbeesve rájuk Merészke. - Csapkodj a füleddel. - Mondta a kutya. - És akkor mi lesz? -

Érdeklődött a kabát. - Nem tudom. - Csóválta a fejét Bogáncs. - Csak mondtam. - Na jó. Kitaláltam valamit. - S a kabát elmondta a tervét, amivel meg tudják menteni újdonsült barátjukat. Bogáncs óvatosan megharapta a kabát egyik úját, s leeresztette a gödörbe a ruhát. A kecske megkapaszkodott a kabátba, s a kutyus pedig elkezdte felhúzni. A kabát recsegett, s az ujjá a varrásnál kezdett elszakadni, s ismét egyre koszosabb lett. Lassan, és óvatosan, de a kiskecske kikerült a gödörből. A kabát pedig kissé megszakadt, de Bogáncsral együtt megmentették a kiskecskét. Folytatták az útjukat, s már a hegyen másztak felfelé. Lassan egyre kevesebb fa volt körülöttük, s a puha földet, kemény sziklák váltották fel. Bogáncsral egyre nehezebben ment a mászás, de a kiskecskét nem akarták cserbenhagyni. A kabátnak nagyon tetszett a táj. Ahogy jutottak felfelé, s egyre magasabbra kerültek, úgy volt percről - percre csodálatosabb a látvány. Az erdő, a messzebbre elterülő hegyek látványa varázslatos világot nyújtott a kabátnak. Amit a tájban látott az a végtelenség csodálata, a természet szépsége volt. A kabátot lenyűgözte a táj, s a látnivaló. De mégis. Mindezek ellenére, valami miatt szomorú volt. Hirtelen hangos kiabálás zökkentette ki a táj csodálatából. - Jaaaj, a lábam!! - Kiabált Bogáncs. Merészke gyorsan mellette termett, s nézte, hogy a kutyus lába beszorult két kő közé. A kabát leugrott az eb hátáról, aki úgy vonyított, mintha a holdat látná. A barátok hiába forgatták a kutya lábát, az nem akart kiszabadulni. - Hozzál egy erős fát. - Szólt Merészkének a kabát, aki már ügyesen el is ugrándozott, s nemsokára, már vissza is tért. A kabát behelyezte a kő alá a botot, s a kiskecske ráugrott. A kő elmozdult, s Bogáncs lába kiszabadult. A kutyus rálépett a lábára, de a fájdalomtól, csak bicegni tudott. - Maradj itt. Majd segíték megkeresni Merészkének az anyukáját, s utána visszatérek ide. - Mondta hősiesen a kabátka, de már erre nem került sor. - Merészke?! - A kis kecskének a szeme is felcsillogott, mikor meghallotta édesanyja hangját. A kis állat örömmel ugrándozott át a sziklákon, a köveken, s nemsokára már hatalmas pusztát adott édesanyjának. S a kabát most jött rá, hogy miért is szomorú. Hiányzott neki valaki. Valaki, aki nem volt más, mint a gazdája, az öreg bácsi, aki vigyázott rá, mindig tisztán tartotta. S úgy érezte, hogy kalandja, világgá menése itt véget ért. Már csak haza vágyott. A meleg házikóba, ahol nem szakad el, ahol nem lesz sáros, koszos, és vizes. Merészke anyukája megköszönte, hogy Bogáncs és a kabát vigyázott, az ő egyetlenére. S elbúcsúzás után, még a két barát hallotta, ahogy a kiskecske elkezd mesélni anyukájának élete eddigi legnagyobb kalandját. Bogáncs közben kezdett megnyugodni. Még fáj a lába, de már rá tudott állni. - Merre indulunk? - Kérdezte a kutya. - Megyünk haza. - És a világ bejárása? Azzal mi lesz? - Értetlenkedett Bogáncs. - Ennyi volt. Hiányzik az otthon. - De jó, hogy van neked olyan. - Mondta szomorúan a kutya. - El tudsz kísélni oda, ahol találkoztunk? - Kérdezte a kabát. - Nyugi, - mosolygott, - nem ülök rád. - Hát persze. - S elindultak le a hegyről. Bogáncs lassan sántikált a kabát mellett, aki mesélt neki. Mesélt neki az udvarról, ahol eddig lakott. Az állatokról. A meleg lakásról, ami békét, és szeretetet adott neki. Közben pedig haladtak előre. Éjjel megpihentek, s utána frissen tudtak tovább haladni. Bogáncs lába már nem is fáj annyira. Egyszer csak hirtelen a kabát felismert mindent. Az utat, a fákat, s elértek arra a helyre ahol találkoztak. A szerepek felcserélődtek. A szakadt, koszos kabát mutatta az utat, s Bogáncs pedig hűségesen követte. A kabát jókedve egyre jobban nőtt, ahogy közeledtek a házikó felé. Már esteledett, mire megérkeztek. A ház picinyke ablakából halvány fény ragyogott ki. - Ugass párat. - Kérte a kabát. - Fogunk még találkozni? - Kérdezte szomorúan a kutyus. - Ebben biztos vagyok. - Mondta a kabát, s lefeküdt a földre. Bogáncs szót fogadott, s nemsokára lassan megjelent az öreg. Kicsoszogott a kapuhoz, de a szeme azonnal felragyogott. Megismerte a kabátját. - Virágocskám! Gyere! - Kiabált. - Mi van Jóskám? - Lépdelt ki az udvarra a felesége. - Mit találtál? - Itt a kabát. Egy kutya hozta. - S az

öreg bácsi leguggolt, és megsimogatta az ebet, miközben felvette a földről a kabátot. - Elszakadt. - Mondta párjának, miközben átvizsgálta a kabátot. - Hozzad, majd megvarrom. De hozd be azt a kutyát is. - Intett Bogánccs felé. - Tartsuk meg? - Értetlenkedett Jóskám, s közben elindult befelé. - Hát persze. - Füttyentett egy nagyot Jóska felesége, s a kutya azonnal benntermett az udvaron. Így esett a kabát története, aki rájött, hogy bejárhatja a nagyvilágot, s láthat sok - sok csodát, egy idő után a szíve úgyis hazahúzza. S hogy mi lett velük? Természetesen a kabát visszanyerte régi, csodás fényét, illatát. Bogánccs pedig olyan családba került, amiről még csak álmodni sem mert.

Egy emlék

Mindent hófehér takaró borított. A fák levelei lehullottak, ágaikra néha-néha leszállt egy apró madár, megrázta tollait, majd odébb állt. A nyulak és őzek olyan gyorsan szelték át a vidéket, amilyen gyorsan csak lehetett, egy állat sem maradt sokáig ezen a kihalt, lepusztult környéken. Aki csak tehetett, messzire menekült innen, el a hegyekből, ahol minden csupa hó és jég. Nagyot sóhajtottam, leheletem párát rajzolt az üvegre. Elfordultam a hatalmas ajtótól, el a kinti, rideg világtól. A kastélyban ugyan meleg volt, a lángok magasra törtek a kandallóban, a falra helyezett tartókban több száz gyertya pislogott, én mégis fáztam. A táncoló emberek minden négyzetmétert elfedtek, kevés hely volt, ahol szabadon lehetett ácsorogni. Frusztrált az egész környezet, minden olyan idegen és mű volt. Mű volt a pincérek kedvessége, az emberek mosolya, a nők nevetése és a férfiak bókjai.

Szabadulni szerettem volna, de nem tudtam, hogyan tegyem. A kinti hideg tartott egyedül vissza attól, hogy búcsút intsek, és kísétáljak a kétszárnyú ajtón. A hófödte tájban is volt valami mű, amit nem tudtam megmagyarázni. Mintha egy jól megrendezett filmben lettem volna. Óvakodtam, hogy bárkivel is beszéljek vagy táncoljak, noha már többen is felkértek. A teremben uralkodó hangulat feszélyezett, és ezen nem segített az sem, hogy mindenkin álarc volt. Egy maszkos bálban ugyan ez így dukál, mégis ettől úgy éreztem, mintha minden még idegenebb lenne. Egy pincér tartott felém, tálcaján gyöngyöző pezsgővel telt poharak. Fejemmel nemet intettem, mikor kérdően rám nézett, és feleltem a kezemben tartott italt. Egy kortyot nem fogyasztottam belőle, a bent uralkodó meleg és a színes ruhaforgatag így is elkábított, nem hiányzott még egy pohár alkohol is.

A pincér lassan elvonult, én pedig újra kinéztem az ablakon. Azonban most nem a tájat figyeltem, hanem a saját tükörképemet. Olyan idegen volt, amit láttam, olyan ide nem illő. Terebélyes, ráncolt szoknyájú, vérvörös báli ruha volt rajtam. Ujjatlan felsőrészt ezüsthímzés díszítette. Arcomat egy keskeny, vörös maszk fedte csipkebevonattal és az orrésznel néhány toll meredt az ég felé. Hosszú, barna hajam kontyba tűzve csücsült a tarkómon, a ruha színösszeállítása kiemelte élénk kék szememet.

Míg én a tükörképemet figyeltem, egy férfi lépett mögém, széles mosollyal az arcán a kezét nyújtotta, táncra kért fel. Vonakodtam elfogadni a felkérést, hisz ahogy a szemébe néztem, libabőrös lett a karom. Mintha egy életnagyságú babával szemeztem volna. Hangosan beszívtam a levegőt, félelem tört rám. Menekülni szerettem volna, de úgy éreztem, ha ezt teszem, üldözni kezdenek. Így óvatosan a tenyerébe helyeztem kesztyűs kezemet, majd a táncparkettre sétáltunk. Lassan a karjai közé vont, átkarolta a derekam, majd táncba kezdtünk.

Valahogy ijesztő volt az egész, mintha pontosan tudta volna, hogy és mekkorát kell lépnie, szinte siklottunk a levegőben. Nem mertem a férfi szemébe nézni, így folyamatosan az állát és a folyton mosolygó ajkát figyeltem. Jóképű, lélegzetelállító férfi volt, engem mégsem nyugtázott le, inkább kitört a frász tőle. A lélektelen szempár és a tökéletes, ámde rideg mosoly halálra rémített. Hirtelen nem kaptam levegőt, páni

félelem kerített hatalmába. Szabadulni próbáltam az ölelésből, ám a férfi nem engedte, vasmarokkal tartott. Sikítani szerettem volna, de féltem, hogy esetleg így magamra vonom a többi ember figyelmét.

Megrántottam a kezem, méghozzá olyan erővel, hogy a férfi elengedett, én pedig a mögöttem lépkedő nőnek estem. Megfordultam, hogy bocsánatot kérjek tőle, mikor valami fémes koppanást hallottam, és ahogy lenéztem, egy apró kurbli hevert a padlón. Óvatosan lehajoltam érte, majd felvettem és a nő felé nyújtottam. Ő azonban nem vette el, meg sem mozdult, még csak nem is pislogott. Ahogy óvatosan a karja felé nyújtottam a kezem, a nő párja kikapta a kezemből a kurbli és összevont szemöldökkel rám meredt. A hölgy mögé lépett és a hátába szúrta a kurbli. Ijedtemben fel szerettem volna visítani, azonban a torkomra fagyott a szó, ugyanis a lány újra mozogni kezdett. Ahogy gyorsan körbepillantottam, észrevettem, hogy mindenkinek ilyen kurbli áll ki a hátából.

Babákkal voltam körülvéve. Elképedve néztem körbe, és ahogy a pillantásom végigfutott a sokaságon, láttam, hogy mindenki engem figyel. Mindenki a reakciómat várta, én azonban mozdulni sem mertem. Lassan levettem a kesztyűmet és egy hatalmas gombóccal a torkomban a nő karjához értem. Hideg és kemény volt, akár a porcelán, hófehér arcából hatalmas, fekete szemek meredtek rám. Visszahúztam a kesztyűt és óvatosan a kijárat felé lépkedtem. Azonban mikor már csak pár lépésnyire voltam az ajtótól, két ör állt elém, kardjukat nekem szegezve.

Végem volt. Nem tudtam, miért pont én kerültem ebbe a helyzetbe, de tudtam, hogy nem akarok még meghalni, mindennél jobban vágytam az életre. Haza akartam jutni, oda ahol a családom forró ölelésekkel fogad, oda ahol a mosolyok őszinték, és a szemekből ki lehet olvasni az illető érzéseit. Melegre, emberségre vágytam. Ez a gondolat akkora erőt adott nekem, hogy szinte éreztem, ahogy az adrenalin végig száguld az ereimben, és eljut minden testrészembe. Tudtam, az öröknek nem rohanhatok neki, hisz egy szempillantás alatt felnyársalnának, azonban a felfelé vezető lépcső szabad volt. Olyan hirtelen és olyan gyorsan kezdtem rohanni, hogy a teremben lévőknek idejük sem volt felocsúdni a bámulatból, mikor én már a lépcső tetején jártam. Amilyen gyorsan csak tudtam, végignyitogattam az ajtókat, hátha az egyik mögött találok egy lépcsőt, amit a szolgák használnak, esetleg egy olyan szobát, ahol nyugodtan elrejtőzhetek, míg elül a káosz.

A hatalmas ruha nem sok mozgásra adott lehetőséget és éppenséggel pehelysúlyú sem volt, így nehéz volt a menekülés. Nagyjából a nyolcadik ajtónál jártam, mikor meghallottam a lépteket mögülem. Gyorsan berohantam a szobába és belülről kulcsra zártam. A biztonság kedvéért a legnehezebb szekrényt, amit még meg tudtam mozditani, az ajtó elé toltam, majd körbenéztem. Egy átlagos hálószobában voltam, egy ágy, egy íróasztal és néhány szekrény volt benn. Sehova sem tudtam elbújni, semmit sem tudtam fegyverként használni. Ahogy kinéztem az ablakon, láttam, hogy egy fa ága közvetlenül a párkány alatt húzódik végig. Bár kissé életveszélyes vállalkozás volt kiugrani öt méter magasból, nem volt más lehetőségem. Az ajtót megpróbálták kinyitni, és mikor észrevették, hogy be van zárva, ütögetni kezdték. A szívem a torkomban dobogott, a pulzusom az egekben járt, mikor kinyitottam az ablakot és a párkányra álltam. Mély lélegzetet vettem, majd kiugrottam, pont akkor, mikor áttörték az ajtót.

Kezemmel épp időben el tudtam kapni az ágat, majd óvatosan arrébb araszoltam egy másik alá. Ez így folytatódott egészen addig, amíg már csak egy méter választott el a talajtól. Sietnem kellett, hisz bármelyik pillanatban itt lehetnek értem, így elengedtem az ágat és a hóra estem. Felkészültem arra, hogy a hideg a csontomig hatol majd, hogy a ruhámat eláztatja, azonban semmi hasonló nem történt. Mintha az egész apró papírdarabkákból állt volna. Nem volt időm csodálkozni, mert meghallottam a kastély felől a csörtető lépteiket. A sérülések, melyeket a mászás közben ejtettem, égették a bőrömet, legszívesebben megálltam volna, hogy bekötözzem őket, azonban erre sem maradt már időm. A ruhám több helyen elszakadt, az arcomat és a karomat karcolások díszítették.

Nehéz volt a bokáig érő hóban menekülni, miközben a szoknyám súlya lefelé húzott, a szél tombolva fújtt körülöttem, az ágak pedig mindenhol a hajamba és a ruhámba téptek. Könnyek patakzottak az arcomon, a félelem mindenemet átjárta. Az élni akarás volt az egyetlen, ami erőt adott, máskülönben már rég a hóban feküdnék, hagyva, hogy a bábuk megöljenek. Hallottam az ágak recsegését, a hó ropogását magam mögül, néha-néha elrepült egy-egy tör vagy nyilvessző mellettem, azonban ezzel nem törődtem. Túl messzire jutottam már ahhoz, hogy most feladjam. Kezeimet előre nyújtva tapogatóztam a hózáporban, hisz szinte semmit sem láttam a kavargó fehérségtől. Ujjaim hirtelen akadályba ütköztek, én pedig kérdően néztem fel, hogy vajon mi koppant, azonban semmit sem láttam. Tenyeremet ráhelyeztem a üvegre, és ahogy oldalra haladtam, észre kellett vennem, hogy nem fogy el, végtelenül nyújtózik tovább az erdőben.

Ekkor kerített hatalmába a rettegés. Nem volt hová futnom, nem volt hová menekülnöm, ez az üvegburok mindent lezárt. Hiába vertem ököllel, bottal, semmi sem változott. Zokogva rogytam le a hóba, tűzvörös ruhám félelmetesen elütött a hófehér tájtól, akár egy óriási vérfolt. Reszkető ujjaimmal a hajamba túrtam, ami időközben teljesen szétzilálódott a meneküléstől. A könnyek megállíthatatlanul törtek elő a szememből. Hangosan felzokogtam, majd meghallottam az üldözőimet. Ők mikor megláttak, megálltak előttem és lélektelen szemükkel engem figyeltek. Végem van. Nem volt hová mennem, elfogadtam, hogy meghalok. Elfogadtam, hogy nem látom többé a szeretteimet, hogy így ér véget az életem. Csöndes volt a környék, csupán az én zokogásom hallatszott. A könnyfátyolon keresztül a bábukra néztem, akik először nem mozdultak, majd feltartották a kezüket, amiben tört szorongattak. Mintha egy jól megkoreografált szindarabot láttam volna, mindannyian egyszerre vetették rám magukat.

Sikoltva keltem fel az ágyban. Szívem a torkomban dobogott, görcs szorította össze a gyomromat, a torkom égett. Azonban éltem. Az egész egy örületes álom volt. Lassan felültem az ágyban, és ahogy körbepillantottam, hangulatos kis szobám nézett vissza rám. Megkönnyebbülve lélegeztem fel, hogy az egész csupán egy rémálom volt, soha nem voltam bezárva egy óriási hógömbbe. Nem akart senki sem megölni, nem voltak körülöttem életre kelt bábuk. Az ágy melletti kis szekrényre pillantottam, amelyen egy digitális óra hevert, és elképedve néztem a világító, piros számokra. Kereken éjfél volt.

Lassan kikászálódtam az ágynemű közül, és a fürdőbe sétáltam, ahol belenéztem a tükrös szekrénybe, mely a mosdó felett volt. Szemem alatt sötét karikák éktelenkedtek, bőröm sápadt volt, hajam akár a

szénaboglya. Borzalmasan néztem ki, és tudtam, hogy pár órával később sok időt fogok azzal tölteni, hogy eltüntessem a szörnyűséges álom nyomait, azonban most ezzel nem foglalkoztam. Boldog voltam, hogy életem, hogy az egész csak a képzeletem szüleménye volt. Közelebb hajoltam a tükörképemhez, és meglepve tapasztaltam, hogy apró, vörös csíkok díszítették az arcomat. Félve tekintettem le a kezemre, amely szintén tele volt karcolásokkal. Becsuktam a szemem, hogy ne kelljen a bőrömré néznom, hogy lenyugtassam zakatoló szívemet. A fejem hasogatott, így inkább kinyitottam a szekrényt, kivettem belőle egy fájdalomcsillapítóval teli üvegcsét, majd becsuktam az ajtót. Amint bepillantottam a tükörbe, halkán felsikoltottam és elejtettem a gyógyszert. A pirulák szanaszét gurultak a padlón. Óvatosan megfordultam és a polchoz sétáltam, melyen egy vörös maszk hevert. Ugyanaz, amelyiket az álombéli bálon viseltem. Remegő ujjakkal nyúltam a maszkért, amit lassan megemeltem, mire egy cetli hullott a földre. Mikor felvettem, elfehéredve olvastam el a ráírt szöveget.

„Egy emlék a bálon történetekért.”

Csigalépcső

Relaxálni meg kell tanulnia az embernek! Tanácsok, képes leírások, egyéni tapasztalatok szólnak arról, hogy okosabbak és eredményesekek legyünk a témában. Valójában nagyszerű dolgokról van szó, ha rendben mennek a megtanult fázisok. Ám sokszor az ember még arra is képtelen, hogy nyugodtan gondolkodjon. Pedig lényünk része kell, hogy legyen a kiegyensúlyozottság. Nézzük csak! Mindenkinél van egy biztató kép az életéből. Miért ne lehetne ebbe belekapaszkodni a tanácstalan helyzetekben? Az agyban elraktározott csalogató tavaszi tulipánagy vagy egy csendes hóesés a méltóságteljes nyugalmat hordozza magában. Nem nehéz dolog az élet apró szépségeit észrevenni, csak figyelni kell. S ekkor máris lelassul az ember és lelki boldogsága felerősödik. Mindig szerettem eső után a csigaházakat tanulmányozni. Végtelen békét és nyugalmat jelentett, ahogyan a csiga szarvacskáival lassan a külvilág felé kezdett kémlelni. Miközben a fényre ért büszkén, de mégis félve, visszahúzódásra bármikor kész állapotban tolta magát előre. Nehéz házacskája díszesnek tűnt és biztonságosnak. Spirál alakban csavarodó mézskönyomatai még valamilyen szinten színesek is voltak. Számomra összességében volt ő érdekes. A lassan csúszó, terhet cipelő állatka, ki bármelyik pillanatban feldülhet, menedékbe húzódhat, ugyanakkor mégis a maga életét élvezheti. Ez a kép rendszerint megnyugtató volt. Gondolataim csak erre az élményre irányulnak ekkor, és az ő életén kezdek gondolkodni. Sokszor eljutok odáig, hogy az ő háza és előrehaladása nehezebb, mint az én akkori stresszes problémám. Talán ezekből a képekből született, hogy akárhány csigalépcsőn haladok, mindig eszembe jut ez az állatka a lépcső valamelyik szakaszán. Hol szűkül, hol szélesedik a le-feljáró, hol kisebb, hol nagyobb stresszes feladatot kell megoldani. A veszély ugyanúgy rejlik a kivitelezésben, mint a csiga előrehaladásában. Talán a sors is úgy hozza, hogy a váratlanul jött élmények elősegítsék ennek a sajátos megállapításnak az igazolását.

Egyetemista gyermekem egyedül neveltem, mert az élet némileg megtréfált a nagy szerelemmel. Számomra az volt fontos, hogy lányom tanult ember legyen, s megadjam neki azokat az alapokat, melyekkel talpon tud maradni az életben. Megbeszélésünk szerint a hét végét együtt töltöttük volna, mert egy edzőcipőt már rég megígértem neki. A boldog találkozás után máris a kiválasztott cipőboltba indultunk. Menet közben jól beszélgettünk, mert ezt a műfajt jól űztük mindketten. A nagy utcai beszélgetésben máris túlméntünk a kiszemelt boltot, de ez nem volt akadály két csicsergő hölgynek. Néhány visszalépés és jöhet a választás. Mindez másképp történt. Pár lépés vissza, és egy alagsorba tartó hosszú csigalépcső kanyarodott előttünk. Te jó ég! Csigabiga ugye lassan kell mennem? Velem szemben jött a keskeny lépcsőn fölfelé egy apuka kicsi gyerekkel a karján. Egy pillanatig sem haboztam, hogy a lépcső keskenyebbik végére kell nekem állnom. Az apuka felhúzott mellettem, mire megbillentem, és a csiga lassúságától eltérően pillanatokon belül az aljban, vagyis a lenti boltajtóban voltam. Rendkívül erős fájdalmat éreztem, s ezúttal nem tudtam a nyugtató csigaképet magam elé varázsolni. Percek teltek el, és gyermekem kérdésére még válaszolni sem bírtam a fájdalomtól. Anyira futotta az erőmből, hogy bekúsztam a boltba és kértem a lányom, hogy bonyolítsa le a vásárlást. Szegény, ijedt arccal és nyugtalan tekintettel rövid idő alatt kiválasztott egy fekete edzőcipőt, majd kérdően rám nézett. Kérdéseit nem kellett megfogalmaznia, mert tudtam magamtól is. Közöltem vele, hogy felejtse el a mentőt, mert rövid időn belül rendben leszek, az edzőcipőt meg fizesse ki, mert úgy látom, hogy jó lesz. Ezúttal bírálatként mindössze ennyit tudtam mondani.

Elmaradt a sok anyai kérdés: kényelmes-e, biztos ez a szín tetszik, nem kellene még másikat is felpróbálni? Közben igyekeztem a sérült lábam mozgatni, s megtudni, hogy mennyire vagyok képes ráállni.

Nem volt forgalom a boltban, így az eladó hölgy is mellém ült. Kiderült, hogy egy rokonról van szó, csak még a sors nem hozott össze bennünket. Hallani sem akart arról, hogy az éjszakát nem nála töltöm. Legalább pihenek és jól beszélgetünk. Mire is nem jó egy csigalépcsős baleset! Gyermekeknem vissza kellett a kollégiumba mennie, így elfogadtam a meghívást, bár sántikálva tudtam csak a lépcsőn felmenni. De ennek a javulásnak is szörnyen örültem. Mártika lakásáig kiderítettünk mindenféle rokoni kapcsolódást, és boldogan állapítottuk meg, hogy unokatestvérek vagyunk. A jobb bokám ugyan borzalmasan lüktetett, de a vizes ruha és a gyorsan elkészített térszta saláta rokoni szeretettel és féltéssel ötvözve kárpótolt mindenért. Este tízre járt az idő, amikor kicsi csengetés hallatszott kintről. Mártika korántsem volt fürge az ajtó nyitásához, ellenkezőleg, még morgott is hozzá. Miközben ment megnézni a késői látogatót elmondta, hogy az ő társasházukban mindig van valakinek valami baja. Tekintve, hogy ő egyedül él, gyakran csengetnek be hozzá akár apró segítségért is. Én álmos nyugalommal és tompa fájdalommal vártam, hogy visszajöjjön. Egy jóképű, korunkbeli pasival tért vissza, s közölte, hogy a szomszéd lakó, aki elfelejtett kenyeret venni és megkísérelte annak beszerzését. S ha már éppen egy baleseti sebész orvostól van szó, hát nézze meg a sérült lábam. Álmos nyugalomom idegbajjává változott. Nemcsak a leendő diagnózis miatt, hanem azért is, mert Kornélban felismertem valahai gimnáziumi fiktív szerelmem. A bemutatkozás roppant bénán ment mindkét fél részéről. Mártika azonban hamar magunkra hagyott, s ígért is a vizsgálat végére egy jó teát mindhármunknak. Zúzóadás, erős szalaghúzóadás, remélhetőleg nem szakadás. de ezt a röntgenezés dönti el -állapította meg a szakember. Vizsgálat közben azonban a lábam a kezében maradt, s két nagy barna szemével és abszolút szőke szőke mélyen rám nézett komolyan megállapítva, hogy rövid idő alatt rájött, honnan vagyok ismerős. Engedtem, hogy beszéljen, mert nekem már sok volt a sztorikból aznapra. Vártam, hogy a tea mihamar megérkezik, de csak nem akart elkészülni. Szédülés környékezett, mert Kornél a tekintetét sem vette le rólam. Minden szava átjárt, ahogy a középiskolai évekről beszélt. Igaz volt, amit mondott: a gimnázium, az osztályok, a tanárok, a szünetbeli félszeg tekintetek részemről, melyekről mindig azt hittem, hogy a hatalmas fiúbagázsban sohasem vett észre. Majd a szemrehányások következtek: miért nem mentem diszkóba, miért nem találtam ki valami buta apropót, mert az legalább feljogosította volna arra, hogy közeledhet. Végre megérkezett a tea, de Mártika arcát gondterheltnak láttam. Éppen belekezdtem, hogy a túlzott szerénység az oka mindennek, de ekkor unokatestvérem szeme már szikrát szórt. Fogalmam sem volt, miért mondtam rosszat, hiszen Kornél is próbált megérteni, miközben még mindig kezében tartotta a lábam, és kellemesen simogatta. Jól esett, de semmi más nem járt az eszemben. Azt hiszem már mindhárman csak a teát akartuk meginni pusztán udvariasságból. Ám Mártika bevadulni látszott. Emelt hangon oktatta ki volt barátját, akivel két éves kapcsolatukat egy hete zárták le. Úgy látszik túl mély sebek voltak még ahhoz, hogy Kornél flörtölését elviselje. Megdermedt a levegő. Én már bántam a nem betervezett rokoni látogatást, Kornél szerintem a kenyérkérést, s talán a házigazda a kirohanását. Doktor úr azonban nagyon udvarias volt: mindkettőnkől kézsókkal köszönt el, s közben mondta, hogy másnap reggel hétkor indul, s feltétlenül bevisz a kórházba egy röntgenfelvételre. Megköszönni, sőt tiltakozni sem tudtam, mert már bezárta maga mögött az ajtót. Csend lett. Úgy éreztem Mártikával beszélni kell a dolgról. Először csak legyintett, mintha szót sem érdemelne az egész, aztán vízfolyásként mondta, amit addig nem tudott feldolgozni. Megtudtam, hogy egy egyiptomi utazás alkalmával jöttek össze.

Mindketten szinglik voltak, semmi akadályuk nem volt részükről egy új kapcsolatnak. Kornél akkor már a városi kórházban dolgozott baleseti sebészként. Mártika pszichológiát tanult az egyetemen, de szülei váratlan autóbalesete a cipőboltba irányította dolgozni. Nem szóltam, hagyta, hogy azt mesélje el, amit akar. Semmiképp nem voltam többre kíváncsi. A nyugtalanságot és zavartságot súrító levegő engem sem hagyott békecsigában. Próbáltam a szokásos relaxációhoz nyúlni. Kerestem emlékképeimben csigagigát, de nem akart jönni. Sokkal inkább a csigalépcső képe bukkant fel. S mintha újra és újra az esést éreztem volna. Hát persze hogy zuhantam a lépcső keskenyebb végéről, mert ezúttal érzelmileg nem tudtam az egyensúlyt tartani. Mártika pedig csak mondta a magáét. Megtudtam, hányszor bocsátott meg Kornélnak az ügyeleti föllentéseiért, de eljutottunk a megcsalásig is. Valóban kuka módján hallgattam, mert gimnazista, mesebeli, képzelt élményeim sokkal szebbnek bizonyultak, mintsem a számomra alapvetően ismeretlen fiatalemberről a véleményalkotás. Éreztem, hogy ez a nő még mindig szereti, s annyi botrány után is képes lenne megbocsátani neki. Aztán megeredő könnyei talán már az elhalt szülőkért potyogtak, de nem voltam ebben sem biztos. Megitta az utolsó korty teáját, és teljesen kifáradva a lelki harcban valami okosat várt tőlem. Nem voltam hosszú: részvétem fejeztem ki szülei halálával kapcsolatban, majd a számára nagyon várt témára tértem. Először is biztosítottam arról, hogy Kornél és köztem csakis plátói szerelem volt, amit úgy gondoltam, sohasem vett észre. Zavarban voltam, mert nem tudtam megmagyarázni, hogy az akkori kamasz fiú miért csak egy köszönéssel ment el mellettem a gimnáziumban, mikor tetszettem neki, s ezúttal miért viselkedett másként. Próbáltam keresni az igazságot és az őszinteséget. De akkor én is kamasz voltam, mindamellet magányos és félnék. Mártika szemét törölgetve nézett rám, és többször úgy tűnt a múltat pörgeti maga előtt, miközben a semmibe néz. Ám arról meggyőztem, hogy a sors nem Kornélt rendelte megértő társul. Nehéz lesz elfogadni, de ha lény megnyugszik és a szeretet nyugodt áramlatával néz a világra, akkor valószínű megtalálja az igazit. Túl voltunk az éjjelen. Ő a lelki, én a fizikai fájdalomtól sérülve nem tudtunk elaludni. Gimnáziumi élményeket akart kihúzni belőlem, nem bírta megemészteni Kornél felém küldött tüzes tekintetét. Úgy gondoltam, az alvást már el kell felejteni, így elmeséltem nagyon hasonló élettörténetem. Talán hajnalra meggyőztem a rózsaszín burokba vont szerelem értelmetlenségéről. Jeleztem, ennek csak egy lényege volt a mára nézve: a nagyon kedves, aranyos lányom, aki már egyetemista. Az élet egyik vak ösvényét megjárva elmondtam Mártikának, hogy ha két ember nem őszinte egymáshoz, testben és lélekben nem tudnak azonosulni, az borzalmas dolgokat szül. Kezem kezére téve megígértem, ha hazamegyek, elküldöm neki a szeretet öt nyelvéről szóló könyvet. Pszichológiát két évig tanult unokatestvérem hallott már a könyvről, de nem olvasta. Felszabadultabban mondta, ha áttanulmányozta a könyvet feltétlenül eljön hozzám, vendégségbe, amit örömmel fogadtam, hiszen nem csak a rokonszeretet munkált bennem. Munkált a segítségadás is az igazság hatalma, amit én nagyon keserves éjszakákon keresztül tártam fel magamnak.

Hajnali négykor szedelőzködni kezdtem Mártika csodálkozására. De a röntgenezés! Kértem, hívjon taxit, ami a kollégiumba visz, hogy a lányomtól el tudjak búcsúzni. Tudtam, ha sántikáló lépteimmel csigamód megyek is, de elérem a reggeli hatos vonatot, és olyan biztonsággal lépek fel a peronra, mintha a csigalépcső szélesebb részén haladnék felfelé. Nem, nem engedem, hogy ne lássam a holnap igazságát és céltalan legyek. Csigaházam ugyan nincs a hátamon, de hozzá hasonló megfontoltsággal nekem is kell tudni előre haladni.

2014. augusztus

Az én legyem

Végre! Elöttem a ház, ahol a családommal éltem, alig egy éve. Azóta nem jártam itt, de most muszáj. El kell adnom. A mai estém az utolsó itt, holnap aláírom az adásvételi szerződést. Ma este nem akarok embereket látni, nem akarok senkivel találkozni. Egyedül akarok lenni, egyedül a gondolaimmal, egyedül önmagammal. Lassú léptekkel haladtam a bejárati ajtó felé, közben néztem a régen jobb napokat látott kertet. A magasra nőtt gaz között színpompás virágok próbáltak az ég felé kukucskálni, küzdöttek az életükért. A járólapok közét kezdte elborítani a vadfű. A régen selymes zöld pázsit most inkább egy gondozatlan mezőre emlékeztetett.

Elfordítottam a zárban a kulcsot, és beléptem a házba. Kellemesen hűvös levegő fogadott. Ahogy elindultam a folyosón, a cipóm hangos kopogása kísért. Kipp-kopp. kipp-kopp. A hatalmas nappaliba érve megálltam. A környező falak csupaszok voltak, s az összes berendezési tárgyat egy kihúzható kanapé és két fotel alkotta. Lassan jártam körbe az üres házat. Mikor meg-megálltam, akkor szinte hallottam a csendet.

- Igen, ezt akarom. - gondoltam. - Tökéletesen akarom hallani a saját gondolataim.

A konyhában árválkodott néhány ott felejtett konyhaszekrény a tűzhely körül. Óvatosan kinyitogattam az ajtajukat, de teljesen üresek voltak. Gondoltam, elkészítem a vacsorám. Ehhez ki kellett mennem az autóhoz. Két teli szatyrot cipeltem be. Az egyik szekrény tetejére kipakoltam a kenyeret, felvágottat, vaját, kávé, tejet. S ettől, mintha egy kis élet költözött volna ebbe a helyiségbe.

Mikor elkészült a szendvicsem, eszembe jutott, hogy a kertben régebben mindig volt sarjadékhagyma is, amit hirtelen nagyon megkívántam. A teraszajtón keresztül léptem ki a hátsó kertbe. A panoráma csodás volt. A környező hegyek úgy ölelték körbe azt a dombot, ahol én álltam, mintha koszorút akarnának alkotni. Olyan érzésem volt, mintha a fejem felett szikrázó nap is ebben a látványban gyönyörködne.

A néhai veteményes a kert végében volt. De a kertet elborító dudvatengerből már oda is jutott bőven. Szerencsére én emlékeztem a hagymák helyére, így hamarosan találtam is belőlük elegendőt. Jó érzés volt kezemben a zsákmányommal visszatérni a konyhába. Megtisztítottam a hagymát és egyszerűen a szendvicseim mellé tettem egy véletlenül ott hagyott műanyag tálcára.

- Hmmm... Most már csak azt kellene kitalálni, hogy hol egyek?

A konyhában se asztal, se szék. A nappaliban csak fotelek. A szobák üresek.

-Ó, a terasz! Nagy lelkesedéssel indultam kifelé. Jobb híján leültem a lépcsőre, ölembe tettem a tányért, és jóízűen enni kezdtem. Közben néztem a tájat. A környező fákön csicseregtek a madarak. Tőlem nem messze méhek táncoltak a gazzal benőtt virágok felett. S szinte éreztem, ahogy belül kúszik bennem fel az elégedettség érzése. Abban a pillanatban nagyon szerettem a világot, és nagyon szerettem élni. Fergeteges jókedvvel indultam sétára a kertben. Lassan, ráérősen figyeltem meg a kerítés mellett sorfalat alkotó tujákat. Talán ezért is vettem észre a gyönyörű zöld levelek alatt már elkezdődő rozsdásodást.

- Permetezni kéne. - gondoltam. Aztán a következő pillanatban már a sziklakertre terelődött a figyelmem. Az is sűrűn be volt növe gazzal. A muhar ellepte, szinte már fojtogatta a sziklakert évelő, gondozott körülmények között gyorsan szaporodó növényzetét. Mégis, ahogy végigtekintettem a kerten, a gondozatlanságában is megvolt a szépsége. Vajon mennyi idő kellene ahhoz, hogy a kultúrnövények teljesen elpusztuljanak a dudvák szorításában? Mert előbb-utóbb ez a sors vár rájuk, ha gyorsan nem akad majd

valaki, aki gondozza őket. Az életben bármi szép és jó megkívánja a gondoskodást, odafigyelést. A növények is ezt példázzák. A vad, igénytelen növények gyorsan terjednek, még segítségre sincs szükségük. Míg az igazán szép, pompás virágok meghálálják a törődést, kezeink nyomán magukra öltik teljes szépségüket, de ha nem figyelünk rájuk, akkor hamarosan elpusztulnak.

Lassan, fokozatosan kezdett ráhullani a sötétedés a kertre. Még lehetett látni a színeket, sőt a növények apró részeit is, még csak a szürkület jelezte, hogy hamarosan megérkezik az este. Ahogyan észrevettem, hogy elbújt a nap, azzal egy időben meg is éreztem, hogy kissé lehűlt a levegő. Libabőrös borzongás futott végig rajtam.

Megszaporáztam lépteim, s bementem a házba. Bent kellemes hőmérséklet volt, mintha az egész nap magukba gyűjtött meleget most kezdenék el szép fokozatosan kiengedni a falak. Eléggé félhomály volt a nappaliban. Már majdnem felkapcsoltam a villanyt, mikor a szemem az ablakokra tévedt. Nem volt rajtuk se függöny, se sötétítő.

- Most mi legyen? - kérdeztem gondolatban magamtól. - Igaz, hogy nem valószínű, hogy sokan járnának éjszaka az utcán arra, de akkor is megvan a lehetősége, hogy belássanak az ablakon.

De csak a nappaliban árválkodott egy darab villanykörte a foglatban. Ezért úgy döntöttem, hogy még sötétben átvészem a pizsamám. Aztán odahúztam az egyik fotelt az ablakhoz, és beleültem. Figyeltem az utca fényeit. Ez összesen három lámpát jelentett, melyek valamelyest utat mutathatnak az éjszaka arra tévedőknek. De elég gyér fényük volt, csak kis területet tudtak bevilágítani. Ahogy bámultam kifelé az ablakon, néztem a kihalt utat, hirtelen eláradt bennem a csend. Megdöbbenett a felismerés, hogy mennyire egyedül vagyok. Egyedül egy szinte üres házban. Körülvéve a csenddel. S minél jobban figyeltem rá, annál erősebben ölelt körül. A fejemben vad dobolást éreztem. Szinte ijesztő volt. Mi történik velem? Nehezen jöttem rá, hogy csak a halántékom lüktetése az, amit szinte már hallani véltem, s a vér áramlása hangzott ritmikus dobolásnak. Ettől a felismeréstől lassan megnyugodtam. Majd a szemem önkéntelenül is abba a sarokba tévedt, ahol régen a tv állt. De hiába is kémleltem, ott már a helye is kihűlt. Lassan visszafordultam az ablakhoz, és erősen igyekeztem valamiféle mozgást felfedezni az úton. De most mintha még a kutyák is tekintettel lennének a csend utáni vágyamra, és nem ugattak. Még ők sem.

Már kívántam a jótékony álmot a szememre, de a pilláim csak nem akartak elnehezülni.

- Rendben! - mondtam magamban magamnak. - Gondold át mindazt, amire eddig sosem volt rendesen időd. Most mit is akarsz csinálni? Ezt a házat most már mindenféleképpen el kell adni, ez nem kérdés. De mi lesz utána?

S akkor el kezdtek cikázni a fejemben a gondolatok építkezésről, lakásvásárlásról, előnyökről, hátrányokról. Ám mielőtt még bármi lényegi gondolatom is támadhatott volna, hirtelen megint az üres ház csendje jutott el az agyamig. S figyelni kezdtem. Figyelni a csendet. De nem hallottam semmit. Az egyetlen dolog, amit zajnak tekinthettem volna, az a saját lélegzetvételem volt. De az is annyira csendes volt, hogy a fülem nem hallotta. Aztán megint hallottam azt a ritmikus dobolást a halántékomon. De nem akartam arra figyelni, mert megtörte a csendet. Bár már a csendet se akartam figyelni, mert hiába figyeltem, nem hallottam semmit. Még a gondolataimra sem tudtam tőle figyelni. S mikor a fejemben el kezdtek sorakozni a filmhősök egy csomó rémisztő helyzetben, akkor úgy döntöttem, hogy kimegyek az autóhoz az egyetlen újságért, ami benne maradt. Igaz, hogy már elolvastam, de elalvás előtt elolvasom még egyszer.

A nappaliban sötét volt, a villanyt még sem kapcsoltam fel. Óvatosan kibotorkáltam a bejárati ajtóhoz, és

kinyitottam az ajtót. Kikémleltem a fejemmel. Elég távolinak tűnt az autóm. Pedig talán, ha tizenöt méterre lehetett a háztól. Ráadásul az udvaron volt. Az utcáról beszűrődő fények segítettek, hogy könnyen odafussak, majd az újságot kikapva gyorsan visszarohanjak. Meglehetősen biztonságban éreztem magam, mikor elfordítottam a kulcsot a zárban. Még lihegtem, mikor beléptem a nappaliba. S megállapítottam, hogy nem tehetek mást, ha olvasni akarok, fel kell kapcsolnom a villanyt. Miután világos lett a nappaliban már amennyire világossá tehet egy szál égő egy nagy helyiséget-gyorsan bebújtam a pléd alá az ágyon. Hasra fekvődtem, magam elé tettem az újságot. A cikk ismerős volt, már olvastam. Valójában az álmot vártam, hogy végre aludjak már el. Már lassan a lap aljára értem, mikor furcsa érzésem támadt. Olyan, mint mikor érzi az ember, hogy figyelik.

Rögtön abba hagytam az olvasást, és az ablakokra meredt a szemem. Hiába is meresztettem, semmit nem láttam. Lassan kezdtem magam úgy érezni, mintha kirakatban lennék. De az ágyból semmi kedvem sem volt kiszállni. Az érzés viszont egyre erősödött bennem. Hiába is gyözködtem magam, hogy ez csak az én fejemben van. Ugyan ki is figyelne? Nem jár erre senki.

Végül lekapcsoltam a villanyt. A kirakatérettem azonnal megszűnt. Mikor letettem a fejem és behunytam a szemem, el kezdett idegesíteni az a helyzet. Ezért el kezdtem bárányokat számolni. S az én bárányaim már több százan voltak, s mind átment már a hídon is, és még mindig ébren voltam.

S akkor az egyik ujjam el kezdte véletlenül ütögetni az újságot. Jólesett a zaj a fülemnek. Igyekeztem valami ritmust is ütögetni, hozzá még egy- két dallam is elhagyta a szám. S valójában nem emlékszem rá, hogy hogyan és mikor, de sikerült álomba szenderülnöm.

Félhomályos szürkületre nyitottam ki a szemem. Nem tudom, mennyit alhattam, de kicsit kábának éreztem magam. A kora hajnali csend tökéletes volt. Még megfordulni se nagyon mertem, nehogy megtörjem. Meglepetésemre a gondolataim újra és újra visszatértek a kávéhoz. Ezért mégis felkeltem, és forraltam vizet. Elkészítettem a Nescaféim, amit valójában nem szeretek, de reggel van. S ha reggel van, akkor kávé kell inni.

A nappali egyik foteljába telepedtem bele. Lassan kortyolgattam a kávémat, majd azt vettem észre, hogy egyre nagyobbakat nyelek. S minél nagyobbakat nyelek, annál jobban hallatszik. A kávé elfogyott, s nem volt mit nyelni többé. Bámultam ki az ablakon, néztem a mozdulatlan utcát. Ahhoz még nagyon korán volt, hogy elinduljak.

Felálltam és járkálni kezdtem. Hallgattam a lépteim. A cipőm kopogásától kongott az egész üres ház. Egyre ütemesebben, erősebben vertem oda a cipőm sarkát a parkettához. Majd meguntam, és visszaroskadtam a fotelba. Még mindig csak fél öt. Legalább fél hétig itt kéne maradnom. De mit is csináljak addig?

S akkor meghallottam. Először bizonytalan, lágy zümmögés volt. Majd egyre erősödött. Érdeklődve tekintettem a zaj irányába, vártam, hogy felbukkanjon az okozója. S hirtelen minden elcsendesült. A lélegzetem is visszafojtva vártam. De csak a csend lopakodott be a fülembe. Egyszer csak megelégettem a várakozást, és felálltam. Elindultam abba az irányba, ahol tudni véltem a hang okozóját. Igyekeztem minél csendesebben lépkedni. A szememmel jobbra-balra kémleltem a falon, a parkettán. De nem láttam, nem találtam. Csalódottan ültem vissza a fotelba, és egy nagyot sóhajtottam.

- Megyek, akkor összepakolok-gondoltam. S akkor abban a pillanatban ismét felhangzott a számomra már ismerősnek tetsző zümmögés. Erősen figyeltem a hang irányába. S most sikerült meg is látnom. Egy hatalmas, fekete légy volt. Én még életemben nem láttam ekkora nagy legyet, s nem hallottam ilyen hangos légyzümmögést.

Egy röpke pillanatig csodálkozó örömmel meredtem rá, majd egy ösztönös mozdulattól vezérelve felkaptam az ágyon heverő újságot, és hengerszerűvé tekertem. Mint egy lesben álló vadász, úgy figyeltem a légy minden mozdulatát. Ő mit sem sejtően zümmögött és repkedett tovább. Bár valamit lehet, hogy mégis sejtett, mert nagyon nem akart leszállni sehová. Csak zümmögött és zümmögött, és úgy repítette dagadt potrohát tovább és tovább. Én meg őt figyelve, az újsággal néha a tenyerembe csaptam. Öntudatlanul is gyakoroltam.

Aztán végül leszállt. Az ablakra. Lassan, óvatosan, még a lélegzetem is visszafojtva lopakodtam egyre közelebb az ablakhoz. A lábam szinte csúsztattam a parkettán, hogy minél kisebb zajt csapjak. Odaértem. Megint rácsodálkoztam a légyre, hogy mekkora. A fején világosan láttam a pontszemeit. Olyan volt, mintha engem nézne. S akkor óvatosan felemeltem a kezem, és a magasból hopp!- egy csapás, ami erősen sújtott le. Odanéztem, de csak a légy helyét találtam el. Ekkora kövér dög lévén milyen fürge! - csodálkoztam.

Elindultam a keresésére. Óvatosan lépdeltam, de nem hallottam a hangját. Hiába forgattam a fejem, nem láttam. Már a konyhában jártam. S akkor hirtelen meglepő közelségből hangzott fel mellőlem a jól ismert zümmögés. Odafigyeltem, s láttam, hogy ismét az ablakon landolt. Odaóvatoskodtam. S már felemeltem a kezem, mikor ismét megláttam a szemét.

- Tényleg, ez a légy engem néz!- kiáltott fel valami bennem. S lassan leengedtem a karom.

- Szia. - mondtam a légynek. - Ne félj, már nem akarlak bántani. Ha őszinte vagyok, akkor azt sem tudom, hogy az előbb miért akartalak lecsapni.

A légy közben békésen fel-alá sétált az ablakon.

- Valójában én örülök neked. Tegnap óta te vagy az egyedüli lény, akihez szólhatok. Kár, hogy te nem tudsz beszélni. Azt hiszem, iszok még egy kávét, és utána összepakolok.

A kávémmal ismét megálltam a légy mellett, ami épp összedörzsölte elülső lábait, és ettől olyan érzésem lett, mintha neki is jókedve lenne.

- Örülök, hogy te is jól érzed magad.

A konyhában lévő néhány dolgot bepakoltam a szatyorba és kivittem a kocsiba. Az ajtónyitásnál nagyon figyeltem, hogy a légy ki ne slisszoljon a résen. Aztán odaálltam megint a légy elé, és figyeltem. Közben a szemem véletlenül az órára tévedt. Nem akartam hinni a szememnek, fél hét elmúlt.

- Látod, hogy elröpült az idő? Most mennem kell. Itt hagylak egyedül, de te tudsz vigyázni magadra.

S akkor a légy megint mintha rám nézett volna, de most szomorúságot láttam a szemében. S én is mintha egy kis szomorúságot éreztem volna attól, hogy el kell mennem és őt itt kell hagynom. Hisz ő, ő már az én legyem.

Még egyszer ránéztem, megsimogattam a szememmel.

- Vigyázz magadra! Szia.

S azzal kiléptem az ajtón, s bezárva magam mögött hagytam a csend világát, amire annyira vágytam. Vettem egy mély lélegzetet, beültem az autómba, és teljes hangerőre csavartam a rádióm, amely elnyomta még a motor barátságos duruzsolását is.

Nyíregyházaink

Egy város történetének szövedéke az itt lakók és az ide látogatók életének egy-egy darabjából fonódik egybe. Ennek a szövetnek a mai, tegnapi rétege nagyon erős, sok-sok szál kapcsolódik össze, József Attilával szólva, szorítja, nyomja, összefogja egyik történet a másikat, így mindegyik determinált. A városról szóló történeteink, avagy a város történetei velünk összefüggnek, egymásra rakódnak, ülepednek. Egy-egy ember „Nyíregyházájából” társas történetek, nagyobb lélegzetű narratívák is felépülhetnek. Nyíregyházaink vagy igazak, vagy nem: Lénard Sándor szavaival élve, annyi mindenestire igaz belőlük, hogy meséljük, meséliük őket. Nyíregyházaink kapcsolatba is kerülnek egymással, egy ponton találkoznak, aztán elválnak. Néha ahol az egyik ember várossal kapcsolatos története véget ér, ott kezdődik egy másiké, időnként ez a kezdet és vég összefügg, egyik oka a másiknak. Az ilyen szövet-töredékek már tanulságokat hordoznak magukban.

Az egyik ilyen szövedék-darab a vasút és a város kapcsolatának kezdete. 1858. szeptember 5-én kezdődött a vasút Nyíregyházája, amely történet ma is tart. Az első szerelvényen érkezett a tiszai evangélikus egyházkerület vezetése - Zsedényi Ede felügyelő és Máday Károly a kerület szuperintendense, velük együtt az itt tanácskozó kerületi gyűlés küldötteinek nagy része. Zsedényinek szivügye volt a vasút és Nyíregyháza is. A városig tartó vasútépítés anyagi alapjait részben ő szervezte meg. Zsedényi Edének nagy része volt abban is, hogy az akkor Nyíregyházán ülésező evangélikus kerületi gyűlés elhatározta a kerület tanítóképzőjének újraindítását a városban. A nyíregyházi evangélikus tanítóképző intézet története az egyik legkülönösebb szövedékdarab a város életéből. Bár 1848 és 1873 között több-kevesebb rendszerességgel működött, a város történetéből kikopott, a szövedék ezen a helyen kilyukadt, úr támadt. Az intézet hosszú időre elfelejtődött, a XX. század elejének és közepének történeti forrásai nem említik, pedig több mint 200 tanítót adott a városnak, az egyházkerületnek és a korabeli Magyarországnak. Margócsy József - aki felfedezte, hogy nagyapja Nyíregyházán járt tanítóképzőbe -, és Orosz Gábor érdeme, hogy sikerült befoltozni a város szövedékét ezen a helyen, és újra ismerjük a tanítóképző Nyíregyházáját. A tanítóképző intézet történetének szálait felgöngyölítve például az is kiderült, hogy az 1840-es években Kossuth Lajos is adakozott az alapítás céljaira. Az intézet különböző okok miatt 1873-ban Nyíregyházán beszüntette működését, de a történet folytatódott Eperjesen 1920-ig, majd Miskolcon, ahol 1948-ban ténylegesen elválták az intézet szövedékének szálait.

Egy kicsit térjünk még vissza a vasút és Zsedényi Ede Nyíregyházájához. 1860. augusztus 24-én az egyházkerület vezetői ismét vonattal érkeztek a városba, de ezúttal borúsabb hangulatban. Bár fényesebb fogadtatást el sem lehetett képzelni - ágyúszó, nagy néptömeg, köszöntések, hintók, díszhangverseny az evangélikus nagytemplomban - Máday Károly kerületi szuperintendens és Zsedényi Ede a kerület egyházi felügyelője személyes Nyíregyházájuk egyik legsúlyosabb óráiban tartózkodtak a városban. Az egyházközség két éve tartó súlyos válságában kellett döntéseket hozniuk. Az evangélikus hívek két részre, két pártra szakadtak a „tót” és a magyar nyelv használata mentén. Mindkét párt élén egy-egy lelkész állott. Bár az akkor érvényes egyházi rendelkezések szerint minden Nyíregyházán szolgáló lelkésznek nemcsak az említett két nyelven, hanem még németül is tudnia kellett az igét hirdetni, Jeszenszky László állt a szláv

párt élén, míg Elefánt Mihály a magyar pártot vezette. Az indulatok a végtelékig kiéleződtek, a személyi ellentéteket nem lehetett feloldani. Abban az évben előfordult olyan eset, hogy mindkét lelkész ugyanabban az órában és percben kívánt igehirdetési céllal az evangélikus nagytemplom szószékére lépni, de egy hidegvérét és józanságát megőrző gyülekezeti tag „Tűz van!, Tűz van!” kiáltással a templomot kiürítette és a helyzetet megoldotta.

A kerület vezetői kétnapi vizsgálat után mindkét lelkész „Nyíregyházájának” véget vetettek, illő végkielégítéssel ugyan, de a város elhagyására készítették őket, meghagyva a jövőre nézve, hogy csak 30 kilométer közelségig vállalhatnak lelkészi állást.

Nyíregyházánk boncolgatása közben nem mentesülhetek saját Nyíregyházám megemlézése alól. Téglási fiatalemberként 1983 nyarán Debrecenben ismerkedtem meg egy igen vonzó rakamazi lánnyal. Megegyeztünk, hogy egy hét múlva a lakóhelyeinktől nagyjából egyenlő távolságban lévő Nyíregyházán találkozunk. Bár életemben először lekéstem a vonatot, stoppal és némi rohanással elértem a nyíregyházi vasútállomásra, ahol már nem igazán rám, hanem a visszamenő vonatra várt választottam. Harminc éve ő a feleségem, és 23 éve lakjuk a várost, azóta Nyíregyházánk egymásba fonódtak.

Képzőművészként sok képet festettem a városról. Ezeknek az alkotásoknak is igen szerteágazó Nyíregyházájuk van. Az evangélikus nagytemplomról több képem Finnországban „hirdeti” a várost, de előfordul Erdélyben is ilyen alkotásom. A Sóstót ábrázoló egyik pasztelképem Ausztráliába kísérte hazatérő tulajdonosát, emlékeztetve a városban munkával töltött évekre. A három grácia szoborcsoportot bemutató pasztelkép Los Angelesben idézi fel tulajdonosa számára szülőhazáját és városát, míg a múzeum előtt álló Vénusz-szobrot és környezetét ábrázoló mű és birtoklója Debrecenben együtt emlékeznek azokra az évekre, amikor a Nyíregyházi Főiskolán oktatta a tanárjelölteket. Városi témájú képeim vizuálisan is megjelenítik Nyíregyháza történetének azon korszakát - a XIX. század második felét - abban a kötetben, amit az evangélikus tanítóképzésről szerkesztettem és részben írtam. E könyv sok könyvtárban és magángyűjteményben őrizi Nyíregyházát. Egyik legkülönösebb felkérésem az volt, amikor a Sóstó legtöbb nevezetes helyét - Krúdy Vigadó, tópart, gyaloghíd, szobrok -, szabadon csoportosítva kellett megfestenem egy olajképen. Ez az alkotás ma Hévízen emlékezteti tulajdonosát sóstói lakhelyére. Arról a sok-sok képről most nem teszek említést, amely nyíregyházi lakások falain függnék, e képek városi története jelenleg a városban zajlik.

A város történetének sok-sok szálát lehetne „felvenni”, visszafelé feltekerni. Mind egy-egy darab Nyíregyháza lenne. Valakié, vagy valamié. Váci Mihály Nyíregyházája a bokortanyákon kezdődött és Hanoi-ban ért véget. Szemem előtt van jellemzése a tanyasi tanítókról: érteniük kell a „tekenő-vájástól” a csillagvizsgálásig. A „Valami nincs sehol” című versében is ezeket a hiányokat, a meglevő, majd eltűnő darabkákat kutatta szenvedélyesen. „Süvítnek napjaink, a forró sortűzek, de valamit mindennap elmulasztunk...”

A nyíregyházi repülőtér története külön is érdekes városi szövet-darab. Az első érkező repülőjárat két szálát köt egybe: Krúdy Gyula és a város „Nyíregyházáját”, ugyanis az első utasok között találjuk a város bolyongó, és visszatérő Szindbádját.

A Jósavárosban áll egy különös emlékmű. A mellette elmenők nagy részének nem mond semmit, a téglafarmájú betontömb. De ha egy kutató szellemű ember beüti az internetes keresőkbe a „Barzó-tégla”

fogalmat, akkor kiderül, hogy még ma is keresik, vásárolják, fogalom, „helyi érték”, mondanánk a divatos kampányszlogennel. A Barzó-tégla kitalálójának is volt Nyíregyházája, a város száz évvel ezelőtti középületeinek jó része Barzó Mihály irányításával, a Barzó-Vojtovits-féle téglagyárban, a Bujtoson gyártott téglákból épült. És itt kezdődne a bujtosi tavak története...

A város szövedékének feltárása közben eszembe jut Heinrich Schliemann és Trója története. Ő szilárdan hitt egy olyan mítoszban, amit gyerekkorában sokszor hallott - apja esti meseként az Iliászból olvasott fel részleteket - és miután 40 évesen elég pénzt gyűjtött, elindult, hogy a mítosz valóságát kiássa. Trója szövedéke nagyon ködös földrajzi utalásokban maradt fenn, egy gyönyörű mitológiai köntösben. Schliemann a köntös szövedékét felbontva, a földrajzi utalásokat követve - bár sokan köztönivaló bolondnak tartották közben - kiásta a történeti Tróját. Az Iliászból megírt háború Trójája a 7. rétegben került napvilágra.

Nyíregyháza ma élő valóság. Lehetséges, hogy egyszer mítosszá válik az egész? És Nyíregyházának lesz „Schliemannja”? És ránk, a mi korszakunkra vajon a város hányadik rétegében fog rábukkanni? Megmaradunk?

Csak mesélek

Vidéken az élet más volt, békés nyugalomban teltek a hétköznapok, különösen igaz volt ez télen, amikor hideg volt kint és fújta a havat a szél. Benn a spór blattja tűzpirosan izzott a konyhában, mi gyerekek tengerit morzsoltunk nagymamával, vagy diót törtünk nagyapával, akik közben érdekes történetekkel kápráztattak el kicsiket és nagyokat. Édesapám fát vágott kint a fáskamrában, édesanyám főzött a spóron, a herben sült a finom tök, a spór alatt lustálkodott a macska, az udvaron csaholt a kutya. Amikor néha néha hazamegyek, látom a kicsiny szabolcsi falu semmit sem változott az évek során, mintha megállt volna az idő kereke. Az udvaron virágok termelik a nektárt, a kertben takaros gyümölcsfák pompáznak. Csend és nyugalom honol, ráérősen mozognak az emberek, nincs stressz, nincs feszültség, ha felkel a nap, felkel a parasztember is, és ha lenyugszik, akkor a parasztember is megpihen. A régi vályogházikó apró ablakaival ismerős emlékeket idéz a hazalátogató emberben. Hajlamosak vagyunk elfelejteni honnan indultunk, ha egy kicsit jobban megy a sorunk, pedig szüleink nem így neveltek bennünket. Valamikor hajdanán, mikor még az utcán köszönt egymásnak ismerős és ismeretlen is egyaránt, akkoriban éltem én pulyaként ebben a kis faluban. Vasárnap reggel elgereblyéltük az utcát, elsepertük az udvart, mert ez a feladat a pulyának volt kiadva, mint ahogy a jószágoknak enni adni. A kilenc órai misére mentünk elegánsan tisztán, pedig csak gémeskút volt, lavór és szappan. Ha a feszületnél nem álltál meg keresztet vetni, az első ember nyakon vágott érte, aki arra jött, pedig nem is ismertétek egymást. Kötelességre és munkára nevelték a pulyákat apró koruktól. Ha jött a nyári szünet, mentünk a tsz-be kapálni, ha jött a tél, mentünk erdőt ritkítani vagy fát vágni. Sosem unatkoztunk, kész csoda, hogy életben maradtunk, amennyi veszélynek ki voltunk téve. Nem volt csap, a gémeskútból főztünk, és az utca végéről hoztuk a kerekas kútról az ivóvizet. Munka közben játszottunk, nem nagyon unatkoztunk.

Hajnal négykor indultunk a szőlőbe kapálni, mert akkor még nincs meleg. Akinek nem csillogott a kapája, azt megszólták a faluban. Amíg fiatalok és gyengék voltunk, addig a kanálisra jártunk forgatni, ősszel az akácerdőbe gombászni. Állandóan sebek voltak rajtunk, a lábunkon, a fejünkön, a kezünkön, nem fertőtlenítette senki, nem kötötte be senki, túléltek. Ha egyik gyerek verekedett a másikkal, a szülők szétválasztották őket, és ki-ki a sajátját még otthon is jól elverte, nem a szülők veszték össze miattuk. A zsíros kenyér, a zsírban piritott kenyér, a hagyma és a szalonna mindennapi étel volt. Az ételek zsírosak voltak, fűszeresek, nap mint nap tartalmazták az egészségre káros dózis többszörösét, de mivel mi nem tudtuk, ezért túléltek. A forralt tejhez cikóriakávét öntöttek, de az több volt, mint a tej. Mosatlanul ettük a gyümölcsöt a fáról. Ha leesett a kenyér, meg kellett enni, nem volt szabad kidobni a papát, mert a kenyeret papának hívták. Az utca volt a focipálya, kótya volt a labda. Háborúsdit játszottunk fapisztolyokkal, indiánok és cowboyok között dúlt a véresen komoly harc. Az iskolában, ha egy tanár nyakon vágott, sunyítottunk, nehogy otthon megtudják a szülők, mert akkor még kapunk otthon is. Hálás vagyok a pofonokért, a nyakasokért, a körmösökért, mert így lett ember belőlem. Nádtető volt a házunkon, sárból volt tapasztva a fal, a plafonon a gerendák látszottak, a lábunk alatt sárral volt felmosva a döngölt föld. A padláson 3 forintos könyvek voltak, mind elolvastuk, kívülről tudtuk a bibliát, mert annyit olvastunk fel nagymamának a tornácon. Ha berepültek a legyek, édesapám vágott egy-egy akácágat mindenkinek, és azzal kergettük ki őket, körbe-körbe rohángálva az asztal körül a szüleinkkel, persze mi gyerekek ezt nagyon élveztük, s közben a legyek kiiszkoztak az udvarra. Ha a cipőt kinőttem, kivágták az orrát, inget-

gatyát sosem vettem nekem, mindig valakiét hordtam. Kabátom, kesztyűm sose volt, illetve 18 éves koromban kaptam először. Az emberek nem voltak irigyek, mert mindenkinek ugyanannyija volt. Ha kért valaki egy kanál zsírt kölcsön, biztos megadta, mert a becsületükre kényesek voltak az emberek. Ha néha birkóztunk is egyet, nem tartottunk haragot. Nem beszélhettünk csúnyán, mert akkor édesapám lekavart egy akkorát, hogy zúgott a fejem tőle. Ha a szomszéd reggelit csinált a gyerekeinek, minden gyerek bejött, megkérdezte az egyik kis maszatos pulyától - miután megtörölte az orrát - te ki fia vagy? Kiderült, a szomszéd utcáról került ide. Megtörölte az arcát, kezet kellett mosni a lavórban, és kapott ő is egy szelet pirítóst, majd hazaküldte, mert a szülei nem tudták, hol lehet. Senki sem beszélt vissza a felnőtteknek, amit a másik anyukája mondott, olyan volt mintha a mienk mondta volna. Ha a szomszédban tengerit törtek, beálltunk mi is segíteni. Munkára voltunk nevelve. Nem voltak játékaink, de volt fantáziánk, nem volt zsebpénzünk, de megvolt mindenünk. Megtanítottak úgy élni, hogy tudjuk, mit jelent a kötelesség, a bűn, a jó, a felelősség, becsület, munka. Ismertük ezeknek a szavaknak a mélységét.

Ezek voltunk mi. Hősei egy letűnt kornak, amely előtt a mostani fiatalok értetlenül állnak. Felnőttünk és a pulya batyuja megtelt minden jóval, amit a szülői szeretet csak bele tudott tenni. Minden évben vágunk disznót, és mindig karácsonyra. Hideg is volt, korán is volt, sötét is volt, nem sok kedve volt felkelni a gyerekeknek, de nagyúr a szükség. Meggémberedett a kezem a hidegben, míg megkapargattuk a disznó bőrét, hiába volt meleg a víz, egy pillanat alatt kihűlt. Édesapám mondta, hogy az ötvenes években úgy kellett szűrni, hogy senki meg ne hallja, a nyolcvanas években meg úgy, hogy azt higgyék a szomszédok, kettőt öltünk, hadd egye a szomszédod az irigység. Előtte ittunk egy kupica pálinkát szíverősítőnek, közben ittunk egy kupicával, hogy ne fázzunk, aztán inni illik a gazda egészségére is, és ez így ment egész nap, amíg be nem sóztunk mindent, talán még egymást is. A disznóól előtt lefagyott a hó, csúszott a jég a hó alatt, de a fogóknak is annyira, mint a disznónak. A gazda bement az ólba, megsimogatta a jószágot, könnyes szemmel adott neki egy marék tengerit, aztán bement a házba, mert nem bírta végignézni a szúrást. Nagy keservesen kihozták a szegény párát az ól elé, majd két markos legény, aki a pálinkától már elég erős volt és bátor, hurkot tett a hátsó labara, és villámgyorsan fel is fordította, míg elől a böllér, akinek a leghigiénikusabb helyen a gumicsizmája szárában rejtőzött addig a kés, egy elegánsnak éppen nem nevezhető mozdulattal kibillentette az állatot, hogy megfelelő testhelyzetbe kerüljön. Ez így elmondva lett volna a forгатókönyv, de a disznó mindig felülírta, talán mert nem ismertettük vele a tervet. Szóval, amikor kihúzták a hátsó lábait, az könnyen csúszott ki alóla, de amikor már azt hittük, jól áll, akkor rúgott egy akkora menkő nagyot hátra, hogy a két 110 kilós ember mint a pingponglabda repültek egyenesen az ólig, a másik pofont az ól oldala adta nekik. Ilyenkor már jobb, ha a falu papja vagy gyerek nem volt a közelben, mert a választékos beszéd inkább ízes lett, mint a bukta. A böllér hátranézett, hátul senki. Hát ti meg mit ültök ott, még nem végeztünk. Senki sem értékelte a humorát. Újra nekiestek, és vitát nem tűrve a böllér sebészeleganciával megtette, amiért felkelt, de mivel nem rögtön lehetne ki a lelkét, megadta neki a kegyelemdőfést. Ennek azért volt némi hangja, amiből tényleg arra következtettek a szomszédok, hogy ezek bizony kettőt öltek. Én voltam a legfiatalabb, így én tartottam a tálat, amibe folyt a vér. Persze minden kulimunkát rám sóztak, ők meg bementek inni egy kis pálinkát a nagy izgalomra. "Takard be szalmával, meg ne fázzon!" - mondta a böllér, és én annak rendje és módja szerint be is takartam. Akkoriban nem volt gázpalack, csak úgy parasztosan szalmával perzseltünk. Hajnalban hozattak fel velem elegendő szalmát, amit a disznóól elé raktam le, még mondta is a böllér, nincs hely, ahol megöljük a disznót. Nagyon fáztam, így én is bementem a

nyári konyhába, a többiekhez, ahol már jó volt a hangulat, mesélte a böllér, hogy a két hátsó fogóember elrepült mint a darumadár, amikor hátrarúgott a disznó, és göndöröket nevettek.

Na, emberek fogjunk hozzá a perzseléshez, mert menten este lesz. Én még benn maradtam inni egy kis forró teát, meg fokhagymás piritózt enni, de a nagydumájú legények kimentek perzselni. A böllér meggyújtotta a szalmát, piszkálta a villával, de a szalma egy pillanat alatt leégett, a disznó meg sehol. Na, ezek elkezdték keresni, egyik a kasba, a másik színbe, a harmadik a csűrbe, a gazda a disznóóiba bújt befele és szólított a kukukát, de az nem felelt. Kimentem, egyik kezemben a forró teával, a másikban a fokhagymás piritóssal, és valami nem tetszett nekem, nem értettem mit rohangálnak ezek. A böllér cifrát káromkodott és dühösen vágta bele a villát - amin eddig támaszkodott, mint egy számadó juhász dolgavégeztével - a másik szalmakupacba, igen ám, de a villa azzal a lendülettel ki is ugrott belőle. Hátratólta a kalapját és vakargatni kezdte a kopasz bubját, olyankor mindig földhöz csapta a kalapot - most is ez történt -, hát a disznó ott volt a szalmakupac alatt, ahogy én betakargattam, de a pálinkás elithadosztály a másikat gyújtotta meg. Mint mindig, most is engem hoztak ki hibásnak a dologban. Mehettem a csűrbe megint szalmaért.

Azon a télen gyönyörű hóeséssel köszöntött ránk a szeretet ünnepe, a házakat fehér lepel borította, a fák ágai csillogtak a fehér hótól, mint tavasszal amikor virágba borul a kert. A favágás hétköznapi feladat volt minden családban, a szegény embernek a balta télen az életben maradást jelentette. Nem is volt olyan, akinek ne lett volna baltája. Reggelre mindig kialudt a tűz a kemencében, de ez a reggel más volt, mint a többi, mert a szomszéd reggel fát akart vágni - szokás szerint -, igen ám, de sehol sem találta a baltáját. Mivel télen ez a legértékesebb dolog a világon, arra gondolt, valaki ellophatta az éjszaka. Egész nap azon járt az esze, ki lehetett a tolvaj. Csakhamar ki is találta, hogy a szomszéd lehetett a bűnös. Szúrós tekintettel kémlelte a szomszéd minden lépését, látta amint fát visz be a házába, amit biztosan a lopott baltával hasogatott fel. Nem látott a kezében baltát, ez gyanús - gondolta, - elrejtji, hogy ne lássam, hogy az enyémet használja a sunyi tolvaj. Milyen peckesen kimérten járkál az udvarán, most már biztos, hogy ő a tolvaj! Odalépett a kerítéshez és átköszönt: - Adjon Isten jó reggelt! Figyelte a szomszéd arckifejezését, aki zavartan, kissé szégyenlősen fogadta a köszönést: "Fogadj Isten". Gyanús, miért nem néz a szemembe, miért kerüli a beszélgetést. Mert ellopta a baltámat. A ház ajtaja előtt suttogva beszélt feleségével, biztosan arról, hogy ellopta a baltámat - gondolta. A szomszéd minden gesztusa, szava, cselekedete azt sugallta, ő a tolvaj. Szólni kellene a rendőrnek, az ilyet fel kellene akasztani, aki ellopja a szegény ember tulajdonát. Egész nap morogva járt-kelt az udvaron a gazda, apró gallyakat gyűjtött, hogy tudjon fűteni, ha már ellopta az a bitang a baltáját. Fertályóra múlva, ahogy a kert végében tördelte a csutkaszárat meg a napraforgókóróját, egyszer csak az almafa tövénél megpillantotta a keresett szerszámot, és rögtön belehasított a felismerés, tegnap itt vágott vele le egy száraz ágat az almafáról. Boldogan ment fel a házhoz, a feleségének elújságotolni, hogy hol felejtette a baltát. Aznap nem sokat beszéltek az asszonnyal, irult-pirult a gazda, bort hozott a pincéből, és odahívta a szomszédot a kerítéshez, megkínálta egy kis borral, zavartan mondta, biztos elfáradt kend a favágásban. Amíg itták a finom vörösbort, nézte a szomszéd tekintetét, gesztusait, viselkedését, és semmi jelét nem látta már annak, ami egy tolvajra emlékeztetné.

Na de legyen elég mára ennyi, majd máskor is mesélek nektek, ha érdekelnek a történeteim...

Így történt

1944 December. Leköltöztünk a pincébe. Berendezkedtünk. Levittük a legszükségesebbeket. Igyekeztünk otthonossá tenni a pár négyzetmétert, ami a családoknak jutott. Volt, aki függönnyel takarta el az ágyát, volt, aki a szeretkezési zajoktól sem kimélt meg bennünket. Pár nap alatt kialakultak a szokások, a főzött ételek szaga otthonossá tette a pincét. Az élet külső zajait, a lövöldözések, bombázások sivító hangjait házon kívülre rekesztettük.

A ház előtt lerobbant egy Rába teherautó, tele volt Goldberger fejkendővel. Perceken belül széthordták. Az Astoriánál német katonák futkostak, a ház tetejére egy Boforcot, légelhárító ágyút telepítettek. A német katonák járkáltak le-föl a lépcsőházban. Az egyik német tisztnek az anyám nagyon szimpatikus volt, és kérte, hogy megmosakodhasson nálunk. A lavór felett, operákat dúdolt, füttyörészett. Amíg mosakodott, játszottam a színváltós zseblámpájával, amit maga mellé tett. Végzett, majd látva, hogy mennyire megtetszett a lámpa, kezembe nyomta. A wieder séhn, és elment. A házunkkal szemben hatalmas sarokház volt, a kapu bedeszkázva. A ház másik oldala már a gettó volt. Az első emeleten zsidó leánykollégium volt, amit mi fiuk állandóan lestünk, de soha nem láttunk semmit.

A lakóközösség nálunk vegyes, úgynevezett polgári összetételű volt. Jónevű belvárosi cipész a Potyondi, úri szabó a Dóra, katonatiszt a Fekete főhadnagy, Gerenday és Fia sírkőgyáros. Az utcai részen, és benn a földszinten, és a fél emeleten a MONE orvosi szerek készítője. Az igazgató vitéz Puczolló és családja a második emeleten laktak. Sok zsidó ember lakott velünk, akik nem költöztek be a gettóba: a Gerenday, aki állandóan spanyolul tanult, mert a háború után dél Amerikába akart menni és a Haas nevű házmester, akinek a felesége fiatal zsidóasszony volt (valószínű, hogy csak névházasság). Velünk egy emeleten egy nagyon zárkózott család tartózkodott, akik Lengyelországból a Magyarországon élő rokonhoz jöttek. Az idősebb asszony nagyon beteg volt, folyton imádkozott, és nagyon várta az oroszokat - így alkottunk egy közösséget. Az ablakunkba beesett egy akna, amit egy orosz repülő dobott le. Széttörte a redőnyt, és az ablakok üvege darabokra tört. Rengeteg hasonló akna hullott le a környéken, főleg a gettó területére, és a túlszűfolt lakásokban sokan megsebesültek, és elhunytak. A halottakat a zsinagóga melletti hatalmas gödörbe temették.

A férfiak kiálltak a kapu elé, hogy valamilyen hírt kapjanak. Az ágyúk dörgése egyre erősödött, és a hírek úgy szóltak, hogy az oroszok már a keletinél, már Soroksáron már itt, már ott vannak. A hírek a lánykollégiumba is bejutottak, ennek öröme az ablakokba mindenféle piros edényt raktak. Fedőket, lábasokat, bödönöket, és éktelen ricsajt csaptak. Kis idő múlva néhány nyilas karszalagos jelent meg, és lövöldözni kezdtek az ablakokra. A nyilasok egyre többen lettek, és betörve a kaput felrohantak a lányokhoz. Lövöldözés, ordítózás, sírás, sikoltozás. Az egyik ablak üvege kitört, és rajta egymás után ugráltak ki a lányok. Voltak vagy hárman, négyen, és hangos csattanással zúzták magukat össze. A nyilasok elmentek, és a lakók igyekeztek a szomszéd házakból segíteni, de már nem sikerült. A házunk előtt egy ló esett össze, és mindenféle edényekkel körbe vették, és a még mozgó állatot szétdarabolták. Mindenki vitte, amihez hozzá jutott. A hírek egyre riasztóbbak lettek. A férfiak eldöntötték, hogy őrséget szerveznek. Magyar katonacsoportok kéredeztek be, koszosan, véresen rogytak le az udvaron. A ház hátsó oldala a Semmelweis utcai ház falához simult, közben meg egy keskeny szellőző udvar volt. Igyekeztünk a katonákat

rábészélni, hogy arra még elmehetnek. Mire elhagyták a házat, német parancsszavaktól lett hangos a kapualj. Viszonylag fegyelmezetten, sorban bejöttek a házba, majd némi tanakodás után vizet, eligazítást kérve ugyanott hagyták el a házat, a magyar katonák is távoztak. Hirtelen csend lett. Sokan visszamentünk a lakásokba. A szüleim beköltöztek hozzánk a gyerekszobába, ami az udvari részen volt. Megágyaztak a földön, és elaludtunk. Éktelen ordítózásra, ajtórugdosásra ébredtünk. Anyám ment ki az ajtóhoz. Katonákat látva azt hitte, hogy azok németek, rájuk kérdezett. Váz iz? (Anyai nagyanyám sváb volt, és anyám a gyerekkori emlék szavakat igyekezett hasznosítani, rosszul.) A katonák berohantak, majd a hátuk mögül előbújva egy kicsi kis emberke került elő, és az akkorra már felkelt apámnak nagyokat köszönve elnézést kért, és közölte, hogy ők éhesek. A két katona nyitogatta az ajtókat, majd a kamrára ráakadva a befőtteket kezdték enni. Csak úgy kézzel, és csakhamar még a fülük is lekváros lett.

A kisember, hátán egy hátizsákkal, beoldalgott a hálószobába, majd turkálni kezdett az egyik szekrényben. Csodálatos érzéssel megtalálta anyám dugipénzét és a karikagyűrűjét. Nagy köszönések között aztán elvonultak, így találkoztam először az orosz hadsereggel. Közben az egész ház megismerte őket, különös atrocitások nélkül.

A ház tanult az esetből, és a kaput ezek után bezárva tartottuk, őrséget szerveztünk. A szomszéd házakból igen rossz híreket kaptunk, ezért belőlünk fiúkból a lépcsőház alá egy riadóegységet szerveztek egy hatalmas vödörrel, amit akkor kellett megkongatni, ha illetéktelen személy akart bejönni. A kongatásra a ház asszonyai a padláson elbújtak. Ideje volt az intézkedéseknek. Az egyik délután a kapunál katonák jelentek meg, és szó nélkül géppisztolyozni kezdtek befelé. Nem sokáig tudtuk tartani a hadállásunkat, az ajtót betörték, és ellepték a házat. A katonatiszt lányát, aki nem félt, és így nem is bújt el, mindjárt elkapták, és az orvosszerüzem gépszabó asztalára fektetve beavatták a szomszéd házakból összehordott lányokkal, asszonyokkal együtt. Az emeleten velünk lakó, és eddig bujkáló zsidó család valami isteni csodában bízva előjött. A fiatalasszonyt minden tiltakozása ellenére ott a konyhában vagy hárman elkapták, a szobában fekvő idős beteget meg az ágyból kiszedve a földön erőszakolták meg vagy négyen. Szerencsétlen hiába kiabálta, hogy ő komunist meg jevra (jebra?) csak a röhögés volt a fizetés. Pár nap múlva kis nyugalom költözött a házunkba. Jött 5-6 parasztképű kirgiz vagy 6-8 darab lóval, amit oda kötöttek a porolóhoz. Beköltöztek az elhagyott házmesterlakásba, ahonnan Haasék megijedve a történésektől, elmentek valahova, otthagya mindenüket. Apám még mindig bízva az oroszokban, a kiskabátjába hátul bevarrva egy kispárnát, púposnak tetetve magát, ott sertepertélt a katonák körül. Azok papuskáztak, és itták a vodkát, zsebükből dohányt és újságpapírt elővarázsolva énekeltek a konyhaasztalnál. Apámat, aki a gyomrával kínlódott, hatalmas sózott szalonna darabokkal etették, kínálták a vodkával, és „papuska énekelj” - noszogatták. Egyébként jól megvoltak. A többi orosz berendezkedett az emeleteken, és valahonnan mindég hoztak nőket kicsi robotra, krumplicska pucolni.

A nagybátyám, anyám öccse a Huszár utcában lakott, és apám elküldött hozzájuk, hogy nézzem meg, mi van velük. Csak a nagynéném volt otthon, mondta, hogy a bátyám a Debreceni étteremhez ment, mert a környékről minden férfi oda tartott. A Debreceni akkortájt a Rákóczi útról nyíló alacsony épület volt, alatta egy mérhetetlen nagy pincével. A pince a környék házai alá nyúlt, tele palackos borral, tele hordókkal. Kívülről le lehetett menni - a bejáratnál orosz katonák nyüzsögtek tökrészen. Az én bátyám lenről észrevett és vagy 4-5 palack bort nyújtogatott felém, hogy vigyem el apámnak. A pincében térdig állt a bor, az oroszok lövöldözték a hordókat, és a sugárzó bor alá hajolva ittak. Közülük egy páran már ringatóztak a

bor tetején, megfulladtak. Éppen menni akartam, mikor nagy csikorgással két hatalmas orosz teherautó állt meg, tányérsapkás, géppisztolyos katonák ugráltak le a ponyvák alól, és szedték össze részeg társaikat. A szedték enyhe kifejezés, mert rúgták, ütötték, a puska tusával noszogatták fel őket a kocsikra.

Teltek a napok, egyre többen merészkedtek ki az utcára. A Kossuth Lajos utcában volt a Molnár és Mósernek egy hatalmas nagy illatszer üzlete, ahonnan az orosz katonák öt literes üvegekben hordták ki a parfümöket, kölniket, és itták, míg bírták. A Magyar Nemzeti Múzeum kertjében az Arany János szobor mellett 4 vagy öt kondérban katona nők hatalmas darab húsokat főztek, a lépcsőkön félmeztelenül viháncoltak, a katona fiuk meg csipkedték őket. Ott, ahol állítólag Petőfi szavalta a Talpra Magyart, letolt nadrágban magyar katona hangosan zokogott, körülötte egyenruhás nők, az alsó nadrágját húzkodták.

Az épületből bukdácsolva soroltak ki a katonák, kezükben preparátumokkal telt üvegek, amikből nagy kortyokban itták ki a spirituszt. A Corvin áruház teljesen ki volt égve, minden emeletére hallottakat hordtak. Az áruház előtt és a Nemzeti Színház között villamos hurokvágány volt, rajta két-három vagon, amelyek púposán meg voltak rakva halottakkal. A halottakon géppisztolyos orosz katonák, a környék lumpenjeivel versenyezve cibálták a jobb csizmákat, cipőket. Ha nem jött le simán, hangos röhögéssel lecsavarták gazdája lábával együtt.

Az utcákon időnként orosz katonai járőr tűnt fel, amire a csellengő katonák el-tűntek. Az üzletek kirakatai, az ajtók megteltek étellel, a hiányzó üvegeket olajos papírokkal pótolták. Megnyílt az Uránia filmszínház, és vetítették a Tovarish P. című filmet. A Corvin moziban a Kővirág című orosz film ment, a Broadway-ban előadásokat tartottak a nemi betegségekről. A kerületekben sorban nyíltak a nemi betegségeket kezelő orvosi rendelők. A klinikák és kórházak előtt százával álltak sort a küretet kérő nők.

Az EMKE előtt orosz katonák sétáltak, karjukon libegtek a Conti utca környékéről odasereglett lányok, a katonák karjain könyökig karórák. Távolabb, a Népszínház utca környékén a járdán, és a kapukon a német árajánlatokat felváltotta a cirillbetűs. Mindent lehetett kapni. Kukoricalisztból süteményt, cigarettszikkékből húznibe töltött cigarettákat.

FELSZABADULTUNK

Pech vagy szerencse?

Apai ágon kereskedő dinasztiából származom. Őseim több generáción át textilkereskedéssel foglalkozó rőfőskereskedők voltak. Bár Édesapám születésem idején több-kevesebb sikerrel folytatta a kereskedelmet, mivel hatévi szibériai hadifogság után sokat betegeskedett, és mivel vásároló kereskedő volt, az utazásokkal járó fáradtságot nehezen viselte. Kénytelen volt munkáját befejezni.

Ettől eltekintve, még is a család tagjait átjárta a kereskedés szelleme. Úgy mondhatnánk, vérünkben volt a kereskedés.

Tízen voltunk testvérek, és ebből hatan valamilyen formában kapcsolatba kerültünk a kereskedelemmel. Vagy eladóként, vagy ahhoz kapcsolódó hivatali formában.

En gyermekként 14 évesen kerültem egy cukorka-csokoládé nagykereskedésbe, ahol kifutófiúként tevékenykedtem, de a kiszállítástól, a kiszolgáláson át, a csomagolásig és postázásig mindennel kellett foglalkoznom.

A munkámat szerettem és kezdtem távlatokban gondolkodni, hogy én is, mint elődeink, kereskedő leszek.

Jelentkeztem kereskedő tanulónak az akkor működő Munkaközvetítő Hivatalnál. Néhány hónap múlva meg is jött az értesítés, hogy jelenjek meg irodájukban megbeszélés végett. Igen ám, de az értesítő egy nappal a jelentkezési nap után érkezett. Sajnálattal közölték, hogy a késelelmem miatt már minden hely betelt, és legközelebb esetleg a következő évben lesz rá esélyem.

Ekkor 1950-et írtunk!

Nagyon elkeseredtem, hogy egy ilyen a sajnálatos késelelem miatt lettem ilyen szerencsétlen. Tovább folytattam a munkámat a fent említett munkahelyemen, és munkakörben.

1951-ben a nagy ipari tanuló toborzás városunkat is elérte.

Egyik barátom mondta, hogy ő már jelentkezett lakatos tanulónak, és hogy én is megtehetném ugyanazt. Soha nem terveztem, hogy vasiparos leszek. Ilyen a családban még fel sem merült. Nem nagy kedvem volt hozzá, de engedtem a rábeszélésnek, és én is jelentkeztem.

Felvettek.

Első napokban viszolyogva nyúltam a piszkos, olykor rozsdás vasakhoz, még a kezem is fájtt tőle. A kalapálás, gépek zaja, az iszonyatos hangok rettenetesen zavartak. Egy-két szerszámot ismertem, azok nem voltak idegenek számomra, de, hogy én ezt egy életen át végezzem, még rágondolni se tudtam jó szívvel.

Telt az idő. Megtanultam köracélt vágni fűrészszel, a vaslemezt nagy ollóval elszabni, mint egy szövetet, lyukat tudtam fúrni egy acéltömbbe. Ez már számomra maga volt a csoda.

Amikor az első munkadarab formálódni kezdett kezeim alatt, akkor már nem volt kétséges, nekem a vasiparban van a helyem. Az alkotás öröme megfertőzött.

A tanulóidőm első évét Nyíregyházán az MTH tanműhelyében végeztem. Második évtől Budapestre helyeztek az Ikarus gyárba, ahol összességében két évet dolgoztam mint tanuló, majd szakmunkásként 1954-ben Nyíregyházára kerültem vissza, a Dohánygyárhoz.

Amíg az Ikarusban tanuló és szakmunkásként szériamunkákon dolgoztam a gyártóvonalakon, most igazi kihívás lett az új munkahelyemen a TMK műhely karbantartójának lenni. Nagyon jó kollektívába kerültem,

legtöbbjük idős vasipari gépészember volt. Új volt a karbantartói feladat, hiszen legtöbbször a feladatokat műhelyen kívül, helyszínen kellett elvégezni. Volt itt csőszerelés, gépjavitás, lemezmunka, víz és gőz szerelvények javítása stb.

Mivel engem minden érdekelt, szívesen segítettek, magyaráztak, tanítottak a különböző munkafázisokra. Itt találkoztam először az igazi géplakatos és egyéb fémipari munkákkal. Nagy öröm volt számomra, ha egy-egy hibát magamtól is fel tudtam fedezni, és azt önállóan ki is tudtam javítani. Mindenre fogékony voltam, ami a fémipari tevékenységgel összefüggött. Az idős iparos bácsikák szívesen foglalkoztak velem, és osztották meg tudásukat. Látták, termékeny talajra jut a tudásuk. Csak hálával tudok visszaemlékezni valamennyiükre.

A legnagyobb szakmai elismerés irányomban az volt, hogy a TMK-hoz kerülésemtől kezdve, zöldfülű lakatoscska voltam, hét év múlva viszont a lakatos műhely vezetője lettem, és 1964. évi kilépésemig az is maradtam.

Az akkor induló Konzervgyárhoz kerültem, szintén TMK lakatosnak. Mivel a feladatok legtöbbször azonosak voltak a Dohánygyárral, az ott szerzett tíz éves gyakorlatommal hamar bele tudtam illeszkedni az új feladatkörbe. Nagy előnyöm volt, hogy valamennyi feladatot, szinte ismerősként tudtam megoldani. Annak ellenére, hogy azzal a szándékkal léptem be az új munkahelyemre, hogy beosztott lakatosként fogom folytatni a munkámat, ez elég hamar megváltozott. Feletteseim igen hamar felfedezték irányító képességemet, így egy hónap után már egy tizfős csoport irányítását bízták rám.

Nagy kihívás volt számomra a megbízatás, mivel ezt követően nem csak saját munkámért, de a csoportom munkájáért is felelősséggel tartoztam. A feladat nemcsak a munkák elvégzésére korlátozódott, hanem a személyes problémákkal is szembe kellett néznie.

Hamar összekovácsolódott a kollektíva. Olyan lett, mint egy nagy család. Valamennyien bizonyítani akartunk a bizalomért. A brigád feladata már nemcsak egy-egy gépre korlátozódott, hanem egész gyártóvonalak javításáért, felkészítéséért és üzembiztos működéséért is felelősséggel tartoztunk.

Hozzánk tartozott a borsó, bab, lecsó teljes gyártóegysége. Paradicsom léállomás és sűrítőberendezései, a sterilizáló egységek nagy része, de otthonosan moztogtunk a gőzelosztó központ nagy-karbantartásánál is.

Időközben, hogy nőtt a feladat, úgy nőtt a csoport létszáma is. A kezdeti tizfőből tizenöt, húsz fő lett, de esetenként 26 fővel is dolgoztunk. A brigád összetétele többször átalakult, de a magja, akikre mindig építeni lehetett, az megmaradt. Például Kóder Pista bácsi, Molnár Miska bácsi, Tóth Pista, és Szűcs Illés, akik maguk is irányítói voltak egy-egy gyártóvonal felkészítésének, üzemeltetésének. Ők voltak, akik a kezdő, fiatal brigádtagokat okították, segítették a beilleszkedésben.

A vállalatnál lévő fémipari tanulók gyakorlati foglalkoztatásából is kivettük a részünket.

Évtizedeken keresztül (28 évig) meghatározó szerepet töltött be a brigádom a vállalatnál, ami természetesen valamennyiünk érdeme volt. Voltak a brigádnak kiemelkedő, irányító szerepet betöltő tagjai is, akik munkatársaikat is segítették.

De kik azok még rajtunk kívül, akiknek sikereink köszönhetőek? Mindazoknak a tanároknak, oktatóknak, akik egykoron szakmai nevelésünkben részt vettek. Valamint azoknak a munkatársaknak, akik az idők folyamán segítettek a szakma fortélyaihoz eligazodni. Én mindenkitől elfogadtam a hasznos tanácsot, javaslatot. Az volt az elvem, hogy mindenkitől lehet tanulni egy-egy hasznos gyakorlati fogást, esetenként még a beosztott segédmunkásoktól is.

Mi volt a titka a sikeremnek, sikereinknek? A MUNKA SZERETETE, A MUNKATÁRSÁK IRÁNTI TISZTELET, MEGBECSÜLÉS. A vasipari szakma iránti megszállottság.

Ahogy kezdtem egyre jobban megismerni a szakmámat, a hozzám tartozó gépeket, gépsorokat, már nem elégedtem meg a hibák kijavításával. Egyre inkább elmélyültem a törvényszerűen előforduló hibák okainak vizsgálatában. Számtalan, olyan változtatást sikerült az idők folyamán eszközölnöm, melyek alkalmazásával, részben, vagy teljesen sikerült a korábbi hibákat elkerülni.

Ez sem elégítette ki szakmám iránti elhivatottságomat. Újabb és újabb megoldásokon gondolkodtam, amely megoldás vagy a termelés biztonságát, vagy a termelő kapacitás számottevő növekedését eredményezte. Se szeri, se száma azoknak a megoldásoknak, amelyeket magam, illetve munkatársammal közösen dolgoztunk ki, illetve alkalmaztunk sikeresen.

Voltak olyan megoldások, melyek a találmány határát súrolták amelyeket más konzervgyáraknál is alkalmaztak.

Ezen tevékenységemért többször elismertek vállalati, iparági és országos szinten.

A vasiparban negyven évet töltöttem el úgy, hogy szinte élveztem a nehéz feladatokat. Valószínű, kezem nyomát még most is sok egységben fel lehet lelteni, pedig több mint 24 éve nem vagyok a szakmában. A konzervgyárban, az utolsó években egy szerszámgépet készített a brigádom az én terveim és rajzaim alapján. Valószínű, kevesen tudják, hogy a gép belsejében, egy tábla van elrejtve, az akkori brigádom névsorával, akik tevékenyen részt vettek a gép elkészítésében. A táblára a neveken kívül a készítés dátuma is be lett vésve: 1982.

Nagy szerencsém lett!

Valószínű a kereskedelemben, a finom selymek hajtogatásában, mérésében nem találtam volna annyi örömet, mint a kemény vasas munkában. Ez a szakma kemény, nehéz, de engem nem tett durvává, keményné, csupán következetessé.

Mindig fizikai munkát végeztem, már gyermekkoromtól, és talán ezért maradtam öreg koromra is egyenes tartású, mozgékony ember. A derekam nem hajlott meg eddig, de nem is hajtottam meg még képletesen sem senki kedvéért. Soha nem jártam saját személygépkocsival, de kerékpáron mai is 81. évesen a várost szeltem, hosszában naponta bejárom.

Az élet sokszor maga formálja sorsunkat és időközönként durván beleszól, ha mi magunk nem tudjuk formálni azt.

Így lettem én elsőre peches emberből, szerencsés pályaválasztó, akit szakmája egész életében elkísért, melyben nap, mint nap örömet leltem, hisz mindig tudtam ujjat, marandót alkotni. Sok foglalkozásban az emberek azért nem lelik örömüket, mert munkájuk ugyan fárasztó, de kezük munkájának nincsenek maradandó nyomai.

Fiatalon nem mindig tudja az ember eldönteni, mi lesz egy életre szóló pálya, még akkor sem, ha elődeink már sikeresek voltak valamiben. Persze véleményem szerint úgy sem lehet pályát választani, hogy bemutatókon, szakmai kiállításokon hagyjuk magunkat befolyásolni. Az a legjobb megoldás, akár diákként is belekóstolunk egy-egy szakmába, megizleljük annak szépségét, avagy hátrányát.

Ez a történet annak a postai kézbesítési hibának köszönhető, amiért olyan elkeseredettnek és szerencsétlennek éreztem magam. Az élet bebizonyította, nem mindig balszerencse az, ami elsőre annak látszik.

Ami a sportújságból kimaradt. Emlékvillanások

Én egy nagyon gazdag ember vagyok.

Olyan kincseim vannak, amit akár a túlvilágra is magammal vihetek. Ezek az emlékeim.

Egész életemet versenyzéssel és versenyeztetéssel töltöttem el. A versenyekről, sikereinkről beszámolt a sajtó. Ezek szépen el vannak raktározva, hogy majd emlékezzünk, emlékezzenek ránk, akik a csapatban, a sportágban követni fognak minket. A viadalok, utazások alatt történnek olyan események is, amiről nem írnak a sporthírek, ezekből szeretnék szemezgetni egy kicsit a teljesség igénye nélkül.

A Szovjetunió felbomlása, és a rendszerváltás környékén nagyon divatba jöttünk keleti szomszédunknál. Meghívást meghívás követett, és mi mentünk, ami nem volt egyszerű dolog. Már a határt átlépni sem. De mi ismertünk, kitaláltunk okosságokat a dolgok meggyorsítására.

A határ.

Már órák óta álltunk sorban az áramszünetnek nevezett lustaság miatt, amikor a vízhordó fiú számára, (aki tudottan az ukrán vámosok besúgója volt) jól hallhatóan utasítottam a segédedzőmet: százados elvtárs jól jegyezzen meg minden szolgálatban levő arcot, hogy a nyíregyházi piacon, (ahová egyébként előszeretettel jártak árulni) vissza tudjuk adni a kölcsönt. A fiú ment, kiskatoná jött, öt percen belül átléptük a határt. Volt, amikor belekötöttek a szamuráj kardba. Mondtuk, ez kell a versenyhez. Akkor mutassunk valamit mondták ők. Nagy Feri, aki később a vejem lett kirántotta a kardot, nem véve tudomást a feje fölött lévő csillárról. No, ekkor tényleg lett áramszünet.

Volt olyan, amikor hazafelé nem akartak a kishatáron engedni egy zsúrkocsi miatt. Azt mondták, menjük Záhony felé. Mi nem akartunk, már vesztegetni is próbáltuk, neki akartuk adni a zsúrkocsit, csak mehessünk. nem hatott semmi. Pár perccel a kishatár lezárása előtt még egyszer bepróbálkoztam: „ne b...d már meg, a kutyám be van zárva a lakásba össze sz... mindent”. Ez hatott.

Amikor arabnak néztek.

A vejem meghívására, aki a Sinai-félszigeten teljesített szolgálatot a nemzetközi haderőnél, egy kis verseny lebonyolítása után kóvályogtunk kicsit Egyiptomban és Izraelben.

Láttunk dolgokat, többek között egy beduint, aki reggeltől estig árult egy kb. öt dekás halat. A csúcs egy arab volt, aki a sivatag kellős közepén pakolt homokot egy szamárfogatra. Máig gondolkodom hová vihette, mikor arrébb is mindenütt homok volt. Nem semmi látvány volt, amikor egy teve evett egy televíziót, és a többi állat irigykedve nézte.

Az is örök élmény, amikor Jeruzsálemben a jaffai kapunál teljes harci díszben arabnak öltözve, váram a lányokat, és egy épp arra járó turistacsoport egyik nőtagja a férjéhez fordulva megszólalt: „apa láttad azt a nagy kan arabot pont olyan, mint Miló mester”.

KO.

Vannak mérkőzések, amelyek kiütéssel végződnek. És ezeknek az eseményeknek vannak utózöngéi.

Uliganec Szergej, aki akkor már nyíregyházi versenyző volt, egy ázsiai túra során belenézett egy forgó rúgásba. Húsz perccel utána az öltözőben megkérdezte, hogy Nyíregyén vagyunk, vagy Ungváron, vagy hol? Amikor bejött aggódva a csapat egyik nőtagja, (aki most nem említenék név szerint) az mondja az én lábadozóm - „Ki ez a jó csaj mutass be. Szergej, te hülye vagy, két hónapja veled élsz”, mondom én.

Soha nem felejttem el a pofát, amit egy másik esetben vágott a srác, aki a ringből kiesett egyenesen a zsűriasztalra, és az iránt érdeklődött, hogy került oda.

De én is vághattam arcot, amikor Rigában, egy gálaműsorban egy kamuverekedés közben, Szergej véletlenül úgy megrúgott, hogy lejött a függöny. Befogtam, egy nagy ívű válldobással földre vittem, és mind a százhusz kilómmal (akkor még sovány voltam) ráestem könyökkel. Tisztultam, felálltam, hajlongtam, kerestetem Szerdzsót, és láttam agonizálni a földön.

Amikor a bíró mindenható.

Szintén valahol a Baltikumban arra mentünk be a szállodába, hogy az akkoriban szétesőfélben lévő unió két egymással épp fasírtban lévő államának a versenyzői beásták magukat a hall két oldalán. Már kint volt a rendőrség, a katonai rendészet, és próbálták csillapítani a kedélyeket, nem sok sikerrel. Ekkor én elüvöltöttem magam, mint a ringben, hogy stop. Ők megszokásból hallgattak a bíróra, és egy „pasli damojra” elmentek a szobáikba. Nagyobb incidens nélkül le is zajlott a verseny.

Amikor a bírót megvesztegetik.

Nem mondom meg hogy hol, melyik országban, jön egy pofa és pénzt akar adni. Én természetesen nem fogadom el ez nálam, és remélhetőleg nálunk nem szokás. Ámde jön az adott ország főbírója és mondja, hogy ne toljak ki velük, mert ők ebből élnek. És különben is mindjárt jön a másik versenyző edzője is, és akkor nyugodtan bíráskodhatok tisztességesen. Kérdésemre, hogy nem fog-e reklamálni a vesztes, az volt a válasz, hogy nem, mert azt fogják hinni, hogy a másik többet adott.

Ezek - és még egy regényre való van belőlük - azok a dolgok, amiért érdemes emlékezi. Emlékezni egy kicsi kislányra az első tanítványaim közül, aki a múlt héten szólt, hogy lassan hozza az unokáját. Emlékezni mindazokra, akiket bajnokká, vagy csak egyszerűen egészséges emberré tettünk.

Ezek azok a dolgok, amit soha senki nem tud elvenni tőlünk, mert még az öregkori elhülyülés is csak a rövid távú memóriát bántja.

A kötet szerzőiről vallomásaik és leírásaik alapján

Balogh Dávid egyetemista, Nyírlugoson lakik. Gimnáziumi tanulmányait a nyíregyházi Arany János Általános Iskolában és Gimnáziumban végezte. Mindig is érdekelte az irodalom, a költészet és az írás. Több száz verset és pár rövidebb novellát írt, de pályázatra még nem adott be közülük egyet sem. Személyiségével ellentétben (közvetlen, könnyen barátkozik, imádja a vicceket, azokat is szokott írni, kitalálni) a témaválasztása és stílusa elég komor, sötét, olykor depresszív, esetenként horrorisztikus.

Bencze Kata Bibor Kata néven publikál. Véletlenek sorozatának tartja, hogy elkezdett verseket írni. Mivel a véletlenekben nem hisz, úgy gondolja ez valahol biztosan meg volt írva. 2008-ban talált rá a Poet-ra, egy sikeresen működő és nagy olvasottsággal bíró Amatőr Költők honlapjára - azóta ott publikálja verseit. A kezdetektől vallja: amit nem bír el a szív, azt ki kell engedni szárnyakat adva a szépnek, és bent fájón veresőnek, hadd szálljanak szabadon. Számára a vers: menedék. Egy olyan hely, ahol egyedül lehet, ön maga lehet egy saját világban. Úgy érzi, ha ír, nincs egyedül - ezt tartja az egyik legjobb dolognak, amit az írás nyújt számára.

Bibor Kata → Bencze Kata

Csokonay-Szabó Katalin (Szabó Katalin) Nyíregyházán született 1958-ban. A Zrínyi Ilona Gimnáziumban érettségizett francia tagozaton, 1977-ben. Az első diplomáját 1980-ban szerezte a Bessenyei György Tanárképző Főiskolán, tanító szakon. A második, rajztanári diplomáját 2002-ben vehette át a Nyíregyházi Főiskolán. A versek mindig nagyon közel álltak hozzá, bár komolyabban, csak 4-5 éve fogalmazza meg képszerűen, versek formájában gondolatait, érzésvilágát. Mindazonáltal nem tartja magát sem költőnek, sem művésznek. Belső kényszerből kezdett írni - az „asztalfióknak”.

Csoma József 56 éves népművelő és pedagógia-rajz szakos középiskolai tanár, az Inczedy György Szakközépiskola kollégiumában dolgozik. Inkább képzőművészként ismert, eddig több, mint 40 egyéni kiállításon mutatta be munkáit, Nyíregyházán is több alkalommal. Alkotásai Nyíregyháza és a megye több településének középületeit díszítik. Tégláson született, Debrecenben szerszámkészítő szakmát szerzett, majd műszaki érettségit tett. Később pedagógia-népművelés, majd rajz szakos diplomát szerzett Egerben. Több évig a rakamazi művelődési házat vezette, majd Nyíregyházán a Westsik Vilmos Élelmiszer-ipari Szakközépiskolában dolgozott. A Debreceni Egyetemen pedagógia-szakos diplomát, majd a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen közoktatás-vezetői végzettséget szerzett. Tanári munkája és a festészet mellett neveléstörténeti kutatásokat is folytat, publikációs szakfolyóiratokban jelennek meg. Szerkesztője és részbeni szerzője az "Evangélikus tanítók, iskolák, tanítóképzés Nyíregyházán, a XIX. században" című tanulmánykötetnek. Honlapja: <http://csoma.hupont.hu>

Kötetünk szerzői

Csonka Kitti húsz éves szabolcs megyei lány. Már lassan nyolc éve ír, többnyire regényeket, néha novellákat. Nagy álma, hogy kiadhassa könyvét.

File Hajnalka Debrecenben született, de Nyíregyházán él a szüleivel. Számítógépkezelő-használó szakmával és érettségivel rendelkezik. Gimnáziumi tanulmányait Nyíregyházán, a Bánki Donát Középiskolában végezte el távoktatás keretében. Látássérült. Néhányan azt mondják, hogy örökölt valamennyit édesanyja írói tehetségéből, ő úgy érzi, inkább a beszédhez és a versmondáshoz van jó képessége. Iskolás korában rendszeresen szavalt ünnepeken s ért el különböző helyezéseket iskolai szavalóversenyeken. Tanulmányai befejezése óta alig akadt verselési lehetősége. Néhány rövid cikke már megjelent a Kelet-Magyarország olvasói rovatában. Az iskolában is résztvett irodalmi pályázatokon, ahol különböző helyezéseket ért el.

Gálik Margit (Dr. Helmeczi Istvánné) nyugdíjas magyartanár és könyvtáros. Pályája során sokszor szembesült azzal, hogy a gyerekek szeretik a verses formát. Verses népmese átdolgozással kezdett foglalkozni. Megjelent kötetei: Nyakigláb, Csupaháj, Málészáj / Feliciter Kiadó, 2004, Nyíregyháza/; A rest macska / Nagykönyvkiadó, 2010, Nyíregyháza/ Próza meséim: Mesélj nekem, Nagymami!; Mesélj nekem, Nagypapi! Miért ugatja a kutya a holdat? Miért füles a bagoly? Verseskötet: Séta az Állatparkban / Expoeast Kft, 2014, Nyíregyháza/; Mesejáték: A bögös fia meg az ördögök - a miskolci Csodamalom Bábszínház előadásában

Helmeczi Istvánné → dr. Gálik Margit

Horváth László, nyugdíjas tanító. Tíz éve tette le a kretát Ura község Általános Iskolájában, ahol negyven évig tanított. A Nyíregyházi Felsőfokú tanítóképzőben szerezte diplomáját. Tanítványai mesélős tanító bácsinak nevezték. Ugyanabban a faluban három generációt is tanított, akiktől mindmáig tartó végtelen szeretetet és megbecsülést kap. Nyugdíjba vonulása után úgy érezte elvesztette tőle valamit, eltűnt a hallgatósága. nem halhatta az iskolacsengőt. „Mesélek” nektek írásban, „Magamról... amúgy szabadon” - ezzel a gondolattal indítja írását.

Huczik Lajos Nyíregyházán született hét gyermekes családban, 1934. május 16.-án. Testvérei közül, ő volt a legfiatalabb. Egész életében kerékpárral közlekedett, és bár 80 éves korában szívműtéten esett át, a kerékpározást most is folytatja. Ez jelenti számára a mindennapos testmozgást. Idős, beteg felsége mellett jelenleg a háztartási munka zömét is ő végzi. Hála Istennek jól érzi magát.

Huszár István műszaki értelmiséginek vallja magát. 1981 óta tanít az egykori 110-es, most Inczedy György Szakközépiskolában informatikusokat, valamint a fémipari (gépész) jellegű szakmákban. Az irodalomhoz való kötődése inkább a tudományos-fantasztikum (sci-fi) világához kapcsolható. Évekig a "Metamorfi" nevű klub vezetője, amely az országos sci-fi klubmozgalom tagja volt. Az eddigi írásai is - amelyek többnyire novellák voltak -, ennek köszönhetően jelentek meg különböző kiadványokban. A beküldött gyermekvers egyfajta szellemi ujjgyakorlatot jelenett számára.

Kötetünk szerzői

Izsai Attila László Kazincbarcikán született. Családjával 1983-ban költözött Nyírszőlősre. Mintegy 5 éve írogat.

Juhász Szabina jelenleg Kisvárdán él, és Záhonyban nőtt fel. Magára úgy tekint, mint szárnyait próbálgató íróra. Ebben a hitében az ismerősei gyakran megerősítik. Nagyon jó érzéssel veszi ismerőseinek az írás folytatására szóló biztatását, akik hisznek a tehetségében. Kellemes kikapcsolódásnak tartja belemerülni abba a világba, melyet a szavaival teremtett. Óriási álma egy saját regény, és abban bízik, hogy azt hamarosan valóra is válthatja.

Karádi Zsolt Miskolcon született 1956-ban. A Kossuth Lajos Tudományegyetemen szerzett diplomát 1980-ban. Ekkor került Nyíregyházára. Előbb középiskolában tanított, majd a Kelet-Magyarország szerkesztőségében újságíró lett. 1989 óta a Nyíregyházi Főiskolán dolgozik. Irodalomelméletet, irodalmi komparatiztikát, színháztörténetet oktat. PhD-fokozattal rendelkezik. Tanulmányait, kritikáit közölte a Kortárs, a Hítel, az Eső, az Orpheusz, a Holnap, a Napút, az Új Holnap, az Iskolakultúra, az Új Hegyvidék, a Zempléni Múza, a Műút, a Székelyföld, az Ághegy, a Szabolcs-szatmár-beregi Szemle, a Pedagógiai Műhely, illetve a Spanyolnátha és a Magyar Játékszín. François Gachot-ról szóló könyve 2002-ben, színházi kritikákat tartalmazó kötete 2006-ban jelent meg. Negyven éve fotózik. Több önálló kiállítása volt. Színházi felvételeit közzétette a Criticai Lapok, a Színház, az Ellenfény, a Magyar Teátrum, a Magyar Nemzet, a Népszabadság, A Vörös Postakocsi, a Folk Magazin, a Pedagógiai Műhely, továbbá a Magyar Játékszín és a Spanyolnátha.

Lady Nairi (Homonnai Rita). Művészneve eredeti nevéből származik: Homonnai Rita Egerben, 1985. március 30-án született. 2001 óta foglalkozik vers- és történetírással. Eddig 6 kötete jelent meg, idén őszre tervezi a 7. kötet kiadását. Egy-egy műve pályázati kötetekben is megjelent. Kedvenc elfoglaltságai: képszerkesztés, olvasás, kirándulás, fotózás, vásárlás, filmnézés, sétálás, körömdíszítés. Nagyon szeret együtt lenni a barátaival. Imád főzni, újabb és újabb recepteket kitalálni, különböző nemzeti ételeket főzni, művészien elkészíteni egyes ételeket. A kreatív élet a hobbija. Amit csak lehet, átalakít vagy újjávarázsol. Mindig van új ötlete. Szereti maga körül szépíteni a világot. Honlapja: <http://ladynairi.ewk.hu/>

Lencsés Károly Nyíregyházán született és jelenleg is itt él. Írásai eddig különböző online folyóiratokban láttak napvilágot leginkább Horror, Misztikus Thriller műfajokban, magyar és amerikai magazinok hasábjain. A kötetben szereplő rövidke szövegben is előbukkanhatnak a műfaj sajátosságai. (Igyekezett visszafogni magát.) Verseit a helyi napilap tette közzé. Jelenleg első regényén dolgozik.

Lőkös Angéla 1970-ben született Kemeccsén, és Nagyhalászbán nőtt fel. Jelenleg Nyíregyházán él. Az Ibrányi Móríc Zsigmond Gimnáziumban érettségizett. 1994-ben diplomázott a Bessenyei György Tanárképző Főiskola magyar-történelem szakán, majd 2006-ban a Nyíregyházi Főiskola angol nyelv és irodalom szakán. 2000-ben okleveles grafológus és 2015-ben segédkönyvtáros végzettséget szerzett. 1998-ban kezdett verseket írni. Közülük néhány a Kristály Magazinban és az Örömhír c. újságban jelent meg.

Kötetünk szerzői

Verskiállításai voltak Sóstóhegyen a Római Katolikus Templom kertjében (2013, 2014) és a Református Templom kertjében (2014), valamint Oroson a Szent Kereszt Templomban és a templomkertben (2014).

Márton Edina 20 éves, jelenleg a nyíregyházi Zay Anna Egészségügyi, Informatikai Szakközépiskola és Kollégium másodéves gyakorló ápoló hallgatója. Az írás és olvasás iránti vonzalma már gyermekkorában megnyilvánult. 11 évesen már vers és prózamondó versenyeken vett részt, ahol mindig sikeresen szerepelt. Ez a siker középiskolai tanulmányai során is folytatódott, de ekkor már saját műveivel indult. Jelenleg a versek mellett egy regényen is dolgozik.

Méhész Erzsébet 1961.03.06.-án született Kemeccsén. Férjezett, két gyermeke van: Gyula nevű fia és Ramóna nevű kislánya. 1977 óta ír verseket. Egészségügyben és pénzügyben dolgozik.

Miló András kungfu mester, bűvár edző, és több szakágban nemzetközi bíró. Életkora 65 év, Van felesége, két gyermeke, és két unokája.

Naményi Emese (Sásné Naményi Emese) a Kisvárdai Bessenyei György Gimnázium és Kollégium magyar - orosz szakos tanára. A tanári munkájában mindig igyekezett innovatív módon kiteljesedni, ezért kevés idő jutott kedvenc hobbijára, az írásra. Időnként írogat, amit tényleg gyakorító képzővel kell érteni. Egy időben a Kristály című lap publikálta novelláját és recenzióját. Aztán csak az asztalfióknak "dolgozott". Egyre több és több élmény gyűlt össze benne, amit szeretett volna megfogalmazni. Diákjain keresztül "kivitelezte", akik a tanulmányi versenyeken országos szintig jutottak. A tehetségfejlesztési programban is dolgozik.

Neuzerné Papp Erika Nyíregyházán született. Nevelői már az általános iskola alsó tagozatában írásra buzdították jó fogalmazáskészségét hangoztatva. 1979- ben érettségizett a nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnáziumban. Továbbtanulását tinédzserkori betegségei akadályozták meg. Mivel súlyos látássérült, telefonkezelőként dolgozott. Több irodalmi pályázaton nyert helyezéseket, és különböző folyóiratokban publikált. A Kelet- Magyarországon éveken át megjelent, többnyire az olvasói rovatban. Később a Vasárnapi Keletben - annak megszűnéséig - újságíróként megillető helyen és terjedelemben adták közre cikkeit. 2002-ben az Accordia Kiadó országos irodalmi tehetségkutató pályázatot hirdetett, ahova 29 pályamunkáját küldte el. A zsűri a Magyar Írószövetség tagjaiból állt, akik Nívó-díjban részesítették. Ez részben szponzorált könyvkiadási lehetőséget jelentett, amivel szerény anyagi lehetősége miatt nem élhetett. Csupán három alkotása jelent meg különböző antológiákban. Gyenge látása ellenére kedvenc időtöltése az olvasás. Ehhez speciális távcöszeműveget használ. A szépirodalom mellett a történelem és a természettudományok iránt is érdeklődik. Második házasságában él, amelyből egy látássérült lánya született.

Pagonyi Szabó János Nyíregyházán született 1943-ban. Versírással már kisdíjak korában foglalkozott. Hosszú szünet után 1990-ben újra kezdte, és azóta folyamatosan ír -, szerteágazó témákban. Eddig két kötetben jelentkezett barátaival együtt, a harmadik, önálló kötete kiadásra vár. Versei antológiákban,

Kötetünk szerzői

újságokban, a KRISTÁLY központi -és területi kiadásaiban olvashatók, a Délibáiban, ill. rádióban, rendezvényeken, tárlatnyitókon, ünnepeken, irodalmi kávéházakban és egyéb helyeken hallhatók. Tagja a Batsányi- Cserhát Művész Körnek. Cserhát- díjas költő, író, kitüntetett előadóművész!

Papp Gyula középiskolás korában kezdett verseket írni. 1970-től Tiszavasváriban él, ahol Szigeti György irányította a versírásban.

Polonkai-Gyenes Kincső 1975 szeptemberében született egy erdélyi kis faluban Avasfelsőfalun, gyermekkorát Szatmárnémetiben töltötte. Tizennégy éves korában, 1989-ben szüleivel és nővérével áttelepedett Magyarországra, amit élete egyik legfontosabb és legboldogabb állomásának tart. Demecserben találtak otthonra, gimnáziumi éveit is ott töltötte. Tanulmányait Nyíregyházán folytatta, ahol informatikus és közgazdász végzettséget szerzett.

Időközben verseket írogatott. Első versét egy ágyhoz kötött betegsége alatt szülei házassági évfordulójára írta, ami az ünnepek szerint igen jól sikerült. Később szerelmes verseket majd a még meg nem született gyermekéhez szóló verseket írt. Most boldog feleség és családanya. Gyönyörű kislányuk Kamilla két hónapja töltötte be az egy évet. Ő életük értelme.

Pusztafi Anikó 22 éves mérnök hallgató, hobbi novellista. Bár úgy tűnik messze sodródott az irodalomtól, kikapcsolódásként gyakran merül el a történetek világában és néha boldogan válik ő is mesemondóvá. Középiskolásként ragadta magával a novellák csodája, ami azóta sem ereszti.

Radnó György 1962-ben született Budapesten, majd Dunaharasztin élt 40 évig. Édesanyja a háború alatt elszegényedett sokgyermekes családból származott. Édesapja háborús árvaként családfenntartó volt, felnőtt fejjel tanult meg írni-olvasni. 14 éves korától kezdett verseket írni. Az érettségi után, már dolgozott, amikor jelentkezett a főiskolára, ahová elsöre nem vették fel. A munka mellett továbbra is sokat írt, de feladta, hogy a tanulmányait folytassa. 2002-ben költözött a családjával Hajdú-Bihar megyébe, ahol a Naplóban jelent meg pár írása. 10 év után és egy vihar miatt, amely összedöntötte a házukat elköltöztek. 2012-ben jelent meg első válogatás kötete, amit még kettő követett. Jelenleg a Kávéház Magazin főszerkesztője. Két szép fia van, akikre büszke, mert élete legszebb alkotásainak tekinti őket. 2013-tól Nyíregyházán él, ahol megpróbál a korábnál aktívabb irodalmi életet élni.

Anne Red → Veres Anikó

Román Ildikó hittan tanárként dolgozik. A munka mellett szívesen mélyül el az irodalmi alkotásokban. A meseírással nemrégiben kezdett foglalkozni.

Safranku Ágnes egy nyíregyházi általános iskolában tanít, 5-6 éve kezdett el írogatni. Írásai az Irodalmi Jelenben, de leginkább antológiákban jelentek meg. Egy regényt is jegyez, Féktelenül címmel.

Sásné Naményi Emese → Naményi Emese

Kötetünk szerzői

Sepsi Sándor 1976-ban született Tiszalökön. Születése óta Tiszavasváriban él. Tizennégy éves korától ír verseket - 2009-óta komolyabban. 2010-óta öt verses kötete jelent meg, legutóbbi 2013-ban-SZIKRÁK-címmel. Most készül a hatodik kötete, ami idén ősszel fog megjelenni.

Sonia Pepperdine 21 éves nyíregyházi lakos. 2014 folyamán a versírás mellett a divat világát is felfedezte és stylist asszisztensi végzettséget szerzett. Karácsony idején magán kiadásban jelent meg első verses kötete, Figyeljetek emberek! címmel. A művészetek egy másik ága is közel áll hozzá, szabadidejében gyakran színpompás tájképeket fest.

Szabó Katalin → Csokonay Szabó Katalin

Szabó László István 1964 május 15-én született Kemecsen. 29 évig Demecserben élt, 22 éve Nyíregyházán lakik. Számítástechnika és informatika tanár. A Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtárban 15 éve tanítja a nyugdíjasokat a digitális írástudásra. 30 éve ír különböző folyóiratokba, napilapokba. Óraadó tanárként 14 éve tanít helyi középiskolákban. Vizsgaelnökként 15 szakmát vizsgáztat a megyében. Hisz az emberekben, mert a reményt tartja a leghatásosabb drognak száználmasan kusza világunkban. Azt vallja titok, hogy a kincs minden emberben benne rejtőzik. Írásaival ennek a megtalálásához szeretne inspirációt és kulcsot adni - hogy az emberek eljussanak saját belső gazdagságukhoz.

Szunyogh Gizella (Tóth Jánosné) 1947-ben született Kótajban. Születése óta Nyíregyházán él. Könyvvizsgáló, közgazdasági területen dolgozik. Gyermekkorától ír, de leginkább az utóbbi években. A versek és a novellák állnak hozzá legközelebb. Tagja több irodalmi szervezetnek, közöttük a Váci Mihály Körnek és a Bessenyei Társaságnak. Alkotásait több antológiában, folyóiratban (Kelet felől, Muravidék, Arcok és Énekek) és egy önállóan megjelent kötetben olvashatjuk (Koccan a szó. 2001).

Teisler Erika dr. 25 éve él Nyíregyházán. Jogászként a közigazgatás területén dolgozik. Kamaszkora óta ír verseket. Úgy gondolja, hogy ezek csak számára jelentenek sokat, bár a másnak szánt versek mindig eltaláltak az érintettekhez. Az írás számára egyfajta lehetőség, hogy néhány fontos érzést, eseményt akár egy pillanatfelvételt megőrizzen maga és szerettei számára, vagy csak egyszerűen elmélázzon rajta, hisz tudja, egyébként a mindennapok rohanása elsöpörné őket. Nem gyakran szokott verset írni, ha ír, annak oka van, a kötetben szereplő vers egy különös érzés egy átlagos őszi délután.

Azért döntött úgy, hogy ezt a verset - mely az elmúlt csaknem öt évet egy íróasztal fiókjában töltötte - elküldi felhívásukra, mert ez kötődik a városhoz: a Hősök terén lévő munkahelye ablakából látható szemközti épület látványa ihlette, egy esős novemberi délután.

Tóth Jánosné → Szunyogh Gizella

Tóth Marianna Tiszavasváriban él. Versei általában aktuális gondolatainak, érzelmeinek a kivetítése, vagy éppen adott helyzetre válasz. Rendkívül érzékeny lélek, bár ezt a külvilág felé ritkán mutatja. Makacs

Kötetünk szerzői

és büszke tulajdonságokkal is illeti magát, amik nem feltétlenül pozitívak, de arra törekszik, hogy azok előre vigyék. Versei segítik feldolgozni az őt ért hatásokat, kiírni magából az érzelmeit és oldani a feszültségét.

Tóth Nándor szerencsés embernek vallja magát. Egész életében az volt a hivatása ami a hobbija is egyben: a zene. Ennek szolgálata során végtelen tanulás volt osztályrésze az egyéni hangszeres muzsikálás, a tanítás, a szervezés, a közösség építés területén. Időközben a „ceruza” is egyre többször hívta, verset, novellát, vagy regényt írni. Többnyire a fiók számára. Mint nyugdíjas, kutatva, rendezgetve „kincsei” között, úgy döntött, hogy néhányat elküld, hátha megérdemelnék „Nyíregyháza könyvét”.

Vajdics Krisztina 1966. március 14-én Miskolcon született. Gyermekéveit Debrecenben töltötte. A debreceni Tóth Árpád Gimnáziumban érettségizett, majd a Nyíregyházi Főiskola magyar-történelem szakos hallgatója lett. Az írás szenvedélye vezette a nyíregyházi Krúdy Gyula Újságíró Akadémiára, ahol újságírást tanult. A helyi napilapokban jelentek meg első tárcái portréi, interjúi. 2008 karácsonyára jelent meg Neked irtam című verseskötete, mely 42 verset tartalmaz. 2008-ban részt vett a Magyar Író Akadémia írói kurzusán. 2012-ben szerkesztője, lektora lett az Élő Költők Könyvklub kortárs irodalmi portálnak. Ebben az évben jelent meg Szökőangyal című novelláskötete. 2013 karácsonyára készült el Szó születik verseskötete tükörkiadásban Radnó György költő kötetével. Reggeli szimfónia című, novellákat, karcolatokat, humoreszkeket tartalmazó prózai kötete 2014 októberétől már E-könyv formában olvasható. Jelenleg az online Héttorony Irodalmi Magazin, az Élő Költők Könyvklub és az Irodalmi Kávéház Magazin című nyomtatásban megjelenő kulturális magazin oldalain publikál, melynek kiadója és szerkesztője.

Végyvári Tamás törzsgyökeres nyíregyházi lakos lassan negyven éve. Nagyon szeret írni, történeteket kitálcálni, s ilyenkor teljesen kikapcsol, csak a cselekménnyel foglalkozik. Úgy gondolja, jó kiszakadni a mindennapi robotból, s ha csak egy kis időre is, de pihentető érzés a kedvenc hobbijának élni. Nagyobb részt thrillereket, és fantasykat ír, de a jelen kötetben meseírással próbálkozott.

Veres Anikó Anne Red néven ír, Nyíregyházán él. A Holnap Magazin gondozásában 2014-ben megjelent Tükröződés című antológiában szerepelnek prózái, és weboldalukon több írása található. A HM- nél kétszer pályázott novella kategóriában, az elsővel harmadik, a másodikkal második helyezést ért el. Harmadikkal nem indult... Soha semmiben sem volt 'A Legjobb', mégis elégedett. Számára az írás olyan, mint a levegő. Gond nélkül átnéz rajta, máskor élni sem tud nélküle. Nem álomvilágba menekíti, a kétségbeejtő helyzetek többségén görbe tükrös, önironiában bővelkedő látásmódján segít túljutni. Ezáltal kiváló terápiának tartja.

Vigh Lilla 26 évet töltött el pedagóguspályán, s jelenleg is oktatásüggyel foglalkozik. Másfél éve kezdett verseket írni, mert akkor jött számára egy belső intuíció, ami erre készítette. Korábban nagyon sokat foglalkozott népművészettel, népdalokkal, népi hagyományokkal. Három éve él Nyíregyházán. Kedvenc időtöltései: a kirándulás, a fotózás és az olvasás.

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár
Nyíregyháza Könyve - **2015**

